

Trâm Nhớ Ngàn Thương

Bình-nguyên Lộc

Tiểu thuyết đăng báo Kịch Ảnh năm 1965

Ngàn xem lại đồng hồ tay thì đã chín giờ kém năm rồi. Chàng đã ngồi đây hơn một tiếng đồng hồ mà chưa dám hành động, mặc dầu kế hoạch đã được nghiên cứu tỉ mỉ từng trong những chi tiết vụn vặt, còn sự quyết chí thì chàng có thừa.

Hôm nay là thứ hai thì chắc chắn là Khương, chồng Trâm, có ở nhà. Có đi giải trí gì với gia đình hay đi một mình, người ta đã đi tối thứ bảy về tối chủ nhật, thường lệ thì như vậy.

Đêm nay trời lại mưa dầm thì trừ phi đi rước bà mụ cho vợ, không ai buồn ra khỏi nhà làm gì.

Chàng nhìn lên căn gác bên kia đường và tưởng tượng cảnh êm ấm của đôi vợ chồng nhà ấy. Có lẽ họ đang nằm cạnh nhau, trong chăn, để trò chuyện, hoặc thằng ấy đang hôn hít nàng cũng nên.

Nghĩ tới đây, máu Ngàn sôi lên sùng sục và chàng toan đứng dậy ngay, nhưng không hiểu sao chàng như bị dính vào chiếc ghế không dựa của hiệu cà phê bình dân mà chàng nhờ chỗ để ngồi rình.

Cảnh vật không khác năm ngoái chút nào. Trâm thuê căn gác tại đường Phan Đình Phùng này mỗi tháng một ngàn rưỡi. Tầng dưới do bà lão chủ nhà chiếm ngụ. Nhà đưa hông ra một ngõ hẻm. Hông có trở cửa sau dưới nhà. Cửa này vừa đưa vào nhà bếp tầng dưới, vừa đưa vào chơn thang gác để lên lầu. Khung cửa có gắn chuông điện cho tầng trên; muốn vào, bấm chuông ấy thì chính chủ nhà xuống mở cửa.

Những chi tiết đó Trâm đã cho chàng biết và chàng đã lên đó hai lần.

Bây giờ chàng băng qua đường vào ngõ hẻm, bấm chuông là được lên, cho dầu là Trâm đã có chồng. Lần thứ nhì và cuối cùng, chàng lên đó, đã gặp chồng của Trâm. Trâm giới thiệu hai người với nhau một cách vui vẻ, và xem ra "thằng ấy" cũng biết lịch sự thì bây giờ chàng sẽ được tiếp, mặc dầu kẻ xuống mở cửa là chồng hay là vợ.

Trời này chắc hẳn là họ không có khách. Chàng sẽ không nói gì cả, chỉ rút dao rọc giấy ra đâm liền vào ngực Khương là xong chuyện.

Trâm sẽ khủng khiếp không dám níu kéo gì chàng khi chàng bỏ đi, mà cũng không kêu 1a kíp vì sợ điếng người.

Chàng sẽ thung dung gọi xe để tới bót quận ba mà nạp mình, đỡ khổ hơn là bị bắt ngay nếu Trâm kêu cứu kíp.

Chàng sẽ không bị xử tử chắc chắn như vậy. Cao tay lắm là năm năm tù bởi chàng sẽ được hưởng trường hợp giảm khinh.

Sự nghiên cứu tỉ mỉ của chàng chỉ cốt để tìm kế hoạch biến sự cố sát của chàng ra một lỗ tay vì ghen tuông.

Ừ, ghen tuông rồi làm liều mà không có chuẩn bị thì nhẹ tội lắm.

Con dao rọc giấy này do chàng mang đến, nhưng nhà ai lại không có thể có con dao rọc giấy trên bàn viết ? Chàng quả quyết là trong cơn tức giận chàng chợt thấy con dao ấy nên chụp lấy để đâm Khương. Trâm không thể dính chính được bởi không thể có bằng cớ nào chứng tỏ khí giới do chàng mang tới.

Con dao rọc giấy này bằng bạc, mắc tiền lắm và chàng cưng nó lắm nhưng chàng phải hi sinh nó vì nó đặc biệt hơn các loại dao rọc giấy khác ở chỗ nó rất nhọn nơi đầu như là mũi của chiếc bo nha vẩy.

Chỉ có loại khí giới này mới biến sự cố sát ra ngộ sát được vì không ai có thể truy ra nguồn gốc của nó. Ừ, chàng đến thăm một người tình cũ mà không có chuẩn bị, bởi chàng đến với hai bàn tay không rồi tình cờ thứ khí giới ứng dụng này xuất hiện dưới mắt chàng lúc chàng nổi giận.

Tánh cách độc đáo của khí giới là phần quan trọng của kế hoạch; nội cái việc chọn khí giới đã chiếm mất hết hai tháng suy tính của Ngàn rồi. Tánh cách ấy là khí giới có thể là của nạn nhân và có thể nằm dưới mắt chàng lúc hai đảng cãi lầy với nhau.

Trâm không thể phủ nhận chàng là nạn nhân của nàng, mặc dầu sự thật không phải thế.

Chàng sẽ khai ra bà mối là chị Sáu nếu chị Sáu lại chối, chàng sẽ khai cái nhà đã làm nơi hẹn hò của Trâm và chàng. Nếu nhà ấy lại chối nữa, chàng sẽ tá tỉ mỉ mụ chủ nhà, tá tỉ mỉ cái buồng bên trong thì hẳn tòa phải tin chàng.

Vậy chàng sẽ khai rằng đi xa về, đến thăm người tình cũ thì thấy nàng đã lấy chồng. Tức quá, chàng trách móc nàng và bị anh chồng hành hung. Thế là chàng nổi nóng và nhút là ghen, nên làm bậy.

Nhưng chàng hối hận nên đã tự động nạp mình.

Năm năm tù !

Chắc chắn là hình phạt chỉ tới đó là cùng. Rồi sau ra sao ? Nhút định là chàng sẽ mất Trâm vĩnh viễn. Nhưng mặc. Chớ bây giờ lại không mất vĩnh viễn à ?

Suốt một năm tìm quên ở xa, chàng nghe rõ lòng chàng: Chàng không thể thiếu Trâm mà sống được.

Chàng hối tiếc nhiều lắm nhưng không nhận lỗi mà đổ trút mọi tội lên đầu kẻ mà chàng cho là đã cướp Trâm trên tay chàng. Niềm oán hận không căn cứ ấy sinh nở trong một phút bất công của kẻ sâu tư, được hấn nuôi nấng cho đến trưởng thành để gở tội cho chính hấn và khi hận trưởng thành, hấn nghe rằng phải báo thù.

Thế là chàng về Saigon, sau khi đã nghiên cứu kế hoạch.

Một làn gió thổi qua mạnh, những hạt mưa bay hấn vào nhà và cả bàn đặt ở ngoài hiên tiệm cà phê bị nước mưa tưới ướt mem. Người ngồi ở bàn ấy cũng ướt.

Máy tách cà phê đen uống liên tiếp đã được trả tiền từ lâu, Ngân đã chu đáo về khoản đó để có thể đứng lên thì đi được ngay, khi gom đủ can đảm. Nếu còn bận trả tiền, chàng sẽ đâm nhát chằng ?

Đây là một người khách không còn hay ho gì cả bởi hắn đã trả tiền rồi. Tuy nhiên người phổ ky Trung Hoa cũng bước ra ngoài bưng tách vào bàn trong và mời:

- Thầy đi vô kéo ước.

Ngân làm thình không đáp. Lạ quá, giết người khó lắm thay ! Chàng biết chắc rằng sẽ khỏi phải đền tội, sẽ không bị tra tấn, và chàng cũng không sợ ở tù. Chàng đã sắp đặt mọi việc cả rồi, cả đến việc trao cho một người bà con một số tiền để y mượn luật sư biện hộ cho chàng nữa. Thế mà tới phút chót chàng lại cứ ngồi lì ra đó.

Ban đầu chàng tự gạt gắm chàng: "Hãy đợi một lát. Nó có thể có khách. Khách sẽ là một nhơn chứng bất lợi cho mình. Vậy mình phải bền chí chờ cho người khách có thể có ấy, ra khỏi nhà".

Nhưng trời mưa dầm thì khách đâu có đến, và họ không thể tới thăm bạn trong giờ cơm, tức là hồi bảy giờ rưỡi lúc chàng đến đây. Có đến trước, họ đã phải đi rồi cho chủ nhà ăn cơm.

Có gì đâu ? Đứng lên, băng qua con đường Phan Đình Phùng tương đối hẹp, vào hẻm có mấy bước là tới khung cửa sau để bấm chuông (căn nhà này ở mặt tiền Phan Đình Phùng), chờ hai phút là có người xuống mở cửa. Người đó là Khương đi nữa, cũng không ngăn khách lên lầu được, vì khách sẽ bắt đồ xô hắn, lách mình chạy bay lên đó. Hắn sẽ rượt theo và sẽ bị đâm ngay giữa bụng.

Thật là giản dị. Nhưng lần nào dợm đứng lên, Ngân cũng nghe tim mình vụt đập mau và mạnh. Rồi chàng run, rồi chàng tìm có để ngồi dây dưa thêm.

Tiệm cà phê không đối diện hẳn với ngõ hẻm, mà nằm trịch một bên. Tuy nhiên ngồi ở hàng hiên, chàng cũng thấy được một quảng sâu khỏi cái khung cửa sau đó.

Cạnh khung cửa là một cái chòi bằng ván lợp thiếc, bên trong leo lét ánh đèn dầu. Ngân nhìn kẽ hở của vách ván, khá rộng để theo dõi sự hoạt động của người trong chòi, hầu quên công việc của chàng. Thật là vô lý hết sức.

Bỗng chàng giật nảy mình lên: cánh cửa sau ấy mở ra. Ai sẽ từ trong nhà đi ra ?

Người đó là ai chàng cũng không gặp gì nguy hiểm, nhưng không hiểu sao tim chàng lại đập thình thình, và nó đập cuồn cuộn đến nỗi chàng suýt ngất đi, khi chàng thấy dáng người đi ra. Người đó là Trâm. Mặc dầu nàng mặc áo mưa ca-buýt-sông chụp lên đầu và đưa lưng ra ngoài để đóng cửa, chàng cũng nhận được nàng vì gương mặt và dáng đi, điệu đứng của nàng đã quen thuộc với chàng lắm rồi.

Trâm mặc đầm, không biết lối nào, chỉ thấy hai ống chơn trắng của nàng phơi ra mà chàng đoán thế thôi. Khung cửa có ô văng, đứng nơi đó không ước thì nàng không có lý do để vén quần áo lên. Vậy chắc chắn là nàng mặc áo đầm, y như xưa.

Căn nhà đối hông với căn nhà của Trâm có gắn một ống đèn nê ông ngoài đường, soi sáng rúc đầu ngõ. Khi Trâm xây lưng vào để bước xuống bậc thêm thì Ngàn không nghe rằng chàng đang có nữa, không nghe tim mình đập chậm hay đập mau nữa.

Chàng nhìn sững gương mặt ấy, nó đẹp gấp hai năm ngoái, lại thoáng một nỗi buồn nhè nhẹ trên đó, dễ mê không biết bao nhiêu.

„Trời ơi ! Chàng kêu than thầm. Trời ơi, làm sao mình được Trâm ! Cứ để như vậy mình cũng xa nó, mà giết thẳng ấy thì cũng thế thôi. Trời ơi sao năm ngoái mình lại ngốc thế ?“

Trâm bước mau ra đầu ngõ và khi nàng vừa tới nơi thì một chiếc tắc xi chạy qua. Nàng bắt xe lại, bước lên và xe chạy về hướng Kỳ Viên Tự.

Đèn trong xe sáng lên. Ngàn nhìn theo nhưng chỉ thấy cái ca-buýt-sông màu vàng nghệ qua kiếng sau.

Chàng không kịp có phản ứng nào cả, nhưng nghĩ lại thì biết phản ứng thế nào bây giờ ? Trâm không phải là kẻ mà lưỡi dao rọc giấy của chàng tìm kiếm.

Ngàn thờ dài rồi nhìn lên gác. Lạ quá đèn trên đó đã tắt. Không lẽ chồng Trâm lại ngủ sớm thế ? Nhưng nếu hắn còn thức, cũng không ra tay được đêm nay bởi không có mặt Trâm thì chàng không có lý do để mà ghen rồi giết người.

Bỗng dưng Ngàn nghe nhẹ nhõm cả người. Mặc dầu chương trình chàng bị xáo trộn và cuộc hạ sát kẻ thù phải dời lại đêm khác mà hoàn cảnh không biết có thuận tiện bằng đêm nay, trong khoảng thời gian từ đầu hôm tới bây giờ hay không, chàng cũng nghe dễ chịu hết sức.

Bộ thần kinh của chàng bị căng thẳng gần hai tiếng đồng hồ rồi, bỗng giãn ra thành linh khiến chàng nghe sáng khoái lạ.

Chàng muốn ngồi để đợi Trâm trở về. Gái có chồng không thể đi khuya quá được thì chàng sẽ khỏi phải đợi lâu. Ý muốn này không có mục đích thực hiện kế hoạch, mà chỉ để thấy lại mặt Trâm một lần nữa thôi.

Lạ quá, từ lúc Trâm xuất hiện ra tới giờ, chàng gần như quên mất mối thù phải trả. Tuy nhiên chàng phải đứng lên vì một chiếc tắc xi cũng vừa chạy tới, ngược chiều với chiếc khi nãy. Chàng phải đi túc tốc để trốn cái phận sự phiền phức của chàng.

- Đi đâu cậu ?

Xe chạy tới hông tòa đại sứ Cao Miên, người tài xế mới hỏi câu trên đây, vì đã tới ngã tư, hắn phải biết nên chạy thẳng hay quanh quẹo ngã nào.

Ngàn giật mình ấp úng rồi đáp:

- Chạy vòng tròn Lê văn Duyệt - Phan thanh Giản - đường Vườn Chuối - Phan đình Phùng.

Người tài xế lấy làm dị kỳ cho ông khách này nên hỏi thêm:

- Chạy mấy vòng như vậy ?
- Chạy hoài, chừng nào tôi bảo thôi thì thôi.

Cái vòng này nhỏ lắm, và chàng sẽ thấy được Trâm nếu lúc nàng về đến nơi mà chàng còn đang chạy đặng Phan thanh Giản đi nữa. Xống xe trả tiền xe, những việc lật vật ấy coi vậy mà cũng kéo dài mấy phút, rồi lại còn vào ngõ, còn chờ cửa nữa, chàng đủ thì giờ trở lại điểm này.

Ngàn chuẩn bị thật chu đáo. Con dao rọc giấy nếu chàng bỏ túi quần, rủi ro cảnh sát công an xét người đi đường một cách bất thần thì phiền lắm ! Vì thế mà chàng đã kẹp nó giữa một quyển sách Tây lớn khổ. Sách này chàng chỉ rọc vài mươi trang thôi.

Quyển sách rọc dở chừng tự nó sẽ có nghĩa cho lính tráng hiểu sự có mặt của con dao. Xong công việc, quyển sách bỏ lại còn bổ túc cho cuộc giằng co người bị giết đang đọc một quyển sách mới mua, lúc khách đến.

Ngàn mân mê quyển sách. Tay chàng chạm phải cái chuôi dao lạnh ngắt như nước đá. Chàng nhớ lại cái việc phiền phức kia nên xe mới chạy được có hai vòng, chàng nói:

- Đi về Cầu ông Lãnh.

“Không, nhứt định là mình phải giết thằng ấy mới được, xin tự thề với mình rằng nếu không hành động, mình sẽ khinh mình không còn xem mình là con người nữa. Nhứt định !”

Ngàn vừa lẩn trở vừa tự nhủ thầm như vậy. Chàng đã trải qua mấy tiếng đồng hồ thao thức để sống lại đoạn đời năm ngoái của chàng và càng nghĩ chàng càng cảm hận thằng đó.

Câu chuyện năm ngoái, bắt đầu một sáng chúa nhựt kia.

oOo

Sáng chúa nhựt cuối tháng và đầu tháng nào hè phố Lê Lợi, từ quán Kim Sơn đến nhà thuốc Tô Ngọc Dung cũng đông nghẹt người.

Trên quăng vỉa hè dài độ hai trăm thước này khách qua đường quen thuộc là những ông gia trưởng bực trung đi mua sắm cho vợ con, hoặc những bà nội trợ cũng làm cái công việc ấy cho chồng con họ.

Kế đến là những nàng nữ sinh viên và học sinh đi bát phố, rồi đến những quân nhân các cấp còn ở trong thời kỳ huấn luyện, chúa nhựt ra chơi xem đô thành ở cái địa điểm rộn rịp nhứt này.

Hạng người giàu có thì mua sắm ở nơi khác, còn hạng sang trọng không đi dạo phố buổi sáng bao giờ.

Ngàn thuộc vào hạng sau đó, nhưng nơi chốn và thời gian đi dạo của chàng khiến người ta ngỡ chàng là một sinh viên hay một ông ký nào.

Chàng có một chiếc lọ cổ rất quý nhưng chiều hôm qua rủi ro chàng làm ngã chiếc lọ ấy nó bể miệng. Hai mảnh sứ vỡ, mỗi mảnh lớn bằng một gói thuốc điếu, có thể vá lại được.

Chàng tìm mua loại chì vá đồ sứ thường thấy bày bán ở các vỉa hè đông đúc, nên mới có mặt nơi đây vào giờ này.

Thình lình Ngân nghe ai gọi nhỏ nhỏ sau lưng chàng: “Thầy Tư”.

Chàng không có làm thầy bao giờ hết, lại cũng không phải thứ tư nên không day lại mặc đầu giọng người đàn bà ấy nghe hơi quen quen.

Nhưng người ấy lại gọi lớn hơn:

- Thầy Tư nhà in !

Ngân giật nảy mình. “Thầy Tư nhà in” là một cái tên bịa mà chàng thường dùng trong những “hộp” bí mật, để giấu căn cước thật của chàng.

Sự giấu diếm này rất khôn ngoan mà sự chọn cái nghề nghiệp láo khoét mà chàng khoe ra cũng rất khôn ngoan. Nghề nhà in không xoàng lắm, người ta sẽ nể chàng phần nào. Nhưng nó khiêm tốn và không gợi ý cho người ta toan tính gây nhiều phiền phức cho chàng.

Lắm anh làm tàng đã phải khổ thân và trót đại cung khai nghề nghiệp thật, cao sang quá, khiến bọn bất lương có khuynh hướng khai thác, hay ít lắm cũng đập đổ họ.

Ngân do dự trong mấy mươi giây, sợ người ấy không cư xử lịch sự, nói bậy cái gì ra thì chàng phải xấu hổ, nhưng chàng cũng ngại họ hờn nếu chàng làm lơ.

- Thầy Tư nhà in !

Người đàn bà này lại gọi chàng lần thứ ba, và đã bước theo gần kịp chàng rồi, không thể làm bộ không nghe được nữa. Vả, chàng rất sợ con mẹ kêu gọi mãi, khách qua đường chú ý đến thì phiền. Chàng dừng bước lại, giả đờ nhìn vào một hiệu tư lự của người Ấn Độ. Người kêu gọi biết điều lắm, cũng dừng chân lại bên cạnh chàng và hỏi nhỏ nhỏ:

- Mạnh giỏi thầy Tư ?

- Ủ, cảm ơn chị. Chị cũng mạnh ?

Người này dễ thường đã trên năm mươi nhưng Ngân vẫn quen miệng kêu bà ta bằng chị, cái đại danh từ chị thông thường mà người ta dùng để gọi bất kỳ ai mà người ta không trọng.

- Cảm ơn thầy. Sao lâu quá...

- Đạo này tôi bận lắm. Chị Sáu lại hạ giọng thấp hơn:

- Có của lạ.

- Vậy à ?

Ngân hỏi thế mà không phấn khởi bao nhiêu. Vì không phải lúc chàng có hứng.

Chị Sáu bắt đầu đi sâu vào chi tiết:

- Lạ đặc biệt chứ không phải lạ... thường thường. Nữ sinh, con nhà trâm anh và còn mới nguyên.

Ngàn bật cười sau hai chi tiết đầu, nó đã biến thành một đĩa hát cứ được hát đi hát lại mãi đến nhàm tai.

Bọn này thật kém tâm lý. Chỉ còn có vài thằng ngốc hiếm hơi mới tin câu thần chú khoe hàng ấy ... nữ sinh, con nhà trâm anh v.v..., thế mà họ vẫn cứ trả thuộc lòng cái bài ám độc ấy mãi.

Tuy thế, chàng vẫn chú ý đến chi tiết thứ ba. Đó là sự thật. Có một truyền thống nổi bật về cái vụ mới nguyên đó, bởi hàng đặc biệt phải cao giá vô cùng mà kẻ giám tra giá cao luôn luôn là các tay sành ăn chơi, không gạt gẫm họ được, mà có đại đột lừa họ thì chết với họ, bởi đồng tiền là núm ruột mà !

Ngàn chú ý tới chi tiết đó không phải vì nó quan trọng đối với chàng mà vì không thể làm thinh hay trả lời theo lối nhận chìm xuống một đề nghị như vậy, đề nghị này quan trọng vô cùng vì hạng người như chị Sáu rất biết chọn mặt gửi vàng, chị ta đề nghị như thế tức là trọng chàng lắm, quý chàng lắm, chàng phải khéo chớ không thể gạt ngang hoặc bỏ trôi mà đúng lịch sự với chị ta được.

- Cám ơn chị đã nghĩ đến tôi. Nhưng tôi là người Việt Nam chị biết chớ ?
- Sao lại không. Nhưng rồi đã sao ? Có khối người Việt Nam thích cái đó lắm.
- Rất hiếm chị à. Chị nên tìm các chú Ba thì hơn.
- Nè, có điều này tôi cần nói ra thầy tin thì tin không tin tùy thầy. Người ta là nữ sinh thật, mảnh mai con người và đa cảm lắm, người ta năn nỉ tôi tránh cấp độ người ta với một tên đồ tể, và khẩn khoản yêu cầu tôi giới thiệu với một bực hào hoa phong nhã. Đành rằng người ta liều, nhưng không muốn bị dập liểu vùi hoa, biết chưa ?
- Chị nói nghe hay như cái lương. Nhưng tôi không phải là người Việt Nam có máu Trung Hoa.
- Thầy sẽ tiếc.
- Không bao giờ.
- Cá hông ?
- Cá làm gì. Tôi đã biết tôi rồi kia mà.
- Nhưng rồi sau đó, khi thầy thấy nó thầy sẽ tiếc. Thầy quên rằng thầy không hưởng nước đầu, chớ vẫn hưởng về sau.
- Nhưng cũng không tiếc.
- Thôi đi cha nội, tôi đưa hình ra thì có lẽ cha nội đổi ý ngay.
- Nhứt định không đổi. Chị cũng biết rằng tôi là con bướm đã đậu nhiều hoa rồi chớ ?
- Nhưng đây là hoa... chúa của các loài hoa.
- Nếu như thế, tôi cũng sẽ không tiếc.
- Thầy từ chối thì tùy thầy. Nhưng thầy cứ nói như là không tin quảng cáo của tôi nên tôi tức lắm. Vậy tôi phải cho thầy xem mới được.

Tại tức quá tôi mới nuốt lời đấy nhé. Ảnh này là ảnh tôi ăn cắp của nó. Còn tôi hứa với nó rằng không tiết lộ căn cước của nó với lại của dòng họ nó với ai hết. Sợ đụng đầu với người quen, nó tha thiết muốn đi với người nào không ở trong giới của ba nó là giới áp phe.

Chị Sáu vừa nói những điều trên đây vừa mở xắc tìm ảnh để làm bằng có.

Xắc của chị rất to vì ngoài cái nghề chánh của chị, chị còn làn thêm nghề phụ là đi bán dầu thơm và thuốc thơm Huê Kỳ do một cô chủ hiệu ba đưa cho. Đôi khi chị cũng có máy thu thanh “trắng dít toa” để bán, giá rẻ mạt do những ông lính ngoại quốc đi nhậu thiếu tiền, trăn cho các hiệu bán rượu.

Chị Sáu lục một hơi thì nói:

- Đây rồi, nhưng qua bên kia đường.

Quả thật ở đây bất tiện quá, làm cử chỉ nào hơi khác thường một chút là bị người ta chú ý đến ngay, huống hồ gì cùng xem ảnh gái đẹp.

Mua chưa được món đồ cần dùng, Ngàn vẫn phải nhẫn nại bước theo mụ này, tự an ủi rằng ở vỉa hè bên kia có thể có bày bán thứ chi đặc biệt ấy.

Họ đã băng qua đại lộ Lê Lợi, bước vào sau một gian hàng sách cạnh nhà thuốc Đ.T. nhưng khách qua đường ở đây tuy thưa hơn bên kia, vẫn còn đông quá.

Chị Sáu lại xỏ mũi anh chàng Ngàn dẫn chàng quẹo xuống đoạn đường Nguyễn Trung Trực phía dưới, và khi tới trước cửa sau của bộ Công Chánh, chị dừng bước lại trước một tàng cây me rồi chìa ảnh ra .

Ngàn đưa tay nhận lấy ảnh một cách lo lắng rồi làm bộ nhìn kỹ kéo chị ấy lại hờn. Làm bộ, nhưng chàng vẫn có nhìn vì không nhìn, để mắt ở không cũng chẳng làm gì, và thỉnh thoảng chàng rưng rờ khi nhận diện được người trong ảnh.

Đó là Trâm, Suzanne Trâm, một cô Suzanne Trâm già dặn hơn cô Suzanne Trâm mà chàng quen biết cách đây hai năm, mặc dầu năm nay cô ta chưa quá hăm hai tuổi.

Ngàn có cảm giác rằng mình gặp gỡ một cô gái lạ vì cái lộng lẫy của nhan sắc của Suzanne ngày nay khác hẳn vẻ ngây thơ của cô nữ sinh hai năm trước nhiều lắm. Hai năm trước cô ấy còn đang trở mã, đành rằng đã đẹp và hứa hẹn sẽ đẹp, nhưng vẫn không hấp dẫn mạnh bằng bây giờ.

Chàng đâm ra sợ mình lầm chảng, nên qua mấy phút choáng váng chàng hỏi:

- Có phải là cô Suzanne Trâm, con gái của ông Ngôn hay không ?
- Ủ, chính nó đó. Có quen với nhau rồi hả ?

Ngàn không đáp vì câu hỏi đó thừa, và vì chàng bận nghĩ ngợi.

Suzanne Trâm ! Con người kiêu hãnh năm nào ! Mới hơn mười chín tuổi, nàng đã ngạo mạn như một phu nhon và nụ cười mỉa đời, thị đời trên môi nàng ngày nay còn dễ ghét hơn xưa nữa.

Dễ ghét, nhưng mà cũng dễ thương biết bao nhiêu ! Chàng đã si người thiếu nữ này, một phần lớn chính vì vẻ kiêu hãnh của cô ta. Váng, tánh kiêu hãnh của phụ nữ làm ta tủi thân, oán ghét họ, nhưng đồng thời cũng khiến ta mê họ.

Suzanne Trâm ! Bà Ngôn !

Ngàn liên tưởng ngay đến bà mẹ trẻ đẹp của Suzanne, vì kiêu hãnh của nàng, nàng đã thừa hưởng của bà mẹ khó chịu này, một người đàn bà coi trời bằng bần tay và coi người như cỏ rác.

Suzanne giống mẹ như đúc.

Tình cờ năm ấy đưa chàng vào gia đình ông Ngôn một lần, không xa về khinh khỉnh của hai mẹ con nhà này, nhưng tiếng sét ái tình lại đánh mạnh quá vào tâm thần chàng, nên rồi chàng lại mò đến nữa và cứ đến mãi,

Gia đình Suzanne năm đó ở một ngôi biệt thự khá to tại đường Kỳ Đồng.

Suzanne rất đông bạn trai. Nói cho đúng ra, chưa chắc những anh con trai lui tới nhà đó mà được nàng xem là bạn.

Chính bà Ngôn đó tổ chức tiếp tân, dạ hội v.v... để quyến khách cho ông Ngôn, cho bà và cho con gái bà vì Suzanne đã đến tuổi gả chồng rồi. Các thanh niên được mời do bà Ngôn chọn.

Thằng Ngọc, bạn của chàng, một sinh viên y khoa nó giới thiệu chàng vào đó không có ý gì khác hơn là để khoe với chàng rằng nó có một cô bạn gái số dách.

Mặc dầu không được chủ nhà hoan nghênh vì chàng không phải là sinh viên, không phải là bác sĩ kỹ sư mới ra trường, cũng không được là công tử bột, con nhà giàu nữa, không đậu nổi cái bằng Tú tài toàn phần, chàng cứ cố lý mà đến.

Một hôm chàng bạo gan tỏ tình với Suzanne, bị nó cười cho một bữa khiến chàng xấu hổ phải cút luôn và ôm hận mãi cho tới ngày mà chàng phải đi xa để quên.

Tuần rồi, chàng được hả dạ phần nào khi nghe tin ông Ngôn bị bắt vì đã dính líu vào một vụ kinh tài của bà cố.

“Cho đáng kiếp, chàng lắm bầm ! Giờ thì mẹ con nó đã ra rơm rồi ! Có chồng hay chưa, Suzanne cũng phải bỏ về khinh khỉnh của nó, xấu hổ đến không còn dám nhìn mặt người quen nữa !”

Chàng rất ngạc nhiên mà tự hỏi sao cái đám ấy xuống lệ đến thế. Nếu tài sản của ông Ngôn mà có bị tịch thu đi nữa, mẹ con Suzanne vẫn còn sống được một mức sống khá cao, vì của nổi dễ biết chớ của chìm do đàn bà cất giấu, khó lòng mà kiểm soát được.

Vô tình chị Sáu giải thích tình cảnh gia đình bà Ngôn đúng vào lúc chàng thắc mắc:

- Ông Ngôn ổng sống hào nhoáng ở bên ngoài, chị ta nói, nhưng thật ra, ổng chỉ có vỏ mà không có ruột. Cái biệt thự trên Kỳ Đồng là một ngôi nhà mà ổng mượn. Ổng chỉ là một tay cuộc chề áp phe thôi chớ không có vốn, kiếm được bao nhiêu ăn xài hết bấy nhiêu. Ổng không có làm kinh tài khi khô gì hết, mà chỉ dựa hơi bậy bạ để kiếm chác, nhưng cũng không được gì. Thấy Tư biết rằng sống bấp bênh như vậy hề có gì trực trặc một chút xíu là đầu hôm sớm mai sụp luôn không gượng dậy nổi nữa.

Bà Ngôn thì chỉ biết ăn xài chớ không giỏi tháo vát. Và ăn quen, nhịn không quen thì ...

- Chị quen biết với gia đình ấy nhiều lắm hả ? Ngàn chận lại hỏi.
- Ấy, ông Ngôn là khách hàng của tôi.

Chị Sáu đáp như vậy rồi cười hóm hình và tiếp:

- Đó là một ông khách ngọt nhưt thế gian: ông cho phép tôi tới nhà với tư cách giả mạo là tay sai áp phe của ông, để có cửa lạ là tôi cho ông hay tin liền, ông khỏi mất công đi tìm tôi. Và tôi đã lui tới nhà đó từ năm sáu năm nay rồi, được bà xem như là người nhà.

Liên sau ngày cách mạng, ông trốn mất biệt, bà kêu trời như bọng, vì thiếu tiền cho bà xài, nhà cũng đã tới kỳ tiền mà không thanh toán được, rồi kể đó, hay tin ông bị bắt, bà trả nhà ngay vì chủ nhà hứa cho bà một số tiền nếu bà chịu đi liền.

Nhưng rồi ông chủ biệt thự ấy ông ăn gian, không có cho đồng xu nào hết. Giò hai mẹ con túng lắm, con Suzanne nó quyết đi làm. Nó tìm được một chỗ ngồi kết phải đóng tiền thế chơn năm chục ngàn, nhưng không đào đâu ra tiền, nó bèn than với bà.

Tôi đánh hơi được câu chuyện nhà ấy, gợi ý cho bà, bà đồng ý tức thì.

- Chị là con quý !
- Quý lâu rồi. Và đã trót mang tội lút đầu, lút cổ thì mang tội luôn vậy, có tu cũng không kịp nữa.
- Nhưng bà mẹ đồng ý, còn cô con ?
- Cố nhiên là ban đầu nó giãy nảy lên mắng chửi tôi tắt bép hết, nhưng rốt cuộc rồi cũng đồng ý.

Chị Sáu cười hê hê sau khi nói câu đó.

- Nhưng bà mẹ sao lại đem con mà...
- Nè, đây là bí mật của nhà đó. Suzanne là con riêng của bà. Mà bà ngày xưa cũng là một cây...
- À, hèn chi.
- Tôi xin nói tiếp. Bà ngày trước cũng là một cây. Mẹ nào con nấy nên bây giờ con nhỏ ấy nhảy đong đong lên khi mẹ nó và tôi đặt thẳng vấn đề với nó, nhưng rồi nó cũng bằng lòng, khỏi phải đánh khảo gì hết.

Ngàn châu mây, bậm môi mà căm tức. Rõ ràng là có sự thỏa thuận của cô gái kiêu hãnh ấy, chớ không thể bảo là nó bị ép uống hoặc dụ dỗ hay gạt gẫm gì.

Chàng giậm chơn rồi xẵng giọng hỏi, khiến chị Sáu kinh ngạc lắm:

- Nhưng mà có thật cần lắm hay không ?
- Thì tôi đã nói ăn quen, nhịn không quen kia mà. Họ làm sao mà chịu cực khổ được như người khác.

Cái chỗ làm này lương cũng chỉ có bốn ngàn đồng mỗi tháng thôi, thật không thấm vào đâu với mức ăn xài của hai mẹ con họ, cả hai, mỗi ngày ăn vặt không mà thôi, cũng tới bạc trăm rồi, còn nói gì sơn phấn, nước hoa, lâm bước đường

cùng rồi họ vẫn cứ ghiền thứ thượng hảo hạng. Hễ ra đi một trăm thước, họ cũng thót lên tắc xi.

Tuy con nhỏ nó không kiếm được bao nhiêu nhờ chỗ làm ấy, chớ vẫn đỡ phần nào. Với lại có đi làm, con Suzanne nó mới có dịp gặp may mắn ! Ngày trước nhà có tiền thì giao thiệp, mong chỗ này chỗ kia biết mà cưới, giờ hết tiền thì chỉ có đi đứng mới mong gặp một cậu con nhà giàu nó vớt cho.

Ngàn cố phanh phui ký ức hầu nhớ thật đúng những chi tiết nhỏ để mà cảm tức thêm cho thật nhiều, cho hả dạ thật nhiều trước trái bom khinh khí mà chị Sáu vừa vô tình cho nổ bên tai chàng.

Phải, khi ta nghe những kẻ mà ta oán ghét, bị thất bại, bị cùng khổ, ta hả dạ lắm. Con người vẫn xấu bụng như vậy, và sung sướng lắm khi thấy cuộc đời đã báo thù giùm họ.

Chàng cố nhớ, nhưng tai hại thay, chuyện cũ, lúc suy ra và xét kỹ lại, lại biện hộ cho Suzanne.

Đành rằng nàng làm phách, và khi chàng tỏ tình nàng đã ôm bụng mà cười. Nhưng rồi nàng có an ủi chàng, đề nghị cho chàng tình bạn nữa, chớ không hề hất hủi chàng.

Sự kiêu hãnh, tánh thị đời của Suzanne chỉ do giáo dục sai lầm của gia đình nàng và do một sự thừa tự tai hại ở phía mẹ, chớ xem ra Suzanne không có căn bản ác.

Đáng oán giận chẳng là con mẹ mẹ của Suzanne, con mẹ ấy thì khinh khỉnh thấy mà muốn tát tai ngay. Con mẹ khinh thường chàng ra mặt, không muốn chàng lân la ngôi biệt thự đường Kỳ Đồng. Con mẹ chỉ thích tiếp toàn những thanh niên mà con mẹ có thể giới thiệu được với người khác một cách kêu ùng ùng: đây cậu kỹ sư công chánh mới ra trường, đây ông bác sĩ vừa ở bên Tây về v.v.

Nhưng mẹ ấy thì không đáng kể. Chỉ có Suzanne là làm chàng băn khoăn thôi. Suzanne đáng ghét, Suzanne đáng thương ?

Chị Sáu nãy giờ vẫn kín đáo quan sát người khách hàng của chị, đã bắt chợt được nét buồn đau trên gương mặt của hắn và tự hỏi thầm không biết hắn có tâm sự gì liên hệ đến cô gái bán mình.

Không, Suzanne còn tận thật sự. Vì nghề nghiệp bắt buộc, chị ta đã phải kiểm soát. Như thế, không thể nghĩ rằng hai cô cậu này đã là hơn tình với nhau.

Riêng Ngàn, chàng buồn vì thương xót vô hạn cô gái mà chàng đã yêu đắm đuối và chưa quên. Từ ba năm nay chàng đâm ra trác táng, trái hẳn với nếp sống trước của chàng là hiền lành, nhưng cuộc đời bừa bãi này không giúp chàng nguôi được mối sầu.

Ngàn lại ngạc nhiên hết sức mà hay rằng Suzanne vẫn cứ còn nguyên trinh. Suzanne nháy nhót lu bù đi ra ngoài với bạn trai cả đêm, thế sao nàng lại giữ gìn được cho tới ngày nay ?

- Chị Sáu nè, có thật cô ấy còn...

Ngàn nói chưa dứt câu thì chị Sáu đã bật cười:

- Thầy làm như thầy là tay mơ. Thầy há không biết rằng giới lưu manh của tụi tui coi vậy mà cũng có luật riêng của nó hay sao, và luôn luôn chúng tôi lương thiện trong những việc bất lương, không phải vì bọn tôi có lương tâm đâu nhé, mà vì làm khác đi thì mất cả tín nhiệm, về sau không còn làm ăn gì được nữa hết. Và lại còn nguy hiểm là khác, vì đồng tiền là nùm ruột, khách họ bị lường gạt họ sẽ phản ứng mạnh ghê hồn.

Ngàn gục gặt đầu. Chàng vốn biết rằng có những thể chất lạ lùng lắm, bề ngoài và bên trong của họ không ăn khớp với nhau chút nào. Chẳng hạn như có những cô gái đậm thắm nết na, thủ phận làm gái khuê phòng, lại hư hỏng, và vài cuộc đổ bể bất ngờ thỉnh thoảng làm cho thiên hạ rụng rời. Trái lại, một số thiếu nữ khác, nhí nhảnh không chịu được, có vẻ như là đã thỏa lắm vậy, thế mà các cô ấy lại về nhà chồng với cả tấm bằng trinh của họ, khiến vài anh chồng, vốn là người bị Âu hóa, không cần cóc gì cái trinh vật chất ấy, phải kinh ngạc.

Suzanne thuộc loại gái sau đó chẳng? Ngàn tự hỏi, và tự phân tích thâm trường hợp lạ lùng đó.

Có lẽ gái loại ấy đông bạn trai quá nên bối rối không biết cho ai, trái hẳn với loại gái nhút nhát, loại này yêu ngay anh con trai đầu tiên xuất hiện đến trong đời họ, và vì yêu nhiều quá, không ngại hiến thân.

- Quyết định đi tía nội, chị Sáu giục thúc, để rồi cho ngày hẹn. Người ta cần tiền lắm.

Ngàn cười lạt mà rằng:

- Năm mươi ngàn thì mắc quá, bọn mái chính trong Chợ-Lớn cũng không dám với tới.
- Cao giá chó không mắc giá. Thầy không phân biệt hai điều đó hay sao? Một chiếc xe Huế kỳ bốn trăm ngàn không thể bảo là mắc hơn một chiếc Rò Nô 4 một trăm rưỡi.

Chị Sáu thoáng thấy rằng buổi mai của chị không phải là một buổi vút đi nên chị ta mừng lắm. Khi mà khách hàng chê mắc tức là y có ý muốn mua chó không thờ ơ với món hàng nữa.

Đây là một món hàng rất khó bán vì quả thật nó cao giá quá, mà người đời thường khi ít phân biệt được "cao giá" với "mắc giá".

Mắc giá là của đáng tám đồng bán mười sáu đồng chó của đáng tám chục bán chín chục là bán rẻ mặt đó chó, mặc dầu chín chục cao hơn tám đồng nhiều quá.

Vì thế mà gặp thằng ông này, hẳn thường ngọt một cách đại gái, chị Sáu quyết bám riết.

Ngàn đã cười lạt, nhưng đó không phải là cười với người đối thoại mà là cười với kẻ vắng mặt, kẻ mà chàng thương xót sau hồi suy luận, thương xót, nhưng mà không hết oán.

“Đáng kiếp ! Chàng chửi thâm, đáng kiếp cho bọn cứ nhìn xuống thiên hạ, coi như ai cũng chỉ đáng mặt rách giầy của họ thôi”.

Từ ngày vĩnh biệt ngôi biệt thự trên đường Kỳ Đồng, Ngân lên mau lắm. Chàng cũng làm cuộc chê và gặp may mắn, cứ có công việc làm hoài, và trúng mãi những mối lớn, chớ không phải chịu những tháng trống không như những năm vừa bỏ học mới vào nghề để tập sự.

Bọn cuộc chê kiếm được tiền mà khỏi xuất vốn nên họ tiêu xài buông tay hơn bọn nhà giàu bởi hai lẽ trái ngược nhau, lẽ thứ nhất là họ có cảm giác kiếm được tiền hoài một cách dễ dàng; lẽ thứ nhì là họ ý thức rằng nghề họ rất bấp bênh, được thì hưởng kéo không còn gì mà hưởng nữa.

Tuy nhiên, không phải vì thế mà chàng quyết định nhận lời. Bọn cuộc chê xài tiền buông tay, nhưng rất biết xài tiền, không ngốc, biết giá đúng của từng món hàng, mà món hàng này thì mắc bằng năm các thứ hàng khác cùng loại.

Chàng quyết định vì tò mò. Ừ, để xem cho biết ra sao. Suzanne có tánh cách một cái phim cấm trẻ em dưới mười tám tuổi, còn chàng trước đây là một cậu bé vị thành niên. Giở được phép xem phim này chiếu lại thì hay dở gì cũng phải xem coi họ làm trò khi gì trong đó.

Chàng quyết định chỉ vì ác ý trả thù thôi. Cho bỏ ghét vậy mà ! Tình thương xót không đủ mạnh cho chàng tha thứ.

Bọn cuộc chê cũng là các tay biết thưởng thức các thú vị của cuộc đời. Cái giây phút mà Suzanne chợt thấy cố nhân, cái giây phút ấy hẳn phải là một lúc kinh hoàng của nàng, và chàng sẽ được thưởng thức ngon lành sự sượng sùng, sự bẽ bàng của nàng, muốn chui xuống đất mà trốn, nhưng không chui được, muốn từ chối nhưng đã quá trễ rồi.

Phản ứng của nàng ra sao, đó là điều mà chàng thích biết hơn là thân thể của nàng, nó bất quá cũng gần giống như thân thể của bao nhiêu cô gái đẹp khác, xê xít chút đỉnh thôi chớ cũng chẳng có gì đặc biệt lắm đâu.

Chàng sẽ sung sướng sau đó mà tưởng tượng đến nỗi hận ngàn ngày của nàng, hận đã trót bị lộ tẩy, đến nỗi lo sợ của nàng, lo sợ bị chàng trả thù đi đồn rùm ra câu chuyện kín phòng the.

Món hàng có mắc giá thật đó, không đáng mua tí nào, nhưng những cái khác có dính líu với món hàng thì lại rẻ, mặc dầu toàn là những thứ phụ thuộc không mà thôi.

Tô phở mười lăm đồng của một hiệu phở kia không khác tô phở năm đồng của các hiệu khác bao nhiêu, nhưng Ngân lại ưa đến hiệu đó để được hưởng cái không khí kỳ lạ đặc biệt của hiệu.

- Thế nào ? Chị Sáu lại giục.
- Đồng ý, nhưng tôi có điều kiện.
- Cứ nói ra thử xem.
- Điều kiện thứ nhất là chị phải giữ kín căn cước của tôi đối với cô ấy, cho đến lúc tôi gặp cô ta.

- Phải rồi. Hai người có quen nhau một cách lương thiện chớ gì và nó sẽ sợ thầy biết chuyện không hay của nó rồi từ chối thầy.
- Cố nhiên là như vậy. Các bà bép xếp lăm, nhưng tôi tin rằng chị sẽ kín miệng trong vụ này vì quyền lợi của chị.
- Còn điều kiện thứ hai ?
- Là tôi sẽ đến ban đêm, một nơi nào tùy chị sắp xếp, nhưng chị phải gắn đèn như thế này. Một ngọn đèn chong thật ít nến, thứ năm nến ấy, dính với một ngọn đèn thường, bằng một hệ thống tắt cháy luân phiên, do một trái boa điều khiển, chị hiểu chớ ?
- Hiểu.
- Nếu phòng ấy không có sẵn một bộ đèn như vậy, thì chị phải cho gắn, nội vụ không tốn trên một trăm bạc đâu và đây, tiền đây.

Ngàn vừa rút bóp lấy tiền trao cho chị Sáu, vừa nói thêm:

- Đáng lý tôi khỏi cắt nghĩa lý do đòi hỏi của tôi nhưng tôi tưởng nên cho chị rõ lý do đó để chị thấy rằng lý do đó rất là quan trọng, không nên làm sai. Tôi sẽ tới đó trước nó, ngồi trong ánh mờ mà đợi nó. Nó vào xong tôi mới mở đèn lớn, và nó sẽ không chạy chổi kịp nữa. Hiểu chớ ?
- Hiểu.
- Chị cũng không có trách nhiệm gì mà sợ nó trách về sau, bởi chị đâu có dè là tụi tôi quen nhau.
- Tôi không lo điều đó.
- Đề phòng trường hợp nó hỏi chị về tôi. Chị cứ nói tôi làm nghề nhà in tên là Bồn.
- Đồng ý.
- Chị nói láo mà không lo mắc tội bởi chính tôi đã nói láo với chị.

Chị Sáu nghe răng ra mà cười:

- Ông đã nói láo với tôi, tôi biết thế, nhưng không bao giờ hỏi gì. Thích tính không tò mò của tôi chớ ?
- Không thích, vì ai cũng phải như vậy. Chị nào tò mò là bị tẩy chay ngay. À, mẹ con nó đã biết sự thật về chị chưa ?
- Đã biết. Ông Ngôn bị bắt là tôi thú thật ngay vì tôi đoán thấy họ cần tiền và truy ra được rằng con mẹ Ngôn xưa là một cây, như đã nói. Như thế, họ mới không ngại lời mà cầu cứu với tôi.
- Như vậy thì chị nói láo được mà không sợ trách nhiệm bởi nghề của chị cho phép chị không biết rõ khách, chớ nếu chị là người thường chị phải biết thật đúng tôi là ai.
- Nhưng chừng nào ? Người ta gấp lăm đấy nhé.

Ngàn cười mà nói đùa:

- Và chính chị cũng gấp lăm ! Bao nhiêu phần trăm ?
- Bốn chục. Thường lệ mà.
- Vậy thì tối nay đi. Nhưng tại địa chỉ nào ?
- Để xem coi ở đâu tiện. Mạc Đình Chi có được không ?

- Khu đó tốt lắm.
- Vậy số nhà 195/16 F.

Ngàn lặng lẽ rút sổ tay ra để ghi địa chỉ, vừa ghi vừa nói:

- Tôi đến đúng tám giờ. Nó nên tới trễ hơn, điều đó cần lắm.
- Tôi hiểu. Nhưng thầy đòi hỏi một thời gian là bao lâu ?
- Thường lệ là nửa tháng, chị khỏi phải hỏi. Nhưng tôi chỉ cần gặp một lần thôi.
- Càng tốt.
- Đáng lý gì như vậy thì phải bớt tiền đó. Ngàn pha trò.
- À, cái đó thì không. Thầy mua tô mì mà không lấy thêm ớt thì phải rán mà chịu chớ ai lại bớt tiền cho.

Cả hai đều cười, nhưng Ngàn cười rất héo hon rồi bước đi liền, quên từ già bà mối.

oOo

Hôm nay đáng lý gì là ngày sung sướng nhất đời của Ngàn vì cái viễn ảnh báo thù mười hai tiếng đồng hồ nữa đây. Nhưng kẻ đáng lý gì phải được hả dạ, lại nghe lòng mình nặng trĩu một mối sầu khôn tả.

Thế là hết ! Thân tượng của chàng thành linh ngã quay xuống, vỡ tan tành. Thân tượng mà chàng đã tôn thờ và vẫn còn cứ tôn thờ, thân tượng ấy bằng đất chớ không phải bằng đồng như chàng đã ngỡ. Nó lại không đặc ruột mà rỗng lòng, tệ hơn thế, người đúc tượng đã độn chất bẩn trong lòng tượng, khi tượng vỡ, mùi hôi thúi xông ra đến phải bịt mũi chạy trốn.

Thân tượng lật nhào và nhìn những mảnh vỡ bằng đất sét nung, nhìn chất độn bẩn thỉu, Ngàn tần ngần như một đứa bé vỡ mộng tuổi thơ trước một trò qui thuật rất ngoạn mục mà nó được ông thầy qui thuật dạy cho mảnh lối thi hành.

Mối sầu của chàng giống hệt như là tình sầu xứ của người di cư lánh cộng sản biết chắc rằng quê hương của họ đã biến khác rồi, không còn như ý thích của họ nữa nhưng lại cứ nhớ thương không bao giờ nguôi.

Thân tượng cứ tồn tại trong lòng kẻ chứng kiến sự đổ vỡ của nó, và ảo tưởng của thằng bé khiếp phục một trò qui thuật ngoạn mục cứ tồn tại với hình ảnh một trái banh bóng bàn biến thành hai mươi trái rồi hai mươi trái ấy bị nhà qui thuật nuốt trôi hết chỉ còn lại một trái thối và trái cuối cùng bị ném lên không trung va tiêu tan đi mất. Thật là huyền diệu, làm thế nào mà thằng bé quên được, cho dầu là đã được cho vào hậu trường xem bề trong của trò giả dối.

Tối nay thân tượng mới bể hẳn, chớ giờ sự đổ vỡ chỉ là một viễn ảnh gần thôi. Nó chưa đổ vỡ, nhưng chắc chắn một trăm phần trăm là sẽ đổ vỡ, không phép lạ nào cứu nó được cả. Hôm nay là chúa nhật chớ có phải thứ ba, ngày xố số đầu mà nó có thể trúng số bất ngờ. Ngày thứ ba nào cũng có ít lắm là một gia đình đang ở trong một ngõ bé tắc bống tìm thấy lối ra, sau bài hát hạ màn cuộc xố số của Trần Văn Trạch. Không, nó sẽ nhận lời vì không có lối thoát khác. Và từ đây tới chiều thứ ba sao còn lâu đến những năm mươi lăm tiếng đồng hồ, nó không đợi được, và chắc cũng không đợi mà đợi một lối ra bấp bênh, một lối ra độc nhất mở cửa riêng cho

một vài người trong hơn mười triệu người đang đứng sấp hàng nối đuôi nhau để chờ cửa mở.

Kỳ lạ thay, Ngàn cứ mong hão cho mặt trời đứng lại, thời giờ trôi chậm thật chậm, để lùi cái phút đau lòng chúng kiến sự đổ vỡ ấy, chớ không bồn chồn đợi tối như những lần có hẹn khác với gái đẹp khác.

Chàng sợ phải thấy một đổ vỡ, không phải vì lòng thương người. Quả chàng có thương xót Suzanne, nhưng ác ý trả thù lại mạnh hơn tình thương nên ham thấy đổ vỡ hơn. Ham thấy đổ vỡ mà lại sợ phải thấy. Thật là mâu thuẫn. Nhưng cũng thật là hữu lý.

Chàng ích kỷ, nghĩ đến mình nhiều hơn đến người khác. Sự đổ vỡ bất quá chỉ làm cho Suzanne xấu hổ một tiếng đồng hồ thôi, trước mặt chàng. Rồi sau đó thì nó vẫn có thể đi nghênh ngang, mặt vát hất lên trời mà nhìn thiên hạ bằng đôi mắt thị đòi của nó.

Còn chàng thì chàng sẽ đau lâu không biết đến bao giờ, mất cả tin tưởng nơi tình yêu, nơi sự trong sạch của phụ nữ, nơi những gì tốt đẹp thiêng liêng nhất trên đời này.

Kẻ thất tình đâm ra trác táng thì quả có chán chường thế sự thật đó. Nhưng dầu sao vẫn còn sót lại chút đỉnh chất tin yêu trong lòng họ. Ngàn không muốn mất hết cái nhúm tin yêu thôi thóp ấy trong lòng chàng.

Nhưng thời gian cứ khách quan trôi đúng cái tốc độ của nó và ta chủ quan muốn mau hay muốn chậm gì nó cũng thân nhiên lướt qua, không ai níu nó lại được, không ai xô nó tới nổi cả.

Ngàn đã chạy đi mượn tiền của nhiều người quen, góp lại cho đủ số năm mươi ngàn vì tiền chàng bỏ ngân hàng cả, mà hôm nay chúa nhật không lấy ra được.

Chàng ngạc nhiên cho chàng khi chợt nhận ra là mình không có dự tính thái độ nào cả lúc gặp Suzanne. Chàng sẽ hành động ra sao, sẽ nói gì, chàng không chuẩn bị từ sớm đến giờ mà chỉ bị ám ảnh vì hai việc: được trả thù nhưng lại đau khổ.

Khi ngồi lại bàn, cầm thực đơn để chọn món ăn, chàng mới chợt thấy rằng mình diện nhiều hơn ngày thường. Từ đôi giày đến mái tóc, tất cả đều bóng láng, ruồi đậu phải chống gậy không thôi trượt té gãy giò. Lại xúc nước hoa nữa y như là chuẩn bị o mềo.

Chàng nhìn thực đơn mà chỉ thấy con người của mình voi chiếc cà vạt mới mua. Chọn rất lâu mới được một chiếc ưng ý này. Hôm nay, cỡ chàng ăn mặc như ăn may và hôi mùi mắm tôm, chàng sẽ cứ được nằm gần người ngọc mà người ngọc không hề dám chê khen gì hết.

Mười ghim giấy bạc năm trăm mà chàng sẽ rút ra cho chàng một uy quyền tuyệt đối.

Bọn gái giang hồ còn dám hó hé này kia, vì rúi mích lòng khách, họ chỉ mất ba trăm mà thôi, chớ Suzanne thì không, bởi mười ghim bạc đó là tấm ván cứu tinh tối cần mà nàng phải bám níu vào, trong lúc đang chơi với giữa dòng.

Thế mà chàng đã làm đóm làm dáng thì có lạ kỳ hay chưa ? Chàng ăn diện mà không hay vì chính tiềm thức của chàng đã ngấm xúi biếu chó không phải lý trí của chàng.

Tiềm thức chàng nói chàng làm thế để khỏi bị chê, cho dầu là chê thâm trong bụng người ta.

“Thì ra, Ngàn nghĩ, mình không thể xem nó không có ký lô nào cả. Nó cứ còn là con người trong lòng mình với tất cả phẩm giá của nó. Vì vậy mà mình không dám trả thù thẳng tay. Hễ trả thù thẳng tay thì phải bắt nó chịu đựng một kẻ rách nát, do bẩn hôi hám nát, lỗ mãng và vũ phu nát trên đời. Mình phải say rượu, nhưng tiềm thức lại xúi mình gọi một chai nước suối hiền lành, say rượu để mà hành động phũ phàng như một tên đồ tể, đè mà đập liểu vùi hoa, để cho nó ghê tởm, sợ hãi mà không dám hở môi, để cho nó thấy nó chỉ là một món đồ chơi, không hơn, không kém”.

Và lạ kỳ thay, chàng nuốt không trôi cái đĩa thịt bò này. Thịt bò nướng ở đây rất mềm, xà lách giòn rụm, thế mà chàng lại nghe nó dai như đế giày cũ bằng cao su.

Chàng ăn không vô không phải vì sâu dâng lên đây ứ tới cổ chàng mà vì bụng chàng đã no vì bồn chồn muốn xong cho lẹ để đến nơi có hẹn ấy.

Đến sớm lắm cũng chẳng làm gì bởi điều kiện của chính chàng đưa ra, bắt buộc người ta tới sau chàng, lúc sau tám giờ, mà bây giờ mới có bảy giờ mười lăm.

Cái giờ ăn của chàng đêm nay cũng trật chia tuốt vì thường thì chàng ăn đúng bảy giờ rưỡi, không sai chạy lần nào. Vậy mà tối nay đồng hồ vừa gõ bảy giờ là chàng ra đi liền.

Mặt trời, đã không níu nó lại được thì để nó quay tự nhiên vậy. Cái giây phút hấp hối của lòng chàng, chàng không đẩy lùi nó lại được thì phải cho nó đến vậy.

Mà khi buông trôi cho hai thứ ấy đi và đến, chàng lại nóng lòng đợi nó đi mau, đến chóng.

Và kỳ lạ nhất là chàng lại hồi hộp khi nghĩ tới giây phút gặp mặt nàng.

Nếu có kẻ phải hồi hộp trong cuộc hẹn hò này, thì kẻ đó phải là Suzanne, Suzanne có hai lý do lo sợ: nàng là gái tân, mà gái tân nào lại không sợ đàn ông lạ ; người khách mà nàng bán mình lại có thể là người quen, không quen nhiều, ít ra cũng biết nàng là ai.

Thế mà gã đàn ông kinh nghiệm và nắm ưu thế trong tay này lại lo lắng. Chàng ngỡ ngàng khi tưởng tượng đến cuộc chạm mặt đầu tiên. Có phải hay chẳng là nàng sẽ chúi thâm trong bụng “À, té ra ta xem thường mi, ta không bắt công chút nào. Mi không bảnh hơn mấy thằng kia về bề ngoài mà cho đến cái đạo đức, cái trò khi mà bọn không bảnh trai vớ lấy để làm cái thuẫn che sự không bảnh của chúng nó, rất hãnh diện với cái thuẫn đạo đức ấy, chúi người ta là một lũ bê tha, cho đến cái trò khi ấy lại cũng không có được bằng có là ta bắt gặp mi hôm nay ở đây.

“Ừ, nếu mi bắt gặp ta bán hoa thì chính là ta cũng bắt gặp mi mua hoa, cả bọn cùng xấu xa, thối tha như nhau, mi còn thúi hơn ta thập bội, bởi ta có lý do để mà tồi. Còn mi, mi là thằng lạc hậu, dùng thế lực đồng tiền để mua con gái ở trong thế bí.

“Vậy thì đừng có hận ai hết đấy nhé và đừng tưởng rằng mi đã khám phá một chuyện kín động trời ! Ta há chẳng khám phá một chuyện kín động trời như mi hay sao ?”

Ngỡ ngàng trước do bài diễn văn tượng tượng của Suzanne, Ngàn bỗng đứng lập được ngay một thái độ. Chàng đã biết chàng phải làm gì, phải nói gì khi gặp mặt Suzanne, và có chương trình, có kế hoạch rồi, chàng không hồi hộp lo sợ phải ngỡ ngàng. phải bối rối, phải đau khổ nữa.

Bảy giờ rưỡi ! Ngàn bước lên xe. Chàng đưa tay cầm vô lăng thì thấy kim dạ quang của chiếc đồng hồ đeo tay của chàng chỉ giờ đó. Từ đây tới đó chỉ trên đường Mạc Đình Chi, chỉ tốn độ sáu phút chạy xe.

Phải nằm đó mà đợi tới tám giờ hơn, thật là sốt ruột. Nhưng ngồi trong hiệu ăn còn sốt một hơn nhiều.

Người thanh niên bê tha vì sầu tình này, ngỡ lòng mình đã chết từ lâu, nhưng đêm nay, chàng thấy rõ là nó chưa chết, trái lại có cái gì vừa chết trong ấy.

Cái đó là tình yêu, món xa xỉ phẩm mà chàng chưa bao giờ được nhưng cứ tin là sẽ được ngày nào đây. Lòng tin này đã lặn xuống ra mà chết từ khi sáng, từ lúc thấy ảnh của Suzanne và kéo theo với nó để đi xuống mồ cái tình yêu mà chàng thiếu ngay từ thuở thanh xuân, từ ngày yêu hụt Suzanne.

Chi mới có ba năm rưỡi thôi, nhưng chàng nghe sao mà như đã lâu lắm rồi và chàng đã già đi mấy mươi năm trong sự chán chường.

Nhưng đêm nay sự chán chường mới thật sự chán chường và chàng mới già như đã sống gần trọn đời người rồi.

Cái vừa chết đó không phải là Suzanne mà là tình yêu. Suzanne không có nghĩa gì nữa cả chàng đã không tính đến Suzanne từ lâu rồi, mặc dầu cứ còn yêu cô gái ấy.

Chàng đã cầm bằng như là Suzanne đã chết rồi. Còn, là mối tình đối với Suzanne, mà Suzanne không phải là Suzanne. Suzanne chỉ là một người đẹp, vừa mắt chàng, và có thể có một Suzanne thứ nhì, thứ ba trên đời này mà chàng chưa gặp đó thôi.

Nhưng cái yêu sống sót ấy cũng vừa chết nốt.

Cuộc đời bỗng đứng nhạt phèo như là nước lã, cho đến cái dự định trả thù lát nữa đây, cũng không còn mùi vị thích thú gì nữa. Tới ngã ba đại lộ Thống Nhất là đường Mạc-Đình Chi, Ngàn muốn chạy luôn lên sở thú để quẹo qua Nguyễn Bình Khiêm, thoát khỏi đô thành do xa lộ, để cho gió lộng của đường trống giúp chàng tho thối lại phần nào. Nhưng không hiểu sao rồi chàng cũng quẹo vào con đường cây sao mọc rậm rạp ấy và ngày xưa có cái tên là đường Hàng Sao.

Chủ nhà là một mục trạc năm mươi có vẻ làm ăn lương thiện lắm. Thấy khách lạ, mục ta chỉ lạng lẽ cúi đầu chào rồi hỏi bằng mắt.

Ngàn hiểu ý nói lớn lên ám hiệu:

- Thầy Tư nhà in.
- À, Chào ! Mời ông vào trong.

Nhà gạch. Buồng trong ăn thông với buồng trước. Và nhà bếp được vừng thành buồng riêng bằng ván ép chừa hành lang nhỏ nối liền buồng khách và nhà sau.

Ngàn đẩy cánh cửa bật nhìn vào đó thì rất hài lòng mà thấy đèn để đúng theo ý chàng muốn. Bóng đèn chong ấy màu xanh, núp dưới một cái chụp bằng pha lê trắng đục, cây đèn đặt trên tủ đầu giường này có lẽ đã có từ lâu chớ không phải mới sắm.

Một chiếc quạt máy nhỏ gắn từ ngay giữa đầu giường khiến Ngàn hơi sợ bể đầu vì lối xây cất ầu của người mình thường không bảo đảm tí nào cho những gì gắn tường, gắn trần vân vân...

Chàng cởi giày, bước lên giường nhưng không thể không dùng quạt máy mà khỏi chết ngộp trong căn buồng mà cửa sổ đóng kín mít này, nên chàng phải trở đầu dậy, để rúi ro cây quạt máy có sút ra rơi xuống thì chỉ chơn chàng bị thương thôi.

Nhưng chàng chợt nhận ra là nằm day đầu ở chơn giường thì mặt bị soi sáng nhiều hơn, mặc dầu xa đèn. Chụp đèn không úp hẳn xuống mà đưa miệng hơi hơi về phía chơn giường ấy.

“Nhưng mặc, lát nữa mình sẽ lăn nghiêng day vào vách cho đến giây phút cuối cùng mà nó không thối lui được nữa. Và kẻ mới vào chưa quen với ánh sáng này, sẽ không phân biệt gì cả đâu”.

Ngàn lại hồi hộp lo sợ vì cái giây phút trông đợi ấy. Chàng lại sợ rồi Suzanne không đến vì may mắn bất ngờ nào giúp nàng kiếm được tiền bằng cách khác, hay cũng cứ bằng cách này mà, trước giờ ước hẹn.

Nếu như vậy, chị Sáu sẽ tới đây để hủy lời hẹn, hoặc bắt đền chàng bằng một người khác. Cố nhiên là chàng sẽ từ chối vì chàng không có mục đích hành lạc.

Và nếu như vậy thì chàng sẽ khổ vô cùng, khổ vì biết một sự thật đau lòng, lại không được an ủi nào hết bằng sự trả thù.

Trong giây phút này thì Ngàn đã hết ngạc nhiên vì tình trạng còn nguyên trinh của Trâm.

Nằm buồn, thoát tiên chàng lấy cái câu của chị Sáu, câu “mẹ nào con nấy” để mà chửi thâm Suzanne. Nhưng nhờ đó mà chàng sống thật lụi lại cái dĩ vãng mấy năm về trước rất kỹ, và chợt nhận ra rằng không phải thế, và Suzanne Trâm, mãi đến ngày nay vẫn còn là một trinh nữ là điều dĩ nhiên như vậy, không thể khác được.

Mẹ Suzanne đẹp kinh hồn, nhưng phong thái của chị ta là phong thái của một chị hàng rong học làm sang chưa thuộc và thỉnh thoảng ló đuôi.

Cha nàng, ông cha ghê ấy, cũng là người trong hàng dân giả, nhờ khôn lanh mà khá lên được, nên chọn vợ chỉ chú trọng về nhan sắc. Phương chi đây là vợ chấp nối mà ông ta dùng để làm món trang trí cho để giao thiệp làm ăn.

Trâm thì khác hẳn mẹ. Nói mẹ nàng kiêu hãnh không đúng. Mẹ ấy làm phách một cách dốt nát, cái phách của chiên có nhảy lên ngôi hoàng hậu hay ngôi bà hoàng. Nhưng mẹ ta không may mắn nên có lẽ chỉ được nằm cạnh một ông hoàng nào đó có một đêm thôi và đẻ ra Suzanne, đứa con của đêm ái ân duy nhất ấy.

Suzanne Trâm đã thừa tự của người cha vô danh cái phong thái trưởng giả lâu đời và mẹ nàng có tham vọng giúp nàng lên thật sự vì nàng có điều kiện hơn mẹ ta nhiều.

Để đạt mục đích, mẹ ta quyến rũ vương tôn công tử đến nhà, cả hai vợ chồng đều sống rất hào nhoáng, quá sức họ, ông chồng có mục đích nói rộng vòng giao thiệp làm ăn, bà vợ nhằm bủa lưới bắt cá.

Nhưng mô cha những con cá chúng không bao giờ cắn câu cá.

*Cá không ăn câu mô cha con cá dại
Cần câu anh cầm, nghĩ lại con cá khôn.*

Câu ca dao này ở đây rất đúng, vì kẻ cầm câu không bảo đảm cho miếng mồi chút nào với tác phong bê bối của kẻ ấy.

Vương tôn công tử họ dám bỏ ra bạc triệu để mua Suzanne, nhưng không ai dại mà cưới nàng, cưới một cô gái cha mẹ như thế mà cũng không được lấy đồng xu hồi môn nào an ủi cho.

Tuy thế, mẹ mẹ của Suzanne không ý thức được điểm khôn ngoan đó của bọn đàn ông con trai, nên đã giữ Suzanne rất kỹ, thả lỏng nàng để câu một con cá ngốc, nhưng không thả lỏng hẳn vì mẹ ta có cột sợi dây sau lưng nàng để kịp kéo về khi nào thấy nàng dại đột sắp ngã.

Đó là lối câu nhấp bằng mồi nhái, con nhái mồi chạy nhảy lảng xảng có vẻ tự do ghê lắm, nhưng coi chừng ! Cái đuôi của nó bị móc vào lưới câu và lưới câu cột ở đầu dưới của sợi nhọ, cần câu cột ở đầu trên, và đuôi cần do một con cáo già nắm lấy. Cần và nhọ dài quá sức, không ai thấy kẻ cầm câu, nhưng cá có tấp thật bằng hôn hơn thì kẻ ẩn mặt để cho mà tấp, chớ đừng mong rửa mồi.

Đã bảo Suzanne bạn trai rất đông và nhảy nhót lu bù. Các cụ ngõ hẽ ôm đàn ông con trai mà nhảy thì rất dễ hư và không có cô gái nào nhảy đầm mà còn tân được cả.

Sự thật thì trái hẳn.

Những cô gái đông bạn trai rất bối rối trong việc lựa chọn và thường thì sự bối rối đó giúp họ còn trong sạch được về xác thịt, không như những thiếu nữ khuê môn bất xuất, giàu tưởng tượng quá và thường yêu ngay người con trai mới gặp trong đời các cô.

Những cô gái nhảy đầm lại hơn một bọc nữa. Ôm đàn ông con trai, họ bị kích thích dữ trong giai đoạn đầu, và nếu chưa hư thì họ sẽ quen đi, như là chai rồi vậy và hết rung động vì sự đụng chạm nữa với người khác giống.

Hơn thế, trong những đêm dạ vũ, tự ái của họ chỉ cho họ tham vọng làm cây đình huy hoàng mà thôi. Họ thích làm bà chúa của muôn người chó không nghĩ riêng tới người nào cả, kể cả các anh con trai bồ ruột đã đưa họ đến đó sau hàng tháng hàng năm đeo đuổi, những anh chàng này luôn luôn bị ra rìa khi thả người đẹp vào giữa đám đông, người đẹp cứ bị thiên hạ cướp mất trên tay các anh có công đó.

Nếu có một bà mẹ quyết tâm giữ con nhái môi thì khuya lại bà ta chỉ việc tới đó rước con về là các cậu cụt hứng tuốt, không hề xơ múi gì được cả.

Không rõ tình yêu mù quáng khiến chàng cố lý tưởng hóa Suzanne hay quan sát tế nhị cho chàng thấy sự thật mà một lần nữa, Ngàn lại nghĩ và tin chắc rằng câu tục ngữ "Mẹ nào con nấy" không đúng chút nào trong trường hợp Suzanne.

Suzanne chắc chắn là hồn máu roi của một nhà đại trí thức, một văn nghệ sĩ lỗi lạc hoặc một bậc quý phái lâu đời nào.

Cái sang mới học và học chưa thuộc của mẹ nàng nhảy ngay lên con mắt người ta, còn phong thái lịch nhã của Suzanne nó tự nhiên như là không có, không có mà vẫn có, kín đáo mà vững lẫm, nàng sang từ trong trứng sang ra.

Không, không phải mẹ nào con nấy đâu. Nhưng mà rốt cuộc Suzanne vẫn đi theo con đường của mẹ nàng vì mẹ nàng đã tính sai nước cờ.

Mụ ta không biết rằng số kiếp của một cô gái đẹp sống trong một gia đình bê bối như thế khó lòng mà lấy chồng giàu sang mà cũng không thêm lấy chồng khiêm tốn thì còn con đường nào khác hơn nữa đâu.

Mụ ta đã đi sai nước cờ quân là cái nước gỡ gạc mụ ta lại đánh không kịp. Nếu còn đủ thì giờ, có lẽ mụ ta sẽ cầm giá đi bán mắc, bán đáng giá của món hàng vì cũng thời hàng đó mà hiệu khác, năm vạn thì mắc quá, nhưng hiệu Suzanne phải năm bảy mươi vạn mới vừa.

Vậy chàng mua được giá hời. Vậy Suzanne không phải là một cô gái bị bán mà không phản đối kịch liệt.

Nghĩ thế, Ngàn vì thương xót người thiếu nữ kiêu hãnh này và lại càng muốn làm anh hùng đúng y theo thái độ chàng vừa tìm được.

Bỗng có tiếng người ở buồng ngoài. Ngàn nghe được có hai câu đối thoại.

- Chào cô ! Cô tìm ai ?
- Tôi là Suzanne.
- À, mời cô vào trong.

Tim của Ngàn lại đập thình thình, khiến chàng tức giận mình ghê lẫm. Chỉ có nàng là phải hồi hộp lo sợ thôi, sao kẻ nắm ưu thế trong tay lại yếu hèn như thế này.

Ngàn không đoán được Suzanne ăn mặc như thế nào mà không nghe tiếng giày cồm cộp của nàng.

Chàng vội day mặt vào vách và khi nghe tiếng kêu của cánh cửa bị đẩy, chàng suýt bút hơi thở.

Kẻ vào buồng hình như đi dép, tiếng bước lép xẹp của nàng ngưng bật, cho chàng đoán biết rằng nàng dừng bước lại sau khi khép cửa và đứng nơi cửa đó mà bất động.

Không, cô gái này chắc không hồi hộp đâu. Nàng đã ôm hàng ngàn đàn ông con trai mà nhảy thì làm gì mà còn sợ nam phái nữa.

Sự bí mật của ái tình thú vật cũng không thể làm cho nàng hoảng vì con gái thời nay trong xã hội ta, tuy chưa được chánh thức giáo dục sanh lý, chớ cũng chẳng phải dốt, vì có hàng 10 sách về vấn đề ấy của các vị bác sĩ chánh hiệu viết và in ra để phổ biến cái việc mà lần đầu các trinh nữ ngày xưa phải khiếp vía.

Nàng có xấu hổ chẳng ? chắc chắn là phải có, nhưng cũng chỉ tương đối thôi, vì nàng định ninh rằng kẻ day mặt vào vách là một kẻ lạ hoàn toàn, hẳn chờ lâu quá nên đã ngủ quên cũng nên. Ngàn không sợ nàng nhớ giọng, bởi nàng không thể nhớ hàng ngàn giọng người không thân, nên mới dám lên tiếng.

Chàng nghe tiếng chìa khóa quay mình trong ổ khóa xong mới day ra rồi ngồi dậy.

Suzanne mặc bò-lu-din và đi giày mule lưới, đế mỏng dính, hèn chi mà chàng không nghe tiếng cồm cộp như đã trông đợi.

Ánh đèn chong, thứ màu xanh, mờ quá, mờ hơn ánh trắng đục nhiều, màu xanh lại còn biến khác mọi màu sắc nên chi hai người không trông thấy mặt nhau.

Ngàn chỉ thấy dáng một thân thể tuyệt mỹ như một pho tượng cẩm thạch Hy-La, mười lăm khéo tạc hơn năm xưa mà cô bé Suzanne chưa trở mã đều như ngày nay, còn ốm nhom, chỉ đẹp ở cái mặt thôi.

- Em lại đây.

Trong khi Suzarme còn ngại bước thì Ngàn đã vội tuột xuống và nhảy qua chiếc ghế đặt cạnh tủ đầu giường rồi ngồi lên đó.

Cử chỉ này giúp cô gái tín nhiệm phần nào nên nàng bước thẳng lại giường rồi nửa ngồi nửa đứng ở mép giường.

- Không còn gì bàn cãi nữa phải không em ? Nghĩa là những gì chị Sáu ấy nói đều đúng và em không thêm điều kiện nào ?
- Không. Nhưng xin nhắc rằng cần bảo đảm cụ thể.
- Nghĩa là sao ?
- Thật là thiếu cận nhưng không thể không nói đến điều đó: cần nhận tiền trước ngay.
- Ngõ gì. Cái đó thì không có gì khó khăn. Nhưng thường thì người ta tín nhiệm nơi trung gian, cả đôi bên đều thế, bởi ai cũng có thể bị gạt trong vụ này. Anh

đưa tiền trước ngộ nhỡ không đúng cái phẩm mà người trung gian đã khoe thì sao ?

- Nhận hay là không, đừng bàn cãi vô ích.
- Em thật là bất công. Nhưng anh nhượng bộ. Anh chỉ phiền là em cứ nói trống, không dùng đại danh từ nào hết. Em có sợ anh già thì gọi bằng ông, bằng chú gì cũng được chớ nói trống như vậy anh nghe như là anh không có, khó chịu quá.
- Xin lỗi, nhưng phải chịu vậy.
- Anh cũng lại nhượng bộ nữa. Vậy tiền đây.

Ngân mặc nguyên bộ âu phục lúc vào và thò tay rút tiền ở túi quần ra. Chàng nói:

- Đòi nay lưu manh rất nhiều. Để anh mở đèn sáng để em kiểm soát xem đây là bạc thật hay bạc giả.
- Không cần. Người trung gian đã bảo đảm điều ấy.
- Lạ thật. Chị ấy chỉ bảo đảm có thể thôi à, mà không bảo đảm việc đưa tiền sau.
- Có. Nhưng tôi cần nắm phần chắc.
- Thế nghĩa là em không tín nhiệm. Không tín nhiệm thì phải xem giấy bạc chớ.
- Không cần.
- Anh đã nhượng bộ về hai quyền lợi quan trọng nhưng anh quyết cứng rắn về vụ này, mặc dầu đây là quyền lợi của em.

Ngộ nhỡ ngày mai em phao vu anh đưa bạc giả thì sao ?

- Con gái tử tế không ai lại dám làm rùm lên sau một chuyện bí ối như thế này.
- Khá ổn. Nhưng anh có quyền nhìn mặt em trong nửa phút đồng hồ chớ ?
- Không, quyền đó không hề được kể ra trong lúc thương lượng.
- Đó là sự sơ sót của anh, nhưng quyền ấy là quyền mà ai cũng mặc nhận.
- Nhưng tôi không nhận.
- Thì thôi vậy.
- Được. Nhưng cứ suy nghĩ vài phút trước khi xé giao kèo.
- Kẻ cần suy nghĩ là em chớ không phải anh. Em bảo anh suy nghĩ nhưng chính thật ra là để em có thì giờ suy nghĩ. Đây là luật cung cầu. Đòi này cung nhiều lắm em à, mà lại năm lần rẻ hơn nữa.

Dầu sao em cũng lỗ. Anh có thể mở đèn mà em không kịp thoát vì anh chỉ đưa tay ra bóp trái boia là đèn sáng lên rồi.

Việc mở đèn không buộc dính anh vào kế ược nào cả và em vẫn bị thấy mặt mà không được gì. Anh thấy mặt em mà không hưởng thì khỏi đưa tiền.

Suzanne cười khanh khách mà rằng:

- Tôi thách đó. Tôi sẽ la lên, kêu cứu rằng bị hiếp dâm.
- À, cái đó hơi khó. Sẽ có pháp y khám nghiệm. Nếu em là đồn bà thì em sẽ ngồi tù khi anh quật lại, kiện em tội vu khống. Nếu em còn là gái tân thì vấn đề hiếp dâm lại không đứng vững.
- Nhưng có thể có sự toan hiếp dâm.
- À, anh quên điếm đó. Ủ, anh có thể ở tù vì cái tội "toan" ấy. Nhưng tòa sẽ hỏi tại sao em lại vào đây thì em trả lời thế nào ?
- Tôi bị gạt vào đây.

- Ai gạt em ? Nếu con trai gạt thì hỏng. Con gái tử tế không nên để con trai gạt vào buồng và không nên để cho báo đăng rùm như vậy.
- Mẹ chủ nhà gạt.
- Đỡ khổ cho em hơn, nhưng gạt vào nhà để bán hột xoàn chẳng hạn thì dễ, chớ gạt vào buồng thì khó lắm, nhất là bà chủ nhà ở ngoài em vào buồng một mình. Giở mà em la, con mẹ ngỡ anh quật tiền em, động cửa tức khắc để níu lưng anh. Nhưng anh không mở cửa. Con mẹ kêu lính. Em la lớn quá, xóm giềng xông vào thì họ sẽ thấy và làm chứng rằng con mẹ ở ngoài, mà không phải là thoát ra đâu nhé vì con mẹ đang động cửa để đòi vào kia mà.

Suzanne làm tỉnh và Ngàn thấy nàng đang cắn môi cảm tức vì bị thất thế rõ rệt.

Bấy giờ, chàng đã thấy rõ hơn và gương mặt đẹp ngây thơ của cô bé Suzanne mấy năm trước được một gương mặt sắc sảo thay thế cho.

Đây là vẻ mặt mà của một cô gái hăm mốt, hồng hào vì đầy ứ sinh lực, nhưng ánh đèn đã tô lên đó cái sắc phong trần của các thiếu phụ chán chường kiếp sống, lối đẹp mà con trai ngày nay rất mê, họ mê cho đến nỗi các cô phải hóa trang sao cho phong trần giả hiệu ra, còn thơ ngây cũng cố mà phong trần cho nó "vắm".

Hai tánh cách tươi trẻ thật và phong trần giả nơi Suzanne, trong giây phút này hòa hợp lại để biến nàng thành một Vệ nữ thần hạp với tất cả mọi sở thích khiến Ngàn muốn bỏ hẳn thái độ của chàng, xia tiền ra ngay để được cắn vào đôi má, đôi mắt ấy.

Nhưng chàng đã thắng được con thú trong người chàng và cười hỏi:

- Em nghĩ thế nào ?
- Dầu sao, tôi cũng không nhượng bộ.
- Ha... ha ! Anh phục em lắm. Quả là một cá tính mạnh mẽ. Vậy anh nhượng bộ lần thứ ba, không phải vì thất thế, mà vì phục em.

Nói xong, chàng đưa tay ra, thả nhẹ mười ghim giấy năm trăm qua giường. Xấp bạc cột lại bằng một sợi dây cao su, rơi êm ru lên nệm, cạnh mông của Suzanne.

Trong khi Suzanne chụp lấy tiền rồi thò tay vào trong chiếc áo sơ mi cổ hở, ý chừng để cất nơi xú cheng thì Ngàn đứng lên.

Chàng nói:

- Em đã thấy rõ thiện chí của anh. Vậy nếu anh có vô ý làm gì phật lòng em một chút, chắc em không nỡ phản ứng dữ. Anh tha thiết xin em ân huệ đó.
- Cái đó còn tùy.

Đèn thành linh sáng lên giữa cái tiếng "tùy" mà Suzanne nói chưa dứt hẳn.

Cô gái kiêu hãnh cả trong bước đường cùng này, đứng thẳng dậy thật lẹ và hét:

- Ai cho phép ?

Nhưng rồi nàng tái mặt ngay và im bật, đứng chết sững như bị trời trông.

Ngàn cũng chết sững không phải vì sự bất ngờ nào mà vì Suzanne đẹp quá, đẹp đến khiến chàng muốn quỳ gối xuống ngay trước chân nàng để ăn mày tình yêu của nàng và cho dầu bị nàng phi nhổ trên mặt, chàng vẫn sẽ cố lý mà van xin ơn huệ đó.

Họ lặng lẽ nhìn nhau như vậy trong hơn năm mươi giây đồng hồ.

Ngàn nghiêm sắc mặt chớ không cười cợt mỉa để rồi chửi cho sưng miệng đoạn xô cửa ra đi ngay như chàng đã định làm.

Sự đau xót hiện rõ trên gương mặt buồn dầu dầu ấy và khoé mắt chàng, mũi chàng hơi ửng đỏ.

- Suzanne tha lỗi cho tôi nhé. Tôi đã có ác ý muốn trả thù, nhưng tôi vừa đổi ý rồi. Vậy vĩnh biệt, tôi xin thề rằng tôi sẽ mang bí mật này xuống mồ.
- Chúc Suzanne may mắn trên đường đời với chỗ làm mà số tiền này giúp Suzanne xin được.

Ngàn vội xây lưng ngay và bước ra cửa thật lẹ. Chàng đang vặn chìa khóa thì nghe gọi:

- Anh !

Chàng cứ tiếp tục vặn chìa khóa nhưng lòng vẫn do dự không biết có nên ở lại để nghe nàng phân trần gì hay không.

- Anh Ngàn.

Ngàn nắm chiếc hột xoài bằng sứ trắng, đứng yên đó mấy mươi giây, đoạn buông ra, day lại mà nhìn Suzanne nhưng không hỏi gì cả.

- Xin anh lấy lại số tiền.
- Tôi xin tặng cô.
- Không.
- Sao cô lại từ chối. Tôi tưởng như thế là tốt đẹp hơn chớ !
- Tôi không thích ăn mày.
- Sao cô lại dùng cái tiếng quá đáng ấy. Tự nhiên mà tôi tặng cô đấy chớ.
- Dầu sao, vẫn là một hình thức ăn mày.
- Tôi thì tôi sẵn sàng ăn mày tình yêu của cô, nhưng biết rằng không thể được, nên chưa bao giờ tôi hạ mình làm chuyện đó.
- Tôi không cần biết quan niệm, tư tưởng, ý muốn của anh. Tôi chỉ từ chối số tiền này mà tôi thấy là một tiếng chửi.
- Trời, sao cô lại bất công đến...
- Trước đêm nay, anh đã biết kẻ bán mình là tôi, do sự phản bội cố ý hay vô tình của người trung gian. Nếu quả thật anh thương xót tôi, anh đã tìm cách khác để giúp tôi một cách kín đáo chớ có đầu mà...
- Tôi đã thú thật với cô là tôi có ác ý muốn trả thù. Nhưng tôi vừa đổi ý.
- Nếu anh hết ác ý, anh cứ bình thân xử dụng quyền của người có tiền đối với kẻ cần tiền. Như vậy sòng phẳng hơn rồi anh quên tôi, được như vậy mới không di hại cho tôi bằng sự ban ơn này mà anh sẽ nhớ mãi, và rất có thể không kín miệng như nếu anh đã thỏa mãn và khỏi mất tiền tôi.

- Nhưng tôi nõ nào...
- Như vậy, anh cứ lấy tiền lại, và rồi cũng quên tôi đi, nếu quả anh thương xót tôi.
- Nhưng tôi cứ lo rồi cô lại nhờ kẻ khác.
- Mặc tôi chớ.
- Cô quên rằng tôi đã và vẫn cứ còn yêu cô à ? Như vậy, để mặc cô, làm sao mà đòi tôi sẽ yên ổn cho được !
- Nhưng tôi không thể chịu đựng một sự thương xót của bất kỳ ai. Tôi đã thương xót tôi, và đã tự tử hụt thì đủ lắm rồi. Tôi không cần ai thương xót nữa cả.

Suzanne không khiêu khích không phách lối, nhưng vẫn hách trong giọng nói, vẫn dám ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào Ngàn mà nói. Thật là kẻ cả, mặc dầu nàng nhỏ hơn Ngàn đến năm sáu tuổi.

- Té ra không có sự đồng ý của cô trong vụ này ?
- Không có sao tôi lại đến đây ? Tôi tự động mà đến chớ có ai khiêng tôi mà ném vào đây đâu. Nhưng tôi không đồng ý ngay tức khắc và đến đây không phải là đã không rơi lệ.
- Thôi thì tôi không dám thương xót cô vậy. Cô cứ kể như là một người bạn cũ giúp cố nhơn trong một bước khó khăn của cố nhơn ấy mà tình cò người bạn cũ ấy được biết.
- Không thể kể như thế được vì đây là một trường hợp đặc biệt, một khám phá của anh, một sự bị lộ tầy của tôi. Như thế chỉ có ba con đường: một là tôi giết anh để hủy diệt nhơn chứng, hai là là...

Ngàn rùng mình rờn óc mà tế nhận được cái dữ tợn lạnh lùng trong đôi con mắt của Suzanne, nàng không đùa tí nào, cũng không nói lớn lối để dọa nạt ai, dám nói và dám làm việc ấy một cách thản nhiên như một tướng cướp, không, như một chánh đảng viên mà đảng còn hoạt động trong vòng bí mật, giết mà không cần có thù hận gì, giết như nhổ một cái cây chướng ngại vật trên đường đi của đảng, chỉ có thể thôi.

- Cô giết tôi ?
- Vâng, tôi phải giết anh, nếu lối ra thứ hai và thứ ba tính không xong.
- Làm thế nào cô giết tôi được ?
- Rất dễ nếu lấy mạng đổi mạng.
- Đổi cách nào ?
- Chẳng hạn tôi sẽ đập lên đầu anh bằng cây đèn chong này. Anh không chết ngay nhưng sẽ bị thương vì mảnh pha lê vỡ sẽ cắt rách trán anh, cắt rách da đầu anh. Tôi lại tiếp tục tấn công bằng khí giới khác nữa, chẳng hạn như cái gạt tàn thuốc bằng thủy tinh khối rất nặng này. Nổi giận và phải tự vệ anh sẽ tấn công lại tôi. Cuộc xô xát kinh thiên động địa sẽ xảy ở đây mà kẻ liều chết luôn phải thắng.
- Sao cô lại liều chết ?
- Vì tôi không thể sống sót để chịu đựng xấu hổ do lời đồn đãi của anh.
- Tôi xin thể kín miệng.
- Không thể kín được !
- Còn như chính cô chết, cô lại không xấu à ?

- Không. Kẻ đã chết, không xấu nữa. Và trong cuộc điều tra án mạng, anh sẽ bị ghép vào tội cố sát vì toan hiếp dâm không được. Không tòa án nào lại tin rằng kẻ bán mình đã được tiền mà khỏi mất trinh, lại liều chết làm gì. Như thế báo chí sẽ sỉ vả anh và thương xót cô gái ngây thơ nạn nhân của một con quỷ râu xanh là anh.

Ngàn phá lên mà cười. Quả thật câu chuyện sẽ xảy ra y như vậy nếu có sự xô xát và nếu Suzanne chết. Cô gái này thông minh tột bậc nên không sợ gì cả, không bối rối trước tình thế bí nào, lạnh lùng giải quyết bài toán rắc rối một cách lý trí vô cùng.

- Còn lối ra thứ hai ?
- ...Hai là anh cứ hưởng tôi rồi quên. Anh sẽ quên được vì đây là một cuộc đổi chác sòng phẳng, anh không lỗ lã gì cả và sẽ không hận gì cả.
- Nhưng lỗ tôi càng yêu cô hơn lên, sau khi đã hưởng cô ?
- Vô lý. Kinh nghiệm đã dạy tôi rằng...
- Té ra cô đã kinh nghiệm ?
- Không phải kinh nghiệm bản thân. Kinh nghiệm do quan sát nhận tình thế thái, kinh nghiệm do má tôi truyền cho. Nó dạy tôi rằng khi người ta thỏa mãn, người ta bớt yêu đi. Vả, nếu quả thật anh cứ còn yêu tôi, sau vụ đó, và yêu nhiều như trước, như bây giờ; yêu như anh đã khoe khoang từ nãy giờ, thì không có gì nguy hại cho tôi cả vì anh sẽ kín miệng dùm cho người mà anh yêu.
- Nhưng tôi sẽ làm phiền cô bằng cách đeo đuổi cô.
- Anh có quyền trong hai tuần lễ.
- Không, nếu tôi yêu tôi sẽ đeo đuổi cô mãi mãi.
- Vô ích. Tôi không yêu anh. Nếu anh xin cưới tôi thì được ngay, vì trước khác giờ khác. Nhưng sẽ khổ cho anh vô cùng. Tham vọng tôi nhiều, tôi quen xài buông tay, má tôi cũng thế.
- Lối ra thứ ba ?
- ...ba là anh cứ lấy tiền lại rồi quên tôi. Không mất tiền một cách oan uổng, anh sẽ quên. Tôi lương thiện trả tiền lại, anh sẽ không hại tôi bằng cách đồn âm lên.
- Nhưng tôi quyết giữ vững lập trường của tôi, thôi vĩnh biệt.

Ngàn nói xong, mở cửa chớp nhoáng rồi thân tốc thoát ra ngoài.

- Anh Ngàn.

Tiếng gọi của Suzanne rất to và rất tuyệt vọng. Mẹ chủ nhà nghe tiếng kêu ấy y như Ngàn, nhưng mẹ không hành động gì cả, không níu Ngàn lại, không ngỡ hấn quyết mình rồi quất ngựa chuối, vì cái dịu dàng trong tiếng gọi của Suzanne, vì sự kiện Suzanne biết tên kẻ chạy như đông để thoát ra khỏi nhà, hai chi tiết này khiến mẹ yên lòng, ngỡ họ chỉ xích mích sơ sơ thôi.

Suzanne thù người rất lâu rồi ngã vật lên giường, ôm mặt mà khóc nức nở.

Nàng đã can đảm lúc bị bắt chọt, bị lộ tẩy, nhưng mất cả tinh thần khi bị bỏ rơi lại một mình, vì khi này tuy thất thế nàng vẫn có cơ thắng, giờ thì cô gái này đã hoàn toàn đại bại rồi vậy.

Không chắc gì người trung gian biết Ngân ở đâu mà không chắc Ngân chịu ra mặt nếu chị Sáu ấy mà có biết đi nữa.

Như vậy không làm sao mà trả lại cho hẳn được số tiền này. Không nhận, ai biết cho mình và mẹ chủ nhà này sẽ khi không lại được hưởng năm vạn bạc trong khi nàng mang tiếng mang tai.

Nàng đã nhắm mắt mà tuột xuống vũng bùn nhơ và chỉ còn có gang tấc nữa là đến nơi, nhưng nàng vẫn có cái tự trọng kiêu hãnh riêng của nàng: không thềm thọ ơn ai cả, nhứt là cái ơn đó do một kẻ không phải là người thân của nàng ban ra.

Mặc dầu can đảm, cứng cỏi, vững tinh thần, Suzanne vẫn để cho kẻ ấy thắng trận, đạt mục đích, ngấm chửi nàng bằng cửa bố thí này, thắng trận ở cái chỗ có quyền nhớ mãi bí mật không hay của nàng vì số tiền bố thí mà không hưởng.

Suzanne khóc vì tức tối chớ không vì sầu hận hay vì xấu hổ. Nàng khóc không biết bao lâu mới voi lệ và lấy tiền ra chia làm hai bó đều cất vào trong xú cheng.

Dù chia đôi, năm ghim bạc vẫn còn dây quá và ngực nàng hóa to khác thường, to nhưng không khéo chút nào vì giấy bạc làm méo mó.

Khi cô gái bán mình hệt bước ra ngoài, mẹ chủ nhà thấy son phấn nàng trôi nhạt cả vì lệ chèm nhèm, mẹ ta an ủi:

- Thôi cô à, rồi đâu sẽ vào đó cả, chẳng mất mát gì đâu. Lời tục thường nói:

*Lẳng lơ cũng chẳng có mòn,
Chính chuyên cũng chẳng son son để dành.*

Câu ấy đúng không thể chối được. Chán vạn cô gái con nhà lành đã phải trải qua cái bước đường đau đớn của cô, nhưng rồi họ cũng lấy chồng được và được hạnh phúc như bất kỳ ai.

“Nói không phải, chớ nếu rủi ro mà cô không được may mắn như người ta thì cô cứ đến đây, tôi sẽ giúp cho. Cố nhiên là không còn được như lần đầu đâu, nhưng cô vẫn có thể kiếm hơn một công chức cao cấp nhiều lắm.

“Cô ra sau rửa mặt đi, kéo ra đường khó coi. Tôi có đủ cả đồ cho cô hóa trang lại.

Suzanne biết mẹ chủ nhà ngộ nhận, nhưng không buồn cãi chính. Nàng lẳng lẽ trở gót đi ra sau nhà trong khi mẹ này nhìn theo con người đẹp không nháy mắt mà mẹ ta ngỡ nàng vừa bước từ tình trạng trinh nữ qua tình trạng đàn bà trong vòng trước sau có nửa tiếng đồng hồ.

Đó là ba mươi phút quan trọng nó đánh dấu lên cả một đời con gái và chính mẹ ta ngày xưa cũng đã trải qua ba mươi phút đó, không, lâu hơn thế chớ, đâu như là sáu mươi phút gì thì phải.

Mẹ ta cũng đau đớn ê chề ngỡ đâu trời long đất sụp, ngày nay nghĩ lại thật là nước mắt trẻ con. Thế nên mẹ ta không thương xót Suzanne mà chỉ thấy đó là một con gà đẻ trứng vàng cho mẹ sau này, một con gà giống tốt, giống Rode D' Island cũng nên, miễn mẹ bấy nàng ngay từ bây giờ, không thôi nàng sẽ làm gà cho kẻ khác mất.

Mụ chưa hề thấy một cô gái nào xinh đẹp toàn vẹn như vậy. Có đũa đẹp ở cái mặt nhưng cơ thì suôn đuột như một chiếc gối dài, có đũa thân thể hình số tám, nhưng mặt vô duyên không chịu được.

Cái cô Suzanne này mà chịu trở lại đây thì phải biết !

Giây lát sau, Suzanne trở lên với bộ mặt mới làm lại tươi tỉnh nhưng còn âu sầu.

- Cô em ăn cái gì không, chị bảo trẻ nó mua cho ?
- Cảm ơn chị, em xin về.
- Chúc may mắn. Thịnh thoảng trở lại thăm chị, cô em nhé. Nhất là khi nào túng ngặt, muốn gì chị giúp cũng được hết.

Suzanne không đáp, cũng không day lại, bỏ đi luôn một nước ra đường, vội rời căn nhà mà nàng tự nguyện rằng không hao giờ trở lại cả.

Đêm nay mụ chủ nhà này rất không vui vì cá cá lẫn mỗi, hai thứ đều bạc bẽo quá. Con mỗi vì đau khổ nên lạnh lùng ra đi thì còn có chỗ tha thứ, đến như con cá thì quả là một ông khách bất lịch sự. Kẻ nào keo kiệt lắm thì ngoài tiền lương, cũng chào mụ một tiếng, cảm ơn mụ một lời. Gã này đã khỏi trả tiền buồng, tiền này do chị Sáu lãnh phần thanh toán, nhưng cũng hà tiện cái lời cảm ơn không tốn xu nào ấy.

Gã chạy như gió, không khác nào kẻ sợ bị níu lưng, và ra tới đường gã thót lên xe máy đồng liền, không thèm quay lại nhìn vào lấy một giây nào cả.

Kẻ mất tiền toi ấy đã chạy trốn như là một tên ăn trộm bị bắt tại trận và may mắn vượt khỏi.

Hắn lái xe bạt mạng như một kẻ say rượu, chạy bán sống bán chết như tài xế tắc xi ở Đông Kinh, bị cảnh sát thổi máy chặn mà hắn cứ bất kể.

Hắn trốn chính hắn, chớ không phải trốn người con gái không có phương tiện vượt theo. Hắn phải chạy cho thật xa, để không đủ thì giờ trở lại nơi mà cô gái bán mình có thể còn ở đó nữa, vì quả hắn rất muốn trở lại.

Không, không phải là hắn tiếc tiền. Hắn đã bê tha nhiều năm rồi, dám vút tiền qua cửa sổ như một triệu phú vì tách công của hắn, thì sá gì năm chục ngàn bạc.

Nhưng hắn cứ bị một sức mạnh vô hình lôi kéo hắn trở lại đó. Sức mạnh vô hình ấy chỉ vô hình đối với hắn thôi, hay hắn thấy, hắn biết, mà cố ý làm bộ không biết. Sức mạnh đó là nhan sắc của Suzanne mà hắn thèm.

Giờ thì hắn đã hết yêu Suzanne rồi như hắn đã nói láo với nàng khi nãy. Cái mối tình khôn người của hắn chỉ khôn người ở khía cạnh mối tình thôi, chớ không phải là khôn người vì con người trong mối tình.

Suzanne đã chết từ lâu và lại mới chết một lần nữa vào buổi sáng mà chị Sáu dốt mồi đã cho chàng xem ảnh cô gái bán mình.

Nàng chết, nhưng cô gái bán mình thì là một sự thật hiển nhiên, hơn thế là một liều thuốc kích thích mạnh cực kỳ. Chàng không thiếu thốn bao giờ, trái lại nữa, có thể

nói rằng chàng quá dư về điểm gái. Nhưng quả chưa bao giờ chàng thêm muốn như đêm nay.

Suzanne mặc một chiếc bô-lu-din bằng vải sọc trắng sọc đỏ mà anh thợ may đã cho những đầu sọc ấy đầu lại với nhau ở cái nơi mà ai cũng phải nhìn, nhìn chính vì cái nơi ấy mà cũng vì các lần sọc dẫn dắt mắt họ tới đó.

Hai ống quần ôm sát đôi vế no tròn của Suzanne gợi nhớ ngay cho Ngàn cái đặc tính của những bàn chơn bó nhỏ lại của người đàn bà Tàu ngày xưa, sự bó chơn này có một công dụng kỳ lạ mà mãi đến ngày nay khoa học mới tìm ra. Tập tục ấy giúp cho vế và hạ bộ nở lớn.

Người Tàu ích kỷ và khôn ngoan, đã đối xử với đàn bà của họ như là chơi cây kiểng non bộ, muốn uốn nắn thế nào tùy sở thích của họ, uốn nắn tâm hồn mà uốn nắn cả thân thể của tạo hóa sanh ra nữa.

Suzanne không bị bó chơn, nhưng tự nhiên mà có được những gì người đàn ông ham muốn.

Chàng chạy thật xa, theo xa lộ đông tuốt lên tới Thủ Đức và khi thấy bóng chiếc xe Hiên binh, chàng mới giật mình. Kẽ chạy trốn thường sợ lính, mặc dầu họ không có tội gì cả.

Ngàn quay xe để trở về thủ đô vì bây giờ, Suzanne chắc chắn đã đi rồi. Và chàng cũng chợt thấy là mình ngốc quá nên lại muốn về với hy vọng mong manh gặp lại nàng.

Váng, chàng ngốc nhất trên đời. Tất cả những gì chàng nói với Suzanne khi này đều là láo khoát hết.

Chàng chỉ muốn khoát lên người chàng một chiếc áo anh hùng rơm, mong chiếm lòng của một cô gái mà chàng biết không yêu chàng, chớ chẳng thương xót, chẳng đau khổ, chẳng có "không nỡ vì quá yêu" cái khi khô gì hết ráo.

Phải, chàng không thể mua chuộc tình yêu của nàng bằng bạc triệu, nhưng lại rất có may mắn chiếm được lòng nàng bằng năm mươi ngàn bỏ không, không đòi hỏi gì, không hưởng lấy một cái cầm tay, mặc dầu chàng có quyền đi xa hơn thế nhiều lắm.

Vì thế mà chàng đã phải chạy trốn cho trợn tiếng anh hùng.

Nhưng trốn thoát rồi lại tiếc. Chàng cân thử mọi may mắn trên tay thì thấy nếu Suzanne nó phục chàng chẳng nữa thì cũng chỉ phục có chừng mực thôi. Và phục là đằng khác mà yêu là đằng khác nữa. Con gái chúng nó phục tài những vị giáo sư già, những bậc danh tướng, nhưng có yêu họ đâu chớ.

Nên chi rồi chàng lại muốn trở về chốn cũ và rất ân hận mà thấy rằng không còn kịp nữa.

Ngàn tức giận mình quá. Trên đời này, chắc chắn không có một thằng ngốc thứ nhì nào mà, như chàng, lại từ chối hưởng một cọ gái đẹp, từ chối hưởng cả khi cô ta mời mọc.

“Chắc Suzanne nó cũng đã chửi thâm mình là gốc một cây và cươi mình giả dối ló đuôi. Nó thông minh lắm, 1ẽ nào nó lại không đoán được là mình muốn làm anh hùng rom với hy vọng hảo huyền của mình ? Thật là tức ! Chắc nó cầm xấp tiền mà cươi khúc khích, bụng bảo dạ rằng nếu con trai mà được nhiều thàng gốc như mình nó sẽ được tiền hoài mà món hàng vẫn cứ còn. Hơn thế, món hàng cũng không cần phải còn nữa vì lũ gốc như mình đâu có kiểm soát, cứ rút tiền ra rồi chạy trốn thì nó mà có để năm bảy lúá, lũ gốc như mình cũng cứ ngỡ nó còn tân.”

Biết rằng không kịp nữa, Ngân vẫn lái xe chạy ngang qua căn nhà khi này. Bấy giờ đã mười giờ hơn rồi và nhà ấy đã đóng cửa tắt đèn.

Tuyệt vọng, chàng cho xe chạy luôn để tìm một nơi hành lạc hầu quên tức giận mình và để cho sự kích thích vừa rồi có nơi tháo trút, Nhưng chàng biết rằng sẽ khó quên vì không thể tìm được một người đẹp thứ nhì nào mà đẹp bằng Suzanne hoặc đẹp kém hơn nàng ba mươi phần trăm đi nữa.

Ngân bước vào Zanzi Bar hồi đúng mười một giờ rưỡi. Chàng đã tốn rất nhiều xăng để chạy vòng quanh Sài Gòn và rốt cuộc mới nhớ tới chỗ này, là nơi lý tưởng cho đêm nay.

Chủ cái ba này là một nhà trí thức mặt vận về mặt hoạt động trí thức, nên xoay ra làm ăn như bợn... (chỗ này thiếu không biết mấy chữ hoặc mấy dòng trong ấn bản 1967).

Zanzibar là tên một thành phố ở Phi Châu. Ông ta chặt làm hai tên ấy, biên vận cuối cùng của cái tên thành danh từ chung có nghĩa là quán rượu, thành thử tên quán rất gợi ý.

Và để gợi ý thêm, ông ta trang trí cửa hiệu theo lối Phi Châu với những gộp đá, những hình sư tử sa mạc ngoài mặt tiền.

Hình như là số tử vi không phải là chuyện hoang đường hay sao ấy nên cái ông trí thức mặt vận này lại mặt vận tuốt trong địa hạt thực tế, doanh thương; cái ba của ông ta không hề được hân hạnh thấy mặt người khách nào bao giờ cả.

Quán rượu này, theo lối tổ chức, trình bày trang trí, là quán rượu dành cho người da trắng, nhưng người da trắng la cà ở quán rượu Sài Gòn, trong thời buổi này là quân nhân Huê Kỳ, chớ không phải là quân nhân Pháp nữa.

Quán Zanzi thất thế một là vì cái tên của nó. Người Huê Kỳ chỉ thích tên Nam Mỹ thôi.

Địa điểm của quán cũng hỏng tuốt vì nó nằm trong một khu phố bê bối. Khuyết điểm thứ nhì này là khuyết điểm quyết định số phận của quán Zanzi. Quân nhân nước nào cũng là hạng người ít tiền, và chỉ la cà ở các quán rượu bình dân. Nhưng khu phố bình dân của họ lại có phong độ hơn khu phố khá giả của ta nữa.

Ông chủ quán đã quên rằng một khu phố bình dân của ta, bê bối quá sức dưới mắt họ, nên họ không đến.

Quán này là nơi lý tưởng của Ngân đêm nay, vì các cô bồi rượu quán tây có vẻ trí thức và “chợ búa” hơn là các nữ chiêu đãi viên của những nơi nhậu nhẹt của ta. Họ chỉ có vẻ thôi chớ họ vẫn là người của giai cấp bình dân. Nhưng cái vẻ ngoài gạt gẫm ấy, chàng rất cần để tự gạt gẫm mình trong chốc lát, để có cảm tưởng như còn gần được một thứ Suzanne thứ thiệt.

Và lại các cô bồi rượu ở đây cũng lấy tên đầm cho vui và cho khách ngoại quốc dễ gọi, dễ nhớ, Hélène, Marguerite, Simone, Yvonne, và kỳ lạ thay có cả một cô Suzanne nữa.

Bọn này hành nghề rất lâu năm nên cả thầy đều nhuộm màu Âu Mỹ rồi, từ lối hóa trang đến dáng đi, điệu đứng giọng cười, tóm lại họ có được cái tác phong của Suzanne chánh hiệu tuy bê bối và hạ cấp hơn Suzanne thiệt vì họ không thật là trí thức, không thật là giàu sang.

Suzanne ma ri sên ở đây cũng đã khoe với chàng rằng chúng nó là nữ sinh vốn con nhà trâm anh thế phiệt, cái đĩa hát láo khoét mà bọn chiêu đãi viên và bọn gái buôn hương thích hát, đã xưa lắm rồi nhưng vẫn cứ còn những anh chàng ngốc để tin lũ nó.

Anh chàng Ngân không ngốc, nhưng anh ta lại cần tin, ít lắm là trong đêm nay.

Đành rằng đó là một đĩa hát xưa như các đĩa “Thầy năm Tú ở tại Mỹ Tho” nhưng thế nào cũng có một đĩa thật. Đây là sự thật hiếm hoi, hiếm hoi như những nàng tiên lạc vào cõi tục, nhưng Ngân biết rằng vẫn có và mong mỏi Suzanne ở đây nói đúng sự thật.

Chàng thất vọng biết bao vì chỉ một câu chào hỏi ngắn ngủn cũng đủ lộ trần chân tướng của cô gái gánh nước múc lấy tên Tây này.

Người khách độc nhất của quán Zanzi không giúp các cô chiêu đãi viên ở đây bót ngáp cái nào hết vì hắn gọi rượu để nhận chìm mối sầu của hắn trong đó, nhưng hắn không thành công, mối sầu cứ trôi lên hụp xuống mãi như một trái banh bóng bàn, buông tay ra là nó bắn trở lên mặt rượu và trôi linh bình ở đó y như lúc mới thả nó vào, vì thế mà hắn cứ loay hoay mãi với trái banh nhựa, không buồn nói chuyện, cũng không thèm nghe ai nói gì hết.

Là người của giai cấp trưởng giả, Ngân đau cái niềm đau trưởng giả.

Nếu cô Kiều không phải là con viên ngoại, mà chỉ là con của một anh phu khiêng kiệu, cô ta hẳn ít sầu hơn là cô Kiều cầm kỳ thi họa, và ta, độc giả của Nguyễn Du, ít rơi lệ vì cô Kiều hơn.

Nào có mồn chút nào đâu mà quan trọng hóa làm chi cái chữ trình để làm to chuyện như là khi quốc kế dân sách bị hỏng bét.

Anh chàng Ngân trưởng giả đã đau như ta đau cho số kiếp cô Kiều, vì ta cũng trưởng giả như chàng. Chàng đau, đau ghê lắm, nghe như cả nền văn minh của nhân loại đều sụp đổ sau một trận giặc nguyên tử và không còn cái gì có nghĩa nữa, sau cảnh tang thương toàn diện đó.

Đành rằng chàng không có động tới một ngón tay của Suzanne, nhưng rồi sớm muộn gì một thằng khác cũng sẽ động tới, động mạnh, động xa, động thật sự, vì Suzanne đã tự ý nhảy xuống vực thì nó sẽ nhảy xuống đó nữa, chớ không phải đã rủi ro bị xô vào đó mà chàng ảo tưởng là sau khi chết hụt, nó sẽ tồn tại già.

Biết đâu ngay đêm nay tang thương lại không xảy ra vì biết đâu lại chẳng có hai ba cử tử mà chị mới chọn chàng vì cảm tình nào đó. Chàng đã không hưởng, cô bé ấy ham tiền, đi tìm ngay chị ta để trao thân cho cử tử thứ nhì hay thứ ba thứ tư ?

Chàng không tiếc của mà chỉ tiếc bỏ lỡ dịp tốt. Nhưng bỏ trôi dịp tốt không làm chàng đau. Chàng đau vì cái thiện căn trường giả của chàng, nó bị giày vò trước hình ảnh của một đóa hoa tan nát.

Nếu chẳng biết tâm trạng của Suzanne, chắc chàng tự chửi mình là thằng ngốc nhứt trần đời.

Chàng chỉ cao niên hơn Suzanne có sáu tuổi thôi, nhưng lại thuộc vào thế hệ già, với mớ nhơn sinh quan Á Đông tiền chiến, cái nhơn sinh quan khốc cô Kiều ấy.

Suzanne thuộc hạng Lolita và xem tấm trinh không đáng giá một ổ bánh mì.

Sở dĩ nàng giẫy nẩy phản đối, đã tự tử nữa, như nàng đã nói với chàng lúc đầu hôm, nói đúng sự thật một trăm phần, là vì lẽ khác chớ không phải vì sợ mất cái trò khi ấy mà anh con trai nào còn quý chuộng đều bị chửi là thằng gàn, thằng lạc hậu.

Nàng kêu gào than khóc, phản đối, quỳn sinh chỉ vì nàng thấy việc bán thân là xấu hổ.

Ấy, con gái đọt sọng mới mà có tâm hồn, mà biết tự trọng, chúng nó dám yêu cả chục thằng, yêu theo nghĩa vật chất; theo nghĩa hạ cấp thú vật, nghĩa là chúng nó không coi băng trinh nặng được gờ ram nào cả, nhưng chúng nó vẫn không bán mình.

Chúng nó hiến thân không cho những đứa chúng nó thích, trong thời gian nào ấy thôi, nhưng nhứt định không đổi bằng thứ gì cả với những đứa chúng nó không cảm tình.

Đó là những thằng Bòm với cây quạt mo, đổi thứ gì thằng Bòm cũng không thèm cả, mà chỉ ưa xôi thôi. Xôi, trong trường hợp này, là cái thích nói trên, thích chốc lát cũng có, mà lâu dài cũng có, nhưng sự lâu dài của bọn này không bao giờ hơn một trăm ngày đâu.

Dầu sao, đó cũng là một điểm son trên tập vở đời của bọn gái lẳng không sợ mòn, vì việc làm có bị ối hay không là do mục đích của người làm chớ không phải do chính cái việc làm.

Thằng Bòm cho miếng mo cau để lấy xôi thì đó là một sự đổi chác bất vụ lợi mà không ai khinh bỉ những tấm lòng bất vụ lợi cả.

Thằng Bòm Suzanne thì có vụ lợi thật đó, nhưng nó định sẽ trả nợ sòng phẳng nên chỉ nó mới an lòng được.

Vậy thằng Bòm Suzanne ngủ ngon lành ngay từ hồi mười giờ rưỡi, ngủ yên cái giấc ngủ của kẻ trên lương tâm không bị gì đè nặng cả.

Nó không có mất mảnh mo nào cả, mà cỡ có mất đi nữa, nó cũng cóc cần kia mà ! Đòi bây giờ chỉ còn sót lại có mấy thằng gần hiêm hoi còn quý trọng mo cau thì nó cứ là nó.

Nhưng cũng phải biết giùm cho nó là nó đã bắn khoản hơn nửa tiếng đồng hồ trước khi ngủ. Nó kiêu hãnh lắm và không chịu được ai khinh nó cả, nhứt là người khinh nó là một kẻ nó không xem trọng.

Suzanne thấy sự thương xót của Ngàn vẫn cứ là một tiếng chửi, mặc dầu tiếng chửi này có nhẹ hơn là hai tiếng chửi kia, tiếng chửi thật sự bằng cách ném tiền vào mặt nàng rồi dập liểu vùi hoa nàng, hoặc tiếng chửi ác hơn bằng cách vứt tiền rồi mai mỉa, đoạn bỏ đi.

Không, nàng không cần sự thương xót của bất kỳ ai, và nàng quyết không cho kẻ ấy cái sung sướng được thương xót nàng. Muốn đạt mục đích, nàng chỉ có hai đường: trả tiền lại hắn, hoặc để dành nguyên vẹn cho hắn hưởng.

Giải pháp thứ nhứt không thi hành được vì khó lòng truy tâm hắn ngay. Cát tiền lâu vẫn bị hắn thương xót trong lúc chờ đợi.

Suzanne đã quyết định mượn số tiền ấy đóng thế chơn nhận chỗ làm ngày mai rồi sẽ tìm hắn sau để sòng phẳng hóa việc đổi chác. Trong thời gian đó hắn vẫn thương xót nàng, nhưng mà xí hụi nhè, vì nàng sẽ nắm đầu hắn bắt hắn nhận lấy mo cau và hòa cả làng, bao nhiêu nợ tình thân hay vật chất gì đều sẽ được trừ trong chốc lát, và kẻ được trả nợ sẽ mắc cỡ thắm đả thương xót tâm ruồng một kẻ không cần thương xót.

Suzanne lại bắn khoản vì cái thế kẹt của nàng.

Một cô gái đang thì, sức khỏe dồi dào lại được nuôi dưỡng toàn bằng các thức ăn bổ và kích thích, lại đẹp nữa, thì hẳn cô gái ấy phải mơ yêu mạnh và xác thịt của cô ta hẳn đòi hỏi dữ.

Nhưng cái bà mẹ có một dĩ vãng không hay của cô ta lại giữ riết cô ta. Không phải vì bà ta biết xe trước gãy, nên giúp cho xe sau tránh, mà vì bà ta muốn cho con bà còn nguyên giá. Thuộc đợt sồn sồn, bà ta không hề hay biết có sự thay đổi trong cảm quan luyến ái của bọn đợt sóng mới, yêu thì cứ yêu không cần tấm màn xử nữ như thuở bà ta còn con gái.

Đùng một cái, hy vọng lên bà của cô bé bỗng tiêu tan sau khi ông Ngòn bị bắt và bà Ngòn phải bán xe, trả biệt thự.

Mĩa mai thay, đúng vào cái lúc mà bà Ngòn không cần nhốt Suzanne nữa và con thú trong người nàng sắp xống chuồng thì chính tay nàng lại phải nhốt con thú ấy không phải vì đạo đức, nét hạnh, mà vì tự ái vì kiêu ngạo: nàng phải giữ nguyên nàng để trả món nợ năm mươi ngàn cho bằng được mới nghe, món nợ không thể từ chối bây giờ vì chủ nó đã trốn mất mà về sau thì không thể trả bằng tiền mà khỏi xấu hổ.

Cô gái dám bán thân và xuýt bán được này, không có cảm giác địa cầu bị tàn phá như anh chàng mua mà không nhận hàng. Cô ta chỉ bực mình vì bị kẹt giỏ thôi.

Bức tường mà mẹ cô dựng lên để ngăn cô ngã, bức tường ấy chỉ hữu hiệu vì cô còn bối rối trong sự chọn lựa, chớ không phải vì sức kiên cố của nó. Không có khám ngục nào nhất được bọn trẻ tuổi khi chúng nó cần yêu.

Nhưng bức tường mà Suzanne tự xây lên thì vững như vạn lý trường thành. Khi người ta tự nhất thì người ta nhất mình thật kỹ, và không ai có thể vượt ngục của chính mình vì mình tự biết mình sẽ chui ra ngõ nào nên đã rào kỹ ngõ ấy rồi.

oOo

Không nhờ vả con được trong dịp bán con vì bà ta cũng thấy cái chỗ làm của Suzanne rất cần, tuy lương bổng không thấm vào đâu đối với mức tiêu xài của mẹ con bà, bà Ngôn vẫn hy vọng ở những cái trứng vàng sau mà Suzanne sẽ đẻ ra, trứng con rạ này, trái với luật thiên nhiên, lại nhỏ hơn trứng con so, nhưng nhỏ mà vẫn sẽ có dôi dào, cứ có mãi mãi nên bà Ngôn vay nợ mà tiêu, y như hồi còn sống tung bồng trong ngôi biệt thự ở đường Phan Thanh Giản.

Người ra tiền trước hơn ai hết cho bà Ngôn là chị Sáu.

Tiền đó, chị ta xem như là tiền ứng trước để trừ lần vào số huê hồng mà chị sẽ được hưởng về sau, đã có ơn lại có lòng vì hễ ứng trước thì sẽ được hưởng huê hồng bốn mươi phần trăm thay vì ba mươi theo thường lệ.

Chị Sáu đưa tiền ra rất dễ dàng, chỉ có một điều kiện độc nhứt ấy thôi là phải thêm mười phần trăm cho chị. Đó là một đòi hỏi chánh đáng và công bằng vì cho vay phải lấy lãi chớ, nên con nợ chấp nhận liền.

Kể ra thì chị Sáu không phải là một con nữ hạm đâu. Chị không ngồi không mà cất cổ thiên hạ như bọn cho vay nhà nghề vì mấy ngày sau chị chạy rụng giò để quảng cáo món hàng.

Cái đĩa hát cũ vẫn cứ cho quay lại mặc dầu không ai thèm tin: “Nữ sinh, con nhà giàu, dòng dõi trâm anh v.v...”

Nhưng lần này Vọng cổ có câu thòng: “Nước nhì, một ghim”.

Và câu thần chú im lặng là bức ảnh, vẫn là yếu tố cần thiết để lấy quyết định của những kẻ hay hồ nghi.

Trưa hôm thứ tư, ba ngày sau khi Suzanne vào làm thủ quỹ cho hãng Navishipping, chị Sáu đến cho bà Ngôn hay là người ta xin hẹn chín giờ đêm với Suzanne.

Bà Ngôn đang đánh xệp và gặp lúc đen, chị Sáu kể miệng sát tai bà mà thì thầm những điều trên đây, bà nghe xong nói to:

- Ủ, để tao nói lại. Mấy có tiền, cho mượn ba trăm coi.

Chị Sáu móc tiền ra liền, không quên dặn:

- Miễn bà nhớ cho.

Mãi cho đến sáu giờ, bà Ngôn mới ra sòng. Suzanne về hỏi nào bà không hay. Nàng tắm rửa và thay đồ mát xong, sai con nhỏ đi mua nước mía, bà mới chợt thấy là con gái bà đã có mặt từ lâu.

Hai mẹ con về ở một căn nhà nhỏ tại đường hẻm Võ Tánh, mỗi tháng một ngàn rưỡi tiền thuê, tôi tớ chỉ còn có một đứa bé gái mười hai tuổi để sai vặt; họ ăn cơm xách, còn áo quần thì bỏ giặt ở tiệm cả.

Bà nói:

- Suzanne à, con Sáu nó nhắn con tối nay chín giờ gặp nó ở chỗ nào mà con biết đó.

Suzanne biết sẽ có một lời kêu gọi như thế, nên không ngạc nhiên, nàng trả lời ngay:

- Không !

Chính bà Ngôn lấy làm lạ hỏi:

- Sao lại không ?
- Tại con không muốn đi chớ không có gì lạ cả.
- Bậy nà ! Con hay sanh chứng lắm.

Suzanne không buồn giải thích hay nói thêm gì. Nhưng bà Ngôn không thể thôi. Bà nói:

- Má đã lỡ ừ với nó rồi.
- Thì má rần mà chịu. Ai biểu má không hỏi con trước.
- Má có dè đâu mà con sanh chứng như vậy.
- Con đã lớn rồi thì cái gì liên hệ đến con, má phải hỏi ý con trước chớ.
- Cố nhiên. Nhưng thưa cô, đây là chuyện thường, là hậu quả dĩ nhiên của chuyện trước chớ nào phải là chuyện mới lạ mà tôi phải thỉnh ý cô.

Bà Ngôn đã nổi sùng vì sự ương ngạnh của con nên xưng hô lấy như vậy.

- Hừ, hậu quả dĩ nhiên ! Má nói điều đó một cách trắng trợn lạnh lùng y như là nói chuyện bán chiếc xe Bel Air của ba.
- Vậy chớ cô muốn tôi nói bằng giọng nào ?
- Bằng giọng nào tùy má, nhưng ít ra má cũng phải tránh nhắc nhở đến điều khốn nạn đó chớ.
- Trời đất quý thần ơi, giờ nó chửi tôi đây chớ ! Cái điều khốn nạn đó, tôi đã thỏa thuận với bà chớ tôi có tự quyết tự chuyện đâu.

Suzanne đã từ cô lên "bà", tức là cơn giận của bà Ngôn đã lên cao rồi vậy.

- Đành vậy nhưng đừng nhắc đến là hơn.
- Không nhắc làm sao mà nói chuyện tiếp theo chuyện đó được.
- Không có vấn đề tiếp theo.
- Đó là một cái lệnh. Và bà có ra lệnh tôi mới biết để mà cầm cái miệng của tôi lại. Nhưng tôi vẫn phải nói, nói để nghe chơi, tôi chỉ sợ bà gìn vàng giữ ngọc để rồi cho không người ta thì uống lắm.
- Má lại trắng trợn nữa. Thôi thì thú cho thú luôn...

Con nhỏ đã bung ly nước mía về, từ nãy giờ mà Suzanne không hay. Nó thấy hai mẹ con gây lộn với nhau không bỏ qua cơ hội tốt, nó cút ra ngoài để đi chơi.

- ... thì cho thúi luôn, ừ, tôi sẽ cho không người ta, cho ai mà tôi thích. Đó không phải là món hàng mà nói chuyện bán buôn.
- Ủ, bà nói nghe như nhà nho hay lắm. Tôi chỉ sợ bà sẽ đổi ý lúc đã trễ quá rồi, nghĩa là lúc mà không ai buồn mua nữa.
- Tôi không cần.
- Tôi thì dở lắm, không làm gì được để nuôi bà. Mà có phải là nuôi cơm không mà thôi đâu, nào quần nào áo, nào phấn nào son, nào dầu thơm, nào hàng bánh, bà ăn xài như con cưng của hoàng đế, liệu bốn ngàn bạc lương của bà có đủ cho bà đi tặc xi hay không nè ?
- Tôi sẽ thắt chặt hồ bao.
- Được như vậy thì quý lắm. Nhưng tôi cũng không có tiền để trả tiền nhà tiền điện, tiền nước, tiền cơm, tiền lương con nhỏ sai vặt. Vậy thì bà gánh lấy cái nhà này, tôi đi ở đậu với người ta.

Suzanne châu mày. Nàng nhẩm tính thì quả đúng y như lời mẹ nói. Mỗi ngày bốn cuộc tặc xi, mỗi cuộc tám đồng, vị chi là ba mươi hai đồng ; ba mươi hai nhơn cho hăm sáu ngày đi làm, nội cái chỗ tiền xe ấy cũng đã mất hết non một ngàn bạc rồi.

Bốn vé xi nè, hết hai trăm tám, son phấn nước hoa làm tóc vân vân... Không mất dưới một ngàn, đó là nói chuyện thủ phạm cứ mặc bao nhiêu bộ y phục cũ mà đi làm chớ đâu có dám may áo mỗi tuần như trước, mà đã tiêu mất hết phân nửa lương rồi đấy.

Những khoản tiêu xài lặt vặt như là chiếu bóng, kẹo bánh v.v... trước đây, có khối thặng nó van lạy nàng để bao cho nàng, giờ chúng nó đã trốn đi đâu mất hết rồi.

Rất dễ tìm kẻ khác thay thế, cái lũ không giàu sang như bọn trước, nhưng Suzanne thấy trước là rất phiền. Bọn ít tiền này chúng nó bỏ ra năm bảy trăm bạc đã xót ruột rồi và đòi hỏi ngay cái mà nàng không thể cho được. Tiếc tiền, chúng nó sẽ làm rầy chớ không phải như bao nhiêu ông bác sĩ, kỹ sư trước kia, họ hy vọng đại sự mà không được thì họ rút lui êm thấm.

- Má cứ ở, con gánh hết cho. Suzanne nói sau một hồi yên lặng.
- Cô hiểu lắm và đáng khen lắm. Nhưng cô định làm riêng à ? Cũng được. Chỉ hơi phiền là con Sáu đã ứng tiền trước cho tôi rồi.

Bà Ngôn đã nguôi giận phần nào nên hạ bệ con từ bà xuống cô. Bà ta sở dĩ trắng trợn được với con vì bà đã trót để lộ chân tướng rồi lúc trao đề nghị của chị Sáu lại cho Suzanne. Khi con người bị lộ chơn tướng rồi thì họ thấy tiếp tục che đậy là lối bịch.

Hơn thế, Suzanne rốt cuộc đã nhận lời, thế là nó đã đi chung xuống với bà rồi thì còn ngại miệng làm gì nữa.

Suzanne rưng rùi hỏi:

- Má nhận tiền của chị ấy rồi ?

Đó là một câu hỏi mà cũng vừa là một tiếng kêu than sau cơn kinh ngạc. Nàng im lặng nhìn mẹ một hồi rồi hỏi tiếp:

- Bao nhiêu ?
- Ba ngàn đồng.
- Đáng lý thì má làm sao được đó thì má làm, ai biểu má không hỏi ý con trước. Nhưng thôi để con trả cho.

Suzanne ba hồi "tôi" bốn hồi "con" tùy theo lúc nàng giận mẹ hay không giận bà. Nhưng lúc này nàng "con" một cách hơi gượng ý vì tình cảm của nàng đang nằm tại một chỗ hỗn độn rất là tế nhị và khó chịu.

Bà mẹ mà nàng thương, bỗng nhiên nàng đâm ra khinh thường. Tình thế bây giờ đã khác trước vì nếu nàng tiện tặn, mỗi tháng cũng dư được vài ngàn còn hơn là cứ bao cơm không như trước đây. Thế mà mẹ nàng cứ tiếp tục bán nàng. Cái liều trong bước đường cùng không còn lý do tồn tại nữa thì không còn phải là liều mà là một sự trực lợi rõ rệt.

Suzanne thấy rằng nàng không cùng một chất với mẹ và nàng nghĩ rằng việc bà Ngôn thọ thai nàng là một tai nạn trong thời con gái của bà.

Nàng không hề phan phui dĩ vãng của mẹ, chỉ biết rằng trong giấy hộ tịch của nàng ghi là "con không cha, khai theo họ mẹ", nhưng từ thuở giờ nàng nghĩ có thể cha mẹ nàng ăn ở với nhau không có hôn thú nên mới thế.

Nhưng không, giờ nàng không nghĩ như vậy nữa. Không giống mẹ về tính tình, hẳn nàng phải giống cha, mà cha nàng khác chất với mẹ nàng như vậy, không thể là chồng của mẹ nàng được.

Một bậc trí thức, một thà văn nghệ có thể dan díu với một cô gái phiêu lưu, vì xác thật, nhưng không bao giờ kết nghĩa vợ chồng với cô gái này.

Suzanne mỉm cười thầm khi đoán rằng nàng là con của một nhà văn nghệ hơn là một nhà trí thức.

Mặc dầu không bán thiu như mẹ, Suzanne vẫn tự nhận rằng mình lãng mạn. Như vậy có phải chăng dòng máu của nàng là dòng máu văn nghệ sĩ? Các văn nghệ sĩ cũng có thể vừa là trí thức nữa, nhưng một nhà trí thức, mà không văn nghệ sĩ thì không lãng mạn bao giờ.

Bà Ngôn thất vọng lắm. Con bà mà không qua tay con mẹ Sáu nữa thì bà chỉ còn ngồi mà đợi nó bố thí cho đồng nào hay đồng nấy chớ không thể tự do chụp tiền trước theo nhu cầu của bà.

- Nhưng mà, bà nói, cứ theo tục lệ thì người ta có quyền nửa tháng đó.
- Vụ người ấy đã giải quyết xong rồi. Không có vấn đề nửa tháng.
- Vậy à ?
- Nhưng thôi, má đừng đá động tới chuyện đó nữa, con không muốn nghe.
- Thì thôi vậy.

Suzanne là một con bé cứng đầu và tính tình thay đổi không chừng, bà Ngôn biết rõ con như vậy nên nhượng bộ nó lần này.

Sau trận cãi nhau nho nhỏ với mẹ và sau bữa ăn Suzanne đi nằm sớm. Nàng buồn quá, không muốn ngồi ngoài buồng khách làm gì để nhìn cảnh lùm thùm ấy mà bắt nhớ cái phòng tiếp tân lớn và trang trí rất lịch sự của ngôi biệt thự ở đường Kỳ Đồng mới ngày nào đây.

Và lại nàng cần nghĩ ngợi. Nàng đã gặp “người ấy”. Đó là một chàng thanh niên đã gây tiếng sét lên nàng và chính hắn, cũng bị trúng sét của nàng nữa.

Hãng Navishipping là một hãng hàng hải thương thuyền của ngoại quốc và khách hàng của hãng phần lớn là ngoại kiều. Một vài người khách Việt Nam hiếm hoi toàn là những ông già, duy chỉ có chàng con trai ấy là người đồng lứa với nàng, không phải đồng lứa, mà đồng thế hệ, bởi chàng có lẽ cao niên hơn nàng.

Hôm ấy khi đến trước quầy trao cái séc cho cô thủ quỹ chàng chừng hừng hỏi:

- Cô là cô thủ quỹ mới à ?
- Vâng.
- Chào mừng cô vậy. Tôi cứ ngỡ cô đầm lai còn ngồi ở đây.
- Cô ấy được thăng lên thủ quỹ của quầy lớn, em mới vào thay thế cô ta ở cái kết nhỏ này từ hôm kia.
- Tôi là Thanh. Xin cho biết quý danh ?
- Chào ông Thanh, em là Suzanne Trâm.
- Hân hạnh. Cô có Pháp tịch à ?
- Thưa không. Tại nhà quen kêu vậy thôi, chớ thật ra trong hộ tịch không có tên Tây.

Thanh đứng trước kết rất lâu. Những hãng buôn lớn người ngồi kết không thân tiên liền tay như ở các tiệm nhỏ nên họ được nói chuyện với nhau khá nhiều.

Suzanne được biết rằng chàng chưa có sự nghiệp chỉ làm công cho cha hầu chuẩn bị kế nghiệp ông cụ để xuất cảng cao su.

Thanh là một tay hào hoa phong nhã nên Suzanne ngạc nhiên lắm mà chỉ mới biết hắn đây thôi và chưa được hắn biết. Có thể nói là thanh niên Sài Gòn nào mà biết nhảy đều có qua nhà nàng ít lắm là một lần.

Thì ra, Suzanne chợt nghĩ, nhà mình không phải là trung tâm của thế giới nhảy nhót và cái xã hội nhảy nhót gồm nhiều tiểu tổ lắm. Mình đã ngạc nhiên mà tưởng sao con trai Việt Nam chỉ có bấy nhiêu thằng đó thôi, không đủ cho mình chọn lựa.

Mặc dầu lãng mạn và sớm mơ yêu hơn các thiếu nữ khác, Suzanne chưa hề yêu. Lần này thì yêu chẳng, nàng tự hỏi như vậy nhiều lần, kể từ phút gặp gỡ.

Chàng có cái gì đặc biệt hơn người, cái ấy không biết ở đâu, và khó nói ra lắm, nhưng Suzanne thấy cái đó ở trong câu chuyện mà chàng nói hơn là nhan sắc của chàng, mặc dầu chàng rất đẹp trai.

Hai năm trước, vừa biết nhảy mới có bảy tám tháng, mẹ nàng tổ chức đầu được có già hai mươi buổi dạ vũ gia đình thì cái trò lành mạnh hóa xã hội nổi lên và khiêu vũ bị cấm. Suzanne ghiền nhảy đến muốn ngập như người ta ghiền á phiện.

Kịp đến khi mọi cấm đoán đều được giải tỏa thì cha ghẻ nàng bị bắt, nhà suy sụp liền. Nàng lại không có dịp nhảy nữa.

Vì thế mà Thanh mời là nàng nhận lời ngay, mặc dầu chưa quen thân với chàng, và mặc dầu đáng lẽ ra nàng phải làm cao để giữ giá đối với một anh con trai mà nàng quyết câu. Đi nhảy ở các ban pha-mi là chuyện khác, chớ còn theo bồ vào quán rượu thì chàng phải là bồ, không thôi chàng có coi nàng ra gì đâu, thế mà nàng vẫn nhận, và hẹn nhau tối thứ bảy, nghĩa là 48 tiếng đồng hồ tới đây.

“Phải chăng đây là tình yêu” Suzanne lại tự hỏi rồi rất khổ lòng mà chợt nhớ lại hoàn cảnh của nàng ngày nay.

Không hiểu sao mà lần này nàng lại nghĩ ngay đến hôn nhơn như một cô gái nẹp xưa, chớ không phải chỉ yêu thuần chất, yêu không cần được cưới, rồi ra sao thì ra, như bọn đọt sống mới ngày nay, mà nàng có tác phong.

Mĩa mai thay, khi nàng nghĩ đến hôn nhơn thì lại không còn gì để mà khuyến khích chàng.

Trước kia, Suzanne vẫn biết gia đình nàng sống có vỏ ngoài mà không có ruột thật, mà cha ghẻ nàng vì công việc làm ăn đã phải cố mà hào nhoáng quá sức ông ta nên lắm khi ông ta rất là tưng bấn, tuy nhiên dầu sao lúc đó vẫn có cái vỏ ngoài để xem cho xôm.

Bây giờ thì còn làm sao mà dám mời chàng tới nhà nữa !

Các anh con trai có thể ngông mà cưới nàng vì quá si nàng, nhưng sau lưng họ còn các cụ, mà các cụ thì không thể làm sui với một gia đình ở nhà hang chuột trong một ngõ hẻm lầy lội với một bà gia trưởng hễ dứt đầu vào nhà là bà ta gầy sòng.

Suzanne lấy làm kỳ cho mình lắm. Trước đây mặc dầu mẹ nàng luôn luôn nhắc nhở, nàng vẫn cóc cần, chỉ muốn yêu mà thôi.

Giờ tới lúc giáo dục gia đình buông trôi, thì chính nàng lại tính chuyện hôn nhơn !

Có phải chăng là nàng đã chán chê thế sự sau cái đêm tái ngộ với Ngàn, chán chê như một cô gái đã lặn lội nhiều năm trong tình trường, chỉ muốn đi tu thôi, hoặc lấy chồng khiêm tốn để ẩn trong phận sự nội trợ tới già ?

Ý nghĩ của Suzanne rời bỏ người con trai để mến ấy vì càng nghĩ tới chàng, nàng càng bí và càng tủi thân.

Rời bỏ chàng, nàng còn chân chò ở lại sau bức màn sắt thưa của kết nhỏ và không khí trong sờ lại làm xuất hiện một gương mặt thứ nhì.

Đó là một người đàn ông trạc bốn mươi hai tuổi, cũng đẹp người lắm và hào hoa phong nhã lắm.

Ông Trung ấy là phó Giám-đốc của hãng thương thuyền Navishipping.

Bắt chước theo truyền thống của người Ăng Lê họ giao quyền giám đốc các xí nghiệp hải ngoại của họ cho người địa phương, hội buôn này đã cất nhắc ông trưởng phòng kế toán Trung lên làm phó Giám đốc để huấn luyện ông ta lần lần hầu ngày kia cho ông ta lên Giám đốc chính thức.

Có lẽ ông Trung không giàu, nhưng lương hẳn phải cao lắm.

Ông già này cũng bị nàng đánh sét lên đầu.

Suzanne không quên được đề nghị của lão khi nàng vào trình diện với lão.

- À, hăng chúng tôi cần thủ quỹ mà cô lại xin làm thủ quỹ. Nhưng cô có muốn làm thư ký riêng cho tôi hay không? Công việc không có gì nhọc nhằn, khó khăn, lại khỏi phải đóng tiền thế chun.

Tuy lương bổng có kém thật, chỉ bằng phân nửa lương thủ quỹ thôi nhưng tôi lấy danh dự mà hứa với cô sẽ tìm khoản tiền khác mà bù thêm cho cô, và có thể cô sẽ được bù quá mức thật nhiều nếu cô tỏ ra giỏi giắn.

Thật là mỉa mai, cái vụ khỏi đóng tiền thế chun ấy. Nếu biết thế, trước kia, nàng đâu có nhận lời đề nghị của con mẹ Sáu làm gì cho phải mang mối nợ quá nặng đối với anh chàng Ngàn!

Cũng may là nàng chưa mất gì cả.

Cái lão Trung này kỳ dị quá. Lão ta ghen ngay mặc dầu nàng đã từ chối ơn huệ của lão, ghen kể từ giờ đầu, ghen với những thầy ký trẻ tuổi vây quanh đồng nghiệp mới và đã quát nạt vài thầy liên trong lúc ấy vì một vài có nhỏ nhặt để le với nàng mà cũng để hả lòng ghen của lão ta.

Trong các xí nghiệp, chính trong hàng công nhân với nhau, cũng phân chia lắm giai cấp. Giai cấp thủ quỹ, nhứt là nữ thủ quỹ có coi giai cấp thư ký nặng được ký lô nào đâu, thế mà lão ta cứ ghen.

Đàn bà họ làm quan tất dễ lắm nên đàn ông đồng địa vị với họ đừng mong gì cả, bởi họ phân đồng nhìn cao hơn, họ có thể trở nên bà Kỳ sư, bà chánh sự vụ một cái một, thì ...

Suzanne ngủ quên lúc nào không hay và chừng nghe đồng hồ báo thức reo lên, nàng mới giật mình với tay bịt mồm nó lại rồi ngủ nữa.

Con bé sai vặt đã được lệnh của chính nàng phải đánh thức nàng lần thứ nhì, vì Suzanne rất biết cái tật ngủ nướng của mình chưa bỏ được, nên nó vội giở mùng nắm chơn cô chủ trẻ của nó mà lay:

- Cô ơi, cô!
- Gì đó Nở?
- Dậy đi làm cô!
- Ừ.

Suzanne ừ bậy một tiếng rồi lại ngủ nữa.

Con Nở kéo mền lên trùm bít mặt chủ nó lại. Làm vậy, nó cũng thi hành đúng y theo lệnh của chủ nó.

Thình lình bị ngộp, Suzanne vội tước mền ra rồi thức được luôn.

Con Nở chạy đi mua cà phê sữa ngay vì Suzanne không ăn điểm tâm gì hết, nhưng phải uống một ly cà phê sữa thật lớn trước khi trang điểm.

Hôm nay Suzanne mặc đầm, duýp sê rê. Từ ngày đi làm tới nay, nàng mặc đầm thường hơn là mặc ta, tuy mặc ta nàng đẹp hơn nhiều.

Không khí của hãng này là không khí Âu Châu và người thủ quỹ trước là đầm lai, Suzanne không muốn cho bản thân lỗi nhịp lên mới hòa mình theo nơi chốn, y như là con cắc ké vậy.

Cô thủ quỹ này có tướng sang cả của một tiểu thư đài các, lại có nét mặt khinh khỉnh của kẻ không cần gì ai, lại cứ mặc đầm mãi nên các thầy ký đã dang xa cô từ ngày thứ nhì.

Ông phó Giám đốc, hài lòng lắm vì ông khỏi phải ghen nữa, ít lắm là tại sở (Tối tối nằm nhà chắc ông vẫn còn ghen vì tưởng tượng Suzanne đi với bồ).

Hài lòng nhưng lạ quá, ông không kêu gọi cô thủ nữa, sau giờ đóng cửa kết để dọn dò những chuyện không đâu.

Thường thì ở đâu cũng thế, quỹ luôn luôn đóng trước giờ nghỉ việc rất lâu để người ta có đủ thì giờ so số chỉ tồn trong sổ sách với lại số tiền trong quỹ, thành thử nếu số thâm không bao nhiêu các người thủ quỹ còn thì giờ rất nhiều để bị quấy rầy.

Suzanne cũng rất hài lòng được yên thân nhưng lại băn khoăn kể từ đêm rồi tới giờ vì sau khi nhận gánh liều lĩnh món nợ của con mẹ mụ Sáu mà mẹ nàng đã mắc, thiếu nữ này đã dựng lên một kế hoạch.

Suzanne bước vào sở, mặt vát hất lên trời, nhưng không dễ ghét lắm vì oai phong nàng lắm liệt, người có tướng hách như vậy được thiên hạ tha thứ cho sự kiêu hãnh của họ.

Quỹ nhỏ nằm ngay sau cái quây dài, chỉ khác các bàn giấy của thầy kế toán và thơ ký là trước mặt nàng, thay vì trống trơn như các bàn giấy kia, cái khoảng không được che lại bằng một tấm lưới sắt thưa.

Ở ba bề khác, nghĩa là sau lưng nàng và hai bên hông nàng cũng đều là lưới sắt cả, tuy tấm lưới ở hông bên trong là một cánh cửa mà qua đó, nàng đi vào quỹ.

Suzanne vừa ngồi lên chiếc ghế cao su quây thì kế toán Nghiêm bước lại đứng ngoài lưới sắt ở hông trước của nàng mà rằng:

- Suzanne nên mặc ta đi.

Thầy Khiêm có lẽ đã trên ba mươi, có tướng ăn chơi, nhưng nếu đúng thế thì đó là hạng ăn chơi cá kèo.

Suzanne hỏi:

- Sao vậy chú ?
- Vì mặc đằm bất lợi cho Suzanne lắm đa nghe.
- Thế à ? Cháu cứ ngỡ ...
- Đã bị gọi bằng chú phải làm chú luôn vậy. Nè chú kinh nghiệm về chuyện đòi lắm đa ghen cháu.
Chú xin khuyên nhỏ cháu điều này với hy vọng được cháu giới thiệu với chị hai của cháu về sau...

Suzanne không bị mịch lòng lắm mà trái lại còn bật cười trước sự biết thân phận của thầy Khiêm.

- Cái đó còn tùy, nàng nói.
- Nè, ông phó Giám-đốc ổng sợ con gái mặc đằm lắm ghen không.
- Thế à ? Nhưng nếu thế thì có lợi cho cháu, vì ổng ngán cháu, không dám ăn hiếp cháu.
- Cố nhiên là ổng ngán, và cố nhiên là ổng cũng ngán luôn không dám biệt đái cháu.
- Biệt đái thế nào ?
- Thì cháu cứ hiểu lấy, đừng hỏi, rất khó cho chú trả lời.

Suzanne đã hiểu ngay, nhưng tánh nàng hay hỏi khó thiên hạ chơi vậy thôi. Nàng phản đối như vừa chột hiểu.

- Chú tưởng cháu thuộc vào hạng người nào mà dám ăn nói như vậy ? Xin chú xét lại ý nghĩ của chú.
- À, xin lỗi, có nói đủ điều ra, có bị đụng chạm như thế này chú mới biết cháu thuộc hạng người nào chớ. Vậy xin lỗi Suzanne nhé.
- Khỏi cần xin lỗi chỉ nên đừng nói tới chuyện ấy nữa đủ rồi.

Thầy Khiêm cụt hứng toan đi, khiến Suzanne hoảng lắm. Cái điều mà thầy ta vừa thổ lộ, chính là điều nàng muốn biết, nhứt là từ lúc một kế hoạch được dựng lên tới giờ.

Tại sao cái lão phó Giám đốc dè xôm này mới bị khước từ có một lần là rút êm ngay một cách ngoan ngoãn như thế ?

Nhưng trót nói rằng mình muốn để ngoài tai câu chuyện về lão ta, không lẽ giờ lại đi hỏi thăm về lão ta.

Suzanne cố bươi trí tìm cách cầm chơn thầy Khiêm lại. Nàng rất mừng mà tìm được đầu đề câu chuyện.

- Chú Khiêm nè, cô đằm lai hôm trước, lẽ nào cô ấy ăn lương như cháu mà đủ sống ?
- À không, cô ăn lương Tây chớ. Hăng nó xấu lắm đấy nhé. Nó kiếm chuyện để đuổi người thủ quỹ lớn là người Tây Ấn Độ rồi cất nhắc con đằm lai ấy, hai là để tuyển người mình thủ quỹ nhỏ cho đỡ tốn tiền.

Theo chú thì cho dẫu là người mình, bốn ngàn rưỡi cũng không đủ sống chó đừng nói đâm lai. Vì thế nên chú mới tào-lao nói chuyện lão phó Giám-đốc với cháu, ngõ cháu như mấy cô khác.

- Chú lằm về cháu... Nhưng không hề gì. Lão ấy không đứng đắn hả ?
- Đứng đắn ghê lắm đấy chó, về các mặt khác, nhứt là về mặt tiền bạc, nên mới được tin nhiệm đến thế. Còn về mặt ơ ... hơ... phụ nữ thì cũng đứng đắn lắm, ở bề ngoài. Thành thử nhờ thế mà nhiều cô không sợ mang tai tiếng, chẳng hạn như hai cô Trang và Tuyết hồi trước.

Nhưng mà rồi người ta cũng biết, không rõ do cái gì !

Ôi, nhưng hình như các cô ấy cũng chẳng sợ họ biết cho lắm, miễn lão đừng cợt nhã khó coi giữa người đồng sở thì thôi.

- Ông già dịch ! Suzanne cười và nói như vậy.
- Ừ, nhưng lại ngán áo đầm.

Đúng là cái vấn đề muốn biết đã trở lại ! Lần này Suzanne không dại mà bỏ qua cơ hội tốt nữa.

- Sao ông lại ngán áo đầm chú ?
- Ông nói mấy cô áo đầm, một là con nhà giàu sang, hai là thứ ăn chơi, cả hai loại, ông đều cố tránh, loại thứ nhứt tránh vì không hy vọng, loại thứ nhì tránh vì bị đập.
- Sao chú biết rõ dữ vậy ?
- Thì làm chung sở với nhau lâu rồi thì biết chó có gì mà khó.

Suzanne nhận lấy mấy trăm bạc lẻ do người tùy phái từ quỹ lớn mang ra để có mà thối cho khách hàng vào giờ đầu mà quỹ chưa thu được đồng nào.

Nàng vừa đếm lại tiền vừa nói để tổng cổ kè tào lao đã cho nàng biết một chi tiết quan trọng về tánh tánh tình của ông phó Giám-đốc Trung.

- Cám ơn chú nhé .
- Không có gì. Và bỏ hết nhé, quên hết nhé !
- Cố nhiên.

Trưa lại Suzanne ra sau ăn ở bô-bốt Âu Châu kể từ hôm nay, bô-bốt ta rẻ hơn nhiều nhưng họ nấu dở quá nàng nuốt không trôi.

Nhân viên người ngoại quốc (Hòa Lan) ăn ở đây có năm goe, thêm ông Trung với Suzanne là bảy. Còn ông chánh giám đốc thì về ăn ở nhà ông.

Hôm nay năm người Âu Châu kia vây bàn ăn chung với nhau, cả bốn anh đực rựa không rời cô đâm lai phút nào còn ông Trung và Suzanne thì mỗi người thủ một góc.

Bữa nay bước vào bô-bốt Suzanne thấy ống Trung đang uống khai vị, bước lại bàn ông và nói:

- Ông cho cháu ngồi chung bàn với ông được chó.

Lão Trung chưng hửng và bối rối nói:

- Ơ ... hơ... được chó sao không ?

Nếu chỉ là một cô thủ quỹ thường thì xin một ơn huệ như vậy với một ông phó Giám-đốc là trò đùa. Cái ơn huệ ấy, phải chính ông ấy ban cho mới được, bằng không thì phải thủ phạt vậy.

Nhưng Suzanne biết trường hợp của mình khác nên bạo gan còn ông Trung thì cũng thấy trường hợp của ông ta khác nên không bị mịch lòng.

Trái lại nữa, ông thấy chính ông được người đẹp ban ơn huệ một cách bất ngờ nên ông mới quýnh lên như vậy.

Tiền quỹ buổi trưa không có giao lại cho quỹ lớn nên Suzanne đặt lên bàn một chiếc va ly nhỏ đựng tiền quỹ ấy, thứ va ly mà các hãng hàng không tặng cho khách hàng, và chiếc xắc nhỏ của nàng, rồi tự nhiên, không ké né, ngồi lại trước mặt ông Trung.

Nàng gọi một ly nước cam vắt và đợi cho bồi bàn đi xa rồi giải thích thái độ:

- Cháu biết phạt lắm, thưa ông, địa vị và tuổi tác, cả hai thứ ấy đều dạy cháu không nên trò đùa, nhưng thưa ông, có phải chẳng thật là khó coi, khi ta làm như giận nhau, còn người Âu thì họ chung vui, xem đâm ấm quá.
- Cô nói rất đúng. Chính tôi cũng thấy như vậy. Nhưng mà... ơ... ơ... tôi ngại mời cô chung bàn với tôi. Hôm nay tôi đãi cô nhé ?
- Rất hân hạnh.

Ông Trung vừa trao thực đơn cho Suzanne thì bồi bàn cũng bưng nước cam vắt lại vừa tới nơi.

- Tôi xin giới thiệu món thỏ nấu xi vê, ở đây họ nấu món này ăn được lắm. Ông Trung mời.
- Xin vâng lời ông.
- Cô còn ăn đĩa nào nữa thì gọi tùy sở thích cô, các món khác không có gì đặc sắc.
- Cháu chỉ ăn một đĩa thôi.
- Tôi cũng vậy.

Ông Trung hát hàm lên - và nhìn anh bồi bàn, anh ta nhận cái com-măng cam lạng đó rồi lạng lẽ rời bàn của họ.

- Thế nào Suzanne ? Hôm nay có bị bắt đền đồng xu nào chưa ?
- May quá thưa ông, cháu đang trí lắm, nhưng hôm nay lại chưa lâm lẩn lần nào. Cháu chỉ lo rủi ro thì khổ.
- Chẳng hạn mười ghim giấy một trăm mà tưởng là mười ghim giấy năm trăm là đi tốt hết số tiền thế chon kia rồi.

Ông Trung pha trò rồi cười lớn lên, Suzanne cũng cười rồi hỏi:

- Thưa ông, nếu trường hợp ấy xảy ra thì hãng, nó sẽ làm thế nào ?
- Nó trừ ngay số tiền cô làm mất, trừ trong sổ ký quỹ của cô, rồi lại bắt cô đóng thêm tiền thế chon khác cho đủ số năm chục ngàn.
- Trời, vậy thì nguy quá.
- Nhưng không hề gì. Tôi sẽ cứu cô. Nếu quả thật cô không có tiền.

Suzanne bật cười:

- Thưa ông, sao lại có nghi vấn nếu quả thật không có tiền ấy ?
- Biết đâu. Lắm cô rất giàu mà cứ làm bộ nghèo.
- Họ sợ ăn cướp. Cháu thì không. Ăn cướp đến nhà cháu thì phải lỗ vốn tiền xe cộ.

Cả hai cùng cười.

- Thật à, Suzanne nói thật à ? Ông Trung hỏi. Thấy Suzanne sang trọng quá tôi cứ ngỡ ...
- Thế mới chết đó ông à. Cháu mà mặc đầm đây là vì không tiền may áo. Mấy áo đầm này là của con bạn học đầm nó về Pháp, nó biếu cháu đây.
- Thế à ? Tôi chỉ ngỡ Suzanne thích mặc đầm.
- Má cháu kêu âm trời là vong hồn, là lẳng lơ nhưng rồi bà cũng phải chịu vì chính bà cũng không đào đâu ra tiền để may đồ ta cho cháu.
- Còn Papa ?
- Papa chết từ lâu rồi. Ông không có xem hồ sơ của cháu sao ? Có giấy khai sanh trong ấy.
- Tôi quên mất điều đó. Nhưng trong ấy đâu có ghi cha mẹ còn hay mất.
- Có mà không. Ba cháu mất ngay lúc cháu ở trong bụng mẹ, lúc hai người chưa cưới nhau lận.
- Thế à ?

Suzanne khôn ngoan biết rằng rồi ông Trung sẽ xem lại giấy tờ và sẽ thắc mắc về điểm nàg không cha.

- Vì thế, nàg kể, mà ngoài cháu từ má cháu về cái tội không đợi lệnh cha mẹ. Má cháu buôn bán tảo tần để nuôi cháu từ hơn hai mươi năm nay.
- Tội nghiệp cho bà cụ !
- Giờ má cháu lại xụi chơn, không làm gì được nữa, thì còn khổ hơn.
- Tội nghiệp.

Hai đĩa xi vè đã được bưng lại từ lâu.

Suzanne cầm muỗng nĩa lên và ông Trung cũng bắt đầu ăn.

Sau mấy miếng, ông Trung hạ muỗng nĩa xuống hỏi:

- Thường Suzanne giải trí làm sao ?
- Cháu không biết giải trí là gì. Đi làm về, cháu nấu ăn liền, giặt giũ, rồi ủi, kể đó thì đã khuya rồi cháu buồn ngủ nên đi ngủ ngay.
- Tội nghiệp... Trong tuổi của Suzanne, Suzanne phải được sung sướng hơn nhiều.
- Nhưng cháu cực khổ quen rồi, nên cũng không thấy là khổ lắm. Chỉ phiền là má cháu không tiền mua thuốc uống với lại... chỗ ở nữa.
- Chỗ ở làm sao ?
- Má cháu đàn bà nên không biết, bị họ gạt bán cho một cái nhà cất trên một miếng đất đã có lệnh giải tỏa.
- Nguy chưa !
- Vâng, nguy hết sức là nguy. Má cháu chặt mót dành dụm được có bấy nhiêu đó thôi từ hơn hai mươi năm nay, cho vào đó hết trơn, giờ không còn một đồng xu dính túi.

- Nhưng nhà dỏ đi, cất nơi khác vẫn được chứ ?
- Dạ được mà không vách tường và gạch thì sẽ nát hết nếu dỡ ra. Còn cây ván, thợ họ nói cũng đã mục hết rồi, để yên thì không sao, chứ lỡ động tới nó thì nó rã hết.

Ông Trung làm thình, nhưng thở dài ái ngại.

Hai người lặng lẽ tiếp tục ăn. Ở bàn bên kia ồn bao nhiêu thì ở bàn bên này im lặng bấy nhiêu. Ở đây người ta nói những điều bất người nghe phải nghĩ ngợi.

Suzanne là một tay thầy. Tự nhiên mà nàng nói láo được trơn và bình thản như vậy, y như là mọi sự kiện đúng y như thế. Nàng đã thừa tự cái căn bản tốt của cha, nhưng đồng thời cũng thừa tự sự gian manh của mẹ. Nàng lại thông minh nên đóng trò ngây thơ rất khéo, và kinh nghiệm nhờ giao thiệp rộng nên biết chỗ yếu của người ta để mà đánh vào đó.

Lúc bắt đầu ăn tráng miệng, ông Trung hỏi:

- Giờ Suzanne tính sao ?
- Thừa ông, tính sao ?
- Về vụ nhà cửa ?
- Có lẽ phải cố lý chờ đến chừng nào xe nó đến.
- Nhưng rồi bà cụ với cô sẽ ở đâu ?
- Chưa biết, thưa ông.
- Sao cô lại đánh liều như vậy ? Lệnh giải tỏa ban ra từ bao lâu rồi ?
- Nói thật ra thì không phải lệnh giải tỏa của nhà nước. Nguyên nhà ấy cất trên đất tư nhân theo một tờ hợp đồng mà điều kiện là mười lăm năm. Hợp đồng đã hết hạn, chủ đất họ đòi đất lại thì má cháu mới hay bị gạt. Lẽ cố nhiên là má cháu không đi vì mua nhà chưa được một năm. Chủ đất họ kiện ra tòa, họ thắng kiện. Tòa cho má cháu nấn ná lại được hai kỳ triển hạn rồi, mỗi kỳ sáu tháng. Thì nghĩa là nay mai gì đây, bất cứ lúc nào xe cũng có thể đến ủi cả.
- Ủ, không còn triển hạn được nữa đâu. Khổ quá.

Ông Trung nóng nảy như là chính ông bị đuổi nhà và cảnh sát đang thị chứng cho người ta xông vô để dỡ nhà ông vậy.

Trong khi Suzanne ăn chuối với phô ma thì ông Trung vọt mãi chiếc bật lửa rất nặng của ông, thử bật lửa thấp bằng hơi mà ông dùng hút bíp cho tiện.

Ông không buồn ăn món tráng miệng đó đã cho thuốc vào bíp rồi, nhưng vẫn không hút.

- Khổ quá ! Ông lại nói.
- Vâng, khổ lắm ông à !
- Suzanne nè !
- Dạ.
- Suzanne không có bà con bạn hữu nào giúp đỡ cho hay sao ?
- Thừa không. ông à. Bà con thì khó mong họ giúp. Còn bạn hữu thì cháu đâu có bạn có tiền. Là bạn học, chúng nó còn ăn nhờ cha mẹ.

- Suzanne có lo lắng không ?
- Cháu ngồi làm việc chín cả ruột gan ông ơi ! Cháu cứ sợ ngày nào đây, vì quá lo rầu, lầm lẫn thì khổ.
- Ừ, tôi cũng không an lòng. Từ nãy giờ chỉ có cá nhân của tôi là sốt ruột thôi. Giờ cô nhắc, ông phó Giám-đốc của hãng lại sốt ruột, vì những nhơn viên có liên hệ tiền bạc của hãng cần phải có một đời sống an ổn, không thôi thì nguy cho chính cả xí nghiệp này nữa.
- Nhưng cháu đã có ký quỹ. Nếu rủi ro xảy ra thì chỉ có cháu là thiệt thôi.
- Đâu có giản dị như vậy. Năm kia, một thầy thơ ký kế toán ở đây có vợ bé nên thầy từng đảng với người coi kho ăn cắp một phần vật liệu lớn. Hãng này còn nhập cảng sắt nữa, chớ không phải chỉ làm thương thuyền không đâu.
- Cháu biết...chuyện buồn sát. Nhưng chuyện kia thì không.
- Ừ. Như vậy một người thủ quỹ rất có thể thật kết lắm.
- Nhưng cháu có tiền thế chơn.
- Tiền thế chơn chỉ là một số tiền tượng trưng. Có phải chẳng là lắm hôm cô thâu đến mấy trăm ngàn đồng.
- Vâng, quả đúng như vậy.
- Suzanne nè !
- Dạ.
- Nếu sau buổi tâm sự này mà ông phó Giám-đốc cho cô nghỉ việc (mà bốn phận buộc ông ấy phải làm thế), thì cá nhơn ông Trung sẽ phản bội một người bạn.

Suzanne rưng rùi (cố nhiên là đóng trò) buông con dao nhỏ đang dùng xắt chuối, trân trối nhìn ông Trung.

- Nhưng không, tôi không muốn phản bội người đã tín nhiệm tôi, đã tâm sự với tôi.
- Cháu không biết nói sao để tỏ lòng biết ơn ông.
- Nhưng mà không phản bội cũng không được...

Suzanne lại rưng rùi, hai tay run rẩy, rồi mấp máy như muốn mếu.

- Thế nên tôi phải cố tìm một lối ra để cứu cô và cứu danh dự của cá nhân tôi.
- Chết cháu đi ông ơi !
- Cô đừng lo. Tôi đã tìm thấy rồi ...

Suzanne thở ra nhẹ nhõm.

- Cô nghĩ sao, nếu tôi cho cô mượn riêng một số tiền để mua nhà ?
- Nếu được như vậy thì cháu sẽ đội ơn ông ngàn ngày.
- Nhưng tôi chỉ ngại.
- Ngại gì thưa ông ? Cháu cũng có danh dự của cháu. Và lại cháu sẽ làm giấy nợ cho ông.
- Khỏi, khỏi phải ký giấy tờ gì cả. Tôi ngại là ngại chính cô ngại đó thôi

Suzanne trố mắt nhìn ông Trung với tất cả vẻ ngây thơ của một đứa bé không hiểu biết những lắt léo của chuyện đời.

- Cháu có ngại gì đâu thưa ông ?

- Vậy à ? Cô không ngại gì hết à ? Cô thật là một cô thiếu nữ trong trắng, thật thà và tin nơi lòng thật thà của người khác. Quý báu lắm đó.
Nếu như một cô gái có kinh nghiệm, họ sẽ ngại mang tiếng. Ừ, khi không sao một người đàn ông lạ lại giúp tiền cho ta, lại là một số tiền lớn.

Suzanne bỗng chợt hiểu, và ửng đỏ cả hai tai. Nàng thẹn quá, cúi gằm mặt xuống, mân mê chiếc khăn bàn mà nàng vò lại trong hai tay.

Sự chợt hiểu này cũng là một trò kịch đóng rất khéo. Quả thật là tay thầy.

Mà ông Trung cũng là tay thầy tuốt, nếu Suzanne thật là gái ngây thơ. Một thiếu nữ ngây thơ quá như thế, họ cứ thò lảnh ơn huệ rồi mang ơn mà không nghĩ gì khác cả, hay là nghĩ lối trả ơn về sau, một cách lương thiện. Như thế công của ông hóa ra công dã tràng. Ông phải đưa thiếu nữ ấy ra khỏi tâm trạng ngây thơ của cô ta, ít lắm là trong vụ làm ơn, thò ơn này. Cô ta phải hiểu. Và khi cô ta hiểu mà cứ nhận, thế nghĩa là được, không kịp thì chầy.

- Nhưng giờ đã hiểu rồi, chắc Suzanne lại không ngại vì đồng thời Suzanne cũng biết rằng hậu ý của tôi là khác. Tôi cứu Suzanne mà cũng để cứu tôi đó, vì chỉ làm thế ông phó Giám-đốc mới tránh được cho cô thủ quỹ túng tiền thôi việc vì để cô thì nguy cho hãng mà hễ ông phó Giám-đốc tránh được điều đó rồi thì lương tâm của ông Trung sẽ được an ổn vì khỏi phản bội.
Vậy, tôi tin rằng Suzanne không ngần ngại khi biết hậu ý thật của tôi, nó khác hẳn ý của người khác.
Nhưng Suzanne sẽ nói làm sao với bà cụ, khi bà cụ hỏi nguồn gốc của số tiền lớn mà tôi sẽ giúp Suzanne.

Suzanne bối rối lắm trước điều mới lạ đó nữa. Nàng cũng chợt nghĩ đến lẽ đó và than:

- Khổ quá. Cháu có biết ăn nói làm sao.

Ông Trung mỉm cười mà rằng:

- Như thế này được không Suzanne ? Suzanne cứ nói là trúng số đi.
- Cháu không muốn nói láo với mẹ.
- Suzanne thật là trong trắng. Nhưng có những chuyện láo đã vô tội, lại còn cứu vãn được cái gì thì không phải luôn luôn nói láo là bậy đâu.

Tay thầy này đã đưa cho Suzanne đến hai lối thoát, thoát sự ngại ngùng riêng của nàng và thoát sự hỏi vặn của mẹ nàng.

Hai lối thoát ấy cần cho cả hai loại gái, loại ngây thơ thật và loại ngây thơ giả. Thật ngây thơ, họ sẽ tin ông bằng lời. Giả dối, họ có thể nhận mà không phải xấu hổ vì họ có "chánh nghĩa" để mà nhận.

Thấy Suzanne vẫn cứ làm thinh, ông Trung làm như cô ta đã nhận rồi, nên hỏi:

- Suzanne cần bao nhiêu ?
- Cháu không biết nữa.

- Nếu mua, thì một căn nhà tạm ở được, đối với cái phong cách của Suzanne, ít lắm cũng phải một trăm ngàn.
Còn sang nhà thì ít tốn hơn, mà nhà lại đẹp hơn. Một căn phố gạch coi được lắm, chỉ phải sang lối sáu mươi ngàn thôi. Tôi thấy là nên sang vì nhà sang với giá sáu mươi ngàn, đẹp bằng bốn lần căn nhà mua với giá một trăm ngàn.
- Chỉ phiền là cháu lại sẽ không tiền để trả tiền nhà, nếu không mua.
- Có hề gì. Tôi đã giúp Suzanne chuyện lớn thì vài ngàn bạc tiền nhà mỗi tháng có là bao đâu.
- Nhưng ăn mày của ông mãi thì ...
- Cô đừng có dùng cái tiếng không đẹp đó. Cô nhận tức là ban ơn cho tôi, chớ sao lại ăn mày.

Suzanne nổi giận hỏi xẵng:

- Thưa ông, ban ơn gì ? Cháu tin là ông đứng đắn.

Không bối rối, ông Trung đáp được ngay một cách ổn thỏa:

- Ban ơn cho tôi thoát tội phản bội.
- À ra vậy, cháu xin lỗi ông.

Suzanne từ nãy giờ, không hề bị kẹt lần nào cả. Nàng ngây thơ và sỏ dĩ nhận lời chỉ vì ông Trung có hậu ý tốt, hay nói cho đúng, hậu ý không xấu, hậu ý cứu ông khỏi phải phản bội mà thôi.

- Suzanne nên ở phố đẹp. Phong cách của Suzanne đáng được ở biệt thự, nhưng giờ thì tạm bằng lòng với một căn phố gạch vậy. Một căn nhà tù hãm, tối tăm, một trăm ngàn đồng, sao cho xứng với một thiếu nữ sang trọng như Suzanne.

Ông Trung nhấn mạnh ở chỗ sang nhà, vì nếu mua nhà rồi, Suzanne sẽ hết cần ông nữa. Nàng phải luôn luôn bê bối, túng thiếu mỗi tháng mới xong.

Nhưng Suzanne có lợi mà chụp ngay một trăm ngàn hơn là chỉ lấy sáu mươi ngàn thôi. Cái nhà mua hay sang chỉ là một câu chuyện bịa thôi. Thật sự thì hai mẹ con ở nhà thuê mà không có tiền nước tối tăm thật đó, nhưng không ai bị đuổi xua gì cả.

Thế nên nàng nói:

- Cháu muốn có chút kỷ niệm gì của ông, để được trông thấy nó mãi mãi mà nhớ ơn ông hoài, chớ nhà sang thì sớm muộn gì cũng qua tay người khác.
- Thế à ? Như vậy thì hân hạnh cho tôi lắm ! À, chiều thứ bảy này và chúa nhật Suzanne làm gì ?
Tôi có sỏ cao su dưới Long Thành, cuối tuần nào tôi cũng xuống dưới ấy nghỉ mát, sáng thứ hai mới về. Xin mời Suzanne đi hứng gió cùng một chuyến.
- Dạ chiều thứ bảy má em rước thầy tới cúng.
- Cúng gì ?

Suzanne cười mà rằng:

- Bà tin nơi sự cúng kiến hơn là tin thuốc men.

Ông Trung cười ha hả mà rằng:

- Lạ quá ! Thế kỷ hai mươi rồi mà còn...
- Má em xưa lắm. Vì thế mà gia giáo nhà em rất nghiêm khắc. Em không thể ở lại nơi nào ban đêm được.
- Cũng cứ không có gì trở ngại. Như vậy sáng chúa nhật ta đi, chiều chúa nhật ta về. Rồi thứ hai, tôi sẽ viết cho Suzanne một cái séc.

Suzanne có hẹn với Thanh chiều thứ bảy đi nhảy thì sáng chúa nhật, nàng sẽ ngủ trưa lắm. Nàng hỏi:

- Tuần sau có được nay không ông ?

Ông Trung ngô nàng đòi bảo đảm trước nên rút tập séc ra ngay. Ông biết rằng có đưa sau chúa nhật này cũng sẽ chưa được nước mẹ gì đâu, nên thà là đưa trước, có vẻ anh hùng hơn.

Ngây thơ, Suzanne sẽ sợ hãi khi bị tấn công đột ngột rồi rút lui luôn. Từng trái, nàng sẽ tự vệ vừa chùng để đập thêm. Nhưng trước sau gì rồi cũng được, cho dầu nàng là gì đi nữa, miễn ông đi từ từ.

Ông Trung vừa viết séc vừa nói:

- Thứ hai có thể tôi lên trễ. Như vậy tôi đưa séc trước cho Suzanne để Suzanne kịp lãnh mà lo gấp việc đó. Nay đã thứ sáu rồi.

Cái tiếng "em" mà Suzanne thay cho tiếng "cháu" có ảnh hưởng đến sự viết séc ngay phần nào.

oOo

Suzanne lãnh ngân phiếu nội ngày đó, đưa cho bà Ngôn mười ngàn; mở chương mục ở Ngân Hàng Pháp Á để gửi bảy chục ngàn còn hai chục ngàn bỏ tú xài chơi.

Bài toán cũ kể như là đã giải quyết được một phần rồi, giờ chỉ còn tìm cho ra Ngân nữa thôi để trả nợ. Mà chắc không khó tìm lắm đâu.

Vấn đề gần gũi là chiều mai có hẹn với Thanh. Nàng đã cho phép Thanh đón nàng tại sở hồi bốn giờ để hai người cùng đi dạo mát trước khi ăn cơm và đi nhót. Nhưng giờ thời dụng biểu đó không thể dùng nữa được.

Lão Trung mà nổi ghen thì sập cả hãng Navishipping vì bây giờ lão đã có quyền chớ không như trước đây.

Giờ, trên mặt chính thức lão cũng chẳng có quyền cóc khô gì hết, nhưng mà lão cứ thấy là lão có quyền, còn nàng thì cũng có bốn phận ngầm cho lão một chút quyền.

Hơn thế, đồng tiền là nóm ruột, và lão sẽ ghen dữ hơn thường, vì lão đã tổn tiền.

Suzanne đợi cho thiên hạ đi giải khát mới ra khỏi cái chuồng khỉ của nàng rồi tới bàn thấy Khiêm mà hỏi nhờ điện thoại.

Nàng "làm" con số mà Thanh đã cho nàng biết, rồi hỏi:

- A lô ! Anh Thanh đó hả ?
- Ủ, Thanh đây, ai đó ?

- Suzanne-
- Suzanne có gì lạ ?
- Chiều mai ...

Thanh hốt hoảng hỏi lia lịa:

- Chiều mai làm sao ? Có gì trở ngại à ?
- Không, nhưng em xin hẹn nơi khác, giờ khác.
- Ngõ gì, nhưng có trễ quá hay không ?
- Hồi năm giờ rưỡi, nghĩa là ta cũng sẽ có lu bù thì giờ.
- Ô kê. Tại đâu hồi nào ?
- Đã bảo là năm giờ rưỡi kia mà ! Tại ở... ở... tại ... trước rạp Đại Nam.
- Cũng được. Nhưng sao lại có sự thay đổi như vậy ?
- Trục trặc kỹ thuật, xin quý vị thỉnh giả lượng thứ cho.

Đôi bạn cười xòa ở hai đầu dây nói, sau câu pha trò của Suzanne.

- Thôi chào nhé ! Suzanne nói.
- Xin Suzanne y hẹn !

Suzanne tránh bị ông Trung ghen mà cũng tránh ông nghi ngờ. Hăng này thứ bảy làm tới bốn giờ lặn. Nhưng nếu nàng ăn mặc đẹp và trang điểm kỹ để đến ngay một nơi hò hẹn khác với Thanh, ông ấy sẽ đặt dấu hỏi.

Vậy nàng sẽ tới sở với mặt thật, ăn mặc khiêm tốn hơn ngày thường cho ông ta an lòng, rồi sau đó về nhà mới thay đổi y phục và trang điểm.

Vì vậy mà phải lùi buổi hẹn lại hơn một tiếng đồng hồ.

Khi nàng hạ máy nói xuống, thầy Khiêm cười mà rằng:

- Có phải Thanh là khách hàng của ta đó không ?
- Đúng là hắn.
- Hắn tài thật. Mới đến có một lần...
- Nhưng là bạn cũ.
- Vậy à ? Vậy thì không có gì lạ nữa. Suzanne khôn ngoan lắm đó nha. Ông ấy tương lai lắm đũa. Bắt cóc cho được một thanh niên như vậy.
- Liệu cháu đủ khả năng bắt cóc anh ấy hay không ?
- Thật khó biết. Chú chỉ biết hắn là con nhà giàu lại đứng đắn, chỉ có thể thôi. Còn Sở Khanh hay không, khôn hay ngốc, thật khó biết.
- Cần chi hắn phải ngốc hay khôn ?
- Không cần lắm. Vì con trai khôn vẫn cứ bị mắc câu như thường, bởi con gái còn khôn hơn.
- Chú thật là qui dịch.
- Cầu chúc Suzanne may mắn. Suzanne có chị hai không ?
- Quý ! Có nhưng chị hai của Suzanne đã có bồ rồi.
- Thật đáng tiếc.

Mấy thầy đi giải khát đàng bô-bốt đã trở lại và Suzanne bỏ đi vào chuồng để sắp xếp đặng ra về, vì kết tiền, nàng đã giao cho quỹ lớn rồi và họ sắp xác nhận số tiền của nàng đúng hay không với sổ sách, hễ đúng là nàng đi được ngay, không cần tới giờ tan sở.

Tối hôm đó Suzanne được mẹ săn sóc như thị nữ săn sóc công chúa. Bà Ngôn không dè mà con bà tài đến thế, mới ra đời một chuyến mà đã thành công rực rỡ rồi.

Bà hơi sợ con vì bà cần tiền mà nó lại cung cấp đầy đủ quá như vậy thì nó là gia trưởng rồi đó.

Nếu nó cừ khôi như vậy thì trứng vàng nó đẻ ra, không càng ngày càng nhỏ lần lần đâu, như bà đã tiên liệu.

Nhưng giữa bữa ăn, bà kinh ngạc hết sức mà nghe con hỏi:

- Khi nào chị Sáu ấy tới đây đòi tiền, má nói với chị rằng con cần gấp chị lắm.
- Ừ. Sớm muộn gì nó cũng tới. Hôm nọ con từ chối, nó phiền lắm.
- Con cần gấp chị ấy ngay. Vậy má đừng có vội trả tiền, nói rằng chính con chịu trả, và hẹn với chị năm giờ chiều bất kỳ ngày nào mà chị đến.
- Ừ, nó nói mai nó trở lại. Nó nói gắt lắm, không phải vì túng tiền mà để làm áp lực đó.
- Mặc kệ ấy. Má cứ nói như vậy.
- Đồng ý.

oOo

Khi mẹ Sáu tới nhà thì Suzanne vẫn còn đánh phấn. Đây là lần đầu mà mẹ ta thấy thân trên không bị áo che của thiếu nữ nầy và mẹ đứng nơi cửa buồng mà nhìn sưng cái eo và nước da của người con gái mà anh chàng nào đã biết một lần không thể không tìm gặp nữa.

Thấy khách trong gương, Suzanne không dlay lại nói:

- Chị Sáu à. Tôi trả tiền má tôi thiếu chị.
- Không, cô cứ giữ mà xài.

Suzanne cười dòn lớn rồi hỏi:

- Nhưng sao chị lại đòi má tôi ngày một ?
- Cô cũng dư biết rằng tôi muốn làm áp lực, còn hỏi làm gì.
- Tốn công vô ích. Nè, tôi cậy chị một chuyện. Vẫn có tiền thưởng cho chị.
- Cô cứ nói.
- Tôi cần gấp thầy tư nhà in lắm.
- Vậy à ? Chắc thầy cũng muốn gặp lại cô lắm. Tôi đoán như vậy. Thầy không có đòi điều kiện hai tuần, nhưng chắc thầy đã tiếc. Nhưng giờ có gặp cô là gặp lối khác chớ điều kiện đã không đặt thì không thành vấn đề. Ngặt hôm nay tôi cũng không gặp thầy.
- Chị đừng hiểu lầm. Tôi có chuyện khác, thành thử tiền thưởng mà tôi cho chị không phải là tiền hoa hồng như chị tưởng. Té ra chị không biết nhà thầy ?
- Không.

- Vậy làm thế nào ?
- Để tôi cố gắng thử xem.
- Tôi sẽ cho chị một ngàn.
- Cám ơn cô.
- Dạo hỏi nơi những người có thể quen biết với thầy.
- Saigon lớn quá, dân đông quá, nhà in hàng ngàn cái, thật là khó.
- Không biết. Chị muốn có một ngàn uống nước thì nên rán vậy.
- Cố nhiên.
- Thầy sẽ từ chối, tôi cho chị biết trước như vậy. Vậy chị đừng nói là tôi kêu gọi mà chị cần khéo léo dạo biết địa chỉ của thầy thôi.
- À, cái đó còn khó hơn. Đó là một người kỹ lưỡng, có lẽ vợ thầy ghen lắm.
- Không biết. Chị cứ rán thử xem. Đây, ba ngàn của chị đây.
- Cô cứ giữ mà xài.
- Chị đừng mong gì nữa, vô ích.

Suzanne trao tiền cho mẹ Sáu rồi thì mở tủ lấy áo mặc vào, bộ vôi vàng lắm, vừa mặc vừa nói:

- Đã trễ quá rồi.

Nàng mặc ta chớ không mặc đầm như khi đi làm, và một lần nữa chị Sáu lại đứng nhìn trần trời mỹ như kiều diễm này rồi ngẩn ngơ mà tiếc người đẹp vượt khỏi tay chị.

Suzanne mặc áo xong, lấy sắc rồi vôi vã ra khỏi buồng. Mẹ Sáu cũng bắt buộc phải rút lui. Ra tới buồng ngoài, nàng nói với mẹ:

- Tối nay má ăn cơm một mình.

Bà Ngôn rất hài lòng vì Suzanne đi ra ngoài, sẽ có tiền, và bà gây sòng ngay tại nhà, thích hơn là phải đi nhà khác. Suzanne ghét cò bạc lắm và không chịu để bà rủ tay bài tới nhà.

oOo

Suzanne vừa bảo xe đậu lại, chưa kịp trả tiền, đã thấy Thanh nhảy tới. Hắn nói:

- Cứ nhìn người lạ trên vỉa hè mãi mà không thấy Suzanne đâu cả, tôi sốt cả ruột, ngỡ Suzanne không đến.
- Anh chờ có lâu không ?

Suzanne trả tiền xe xong, mở cửa bước xuống và hỏi lại như vậy.

- Chỉ mới mười phút thôi, mà phải bút rút như phải qua hàng thế kỷ.
- Nói láo vừa vừa chớ. Phải để cho người ta lầm tưởng rằng mình thành thật phần nào.

Họ lại lên xe của Thanh và người con trai hỏi:

- Còn sớm lắm, chạy lộ vòng lớn Suzanne nhé.
- Tùy anh.

Cái vòng lớn mà người thanh niên này nói là vòng đi tình chớ không phải vòng lớn trong thành phố.

Thanh nói:

- Đàng hăng có tới năm số điện thoại, muốn gọi Suzanne, gọi số nào ?
- Đừng gọi điện thoại không tiện.
- Chớ Suzanne gọi Thanh đó thì sao !
- Suzanne gọi lén.
- Không dám công khai, có bạn trai sao ?
- Không.
- Thanh cứ ngỡ Suzanne mới lắm. Mà quả Suzanne mới thật. Như vậy Suzanne phải sợ ai đó, mà người ấy ở trong sở.
- Vâng, anh đoán đúng ngay bon.
- Sợ ai vậy ?
- Ông Trung.
- Vậy à ? Lý do ?
- Ông 1à cậu ruột của Suzanne.
- À ra thế. Vậy từ đây có đến đó Thanh phải có lý do.
- Cố nhiên và nhất là phải đứng đắn trong lúc trò chuyện.
- Ông chủ xưa lắm hả ? Không cho người ta tán cháu ông ?
- Cho, nhưng tán không có nghĩa là thân mật nói đến những chuyện đi dạo như thế này.
- Hiểu rồi.
- Phải làm như mới quen nhau.
- Ô Kê.
- Tán cũng được, nhưng nhứt định phải tránh để người ta đoán biết ta đã quen nhau rồi.
- Đắc co. Tới nhà thăm Suzanne được không ?
- Má khó cũng gần bằng cậu. Nhưng hiểu biết hơn. Vậy đáng lý thì được, nhưng lại không.
- Sao được lại không ?
- Đối với má thì được, nhưng Suzanne nhứt định cấm anh đến.
- Thật là kỳ lạ. Người ta sợ má. Trường hợp của Suzanne thì trái lại.

Suzanne lại tỏ ra là một tay thầy một lần nữa.

“Má khó lắm” là một cái đĩa hát cổ điển và láo khoét mà bất kỳ cô gái bá vợ nào cũng quây cho mấy anh con trai ngốc nghe.

Thanh xem ra không ngốc thì phải nói khác đi, thế nào cho độc đáo hẳn mới tin.

- Ủ, sao Suzanne lại cấm Thanh đến nhà ?
- Vì nhà Suzanne lụm thùm quá.
- Có cần gì.
- Ai cũng tưởng mình cao thượng lắm. Nhưng làm sao anh cũng sẽ có một cảm giác không hay.

- Anh tìm bạn chớ có tìm nhà giàu để vay bạc đâu.
- Cố nhiên. Nhưng cái nhà và cái xóm lùm thùm sẽ in mờ hình ảnh của em mỗi lần anh nghĩ tới em và vì thế, anh sẽ thấy em bớt đẹp.
- Suzanne chỉ tưởng tượng thế thôi.
- Anh không nhận sự thật, đó là anh giả dối.
- Thôi, rắc rối lắm. Anh không xin tới nhà Suzanne nữa đâu. Chỉ phiền là gọi điện thoại cũng không được thì khổ quá.
- Anh cứ đến hăng.
- Ở hăng, ta sẽ bị ông cậu kỳ đà.
- Không, ông ở trong kia. Không lẽ lần nào anh đến, ông cũng ra ngoài để gặp anh.

Đêm ấy Thanh đưa bạn về xóm, và để nàng xuống trước rạp Quốc Thanh, đứng vào lúc vẫn hát.

Suzanne có giao kết là hẳn phải cho xe chạy ngay chớ không được rình xem để biết nàng vào ngõ nào và Thanh đã giữ lời hứa. Suzanne thì trà trộn với khách đi coi hát ra để về xóm mà không ai để ý cả.

Đó là một đêm du hí "lành mạnh". Thanh không phải là thánh là phật gì, nhưng có kinh nghiệm, hẳn thấy nên đứng đấn ở những lần đầu là hơn.

Đôi bạn trẻ thích nhau ghê lắm vì đồng điệu với nhau và cũng đồng quan điểm với nhau về nhiều vấn đề khác hơn là cuộc giao du giữa bạn gái trai với nhau.

Suzanne nghe rằng nàng đã tìm được người của đời nàng, và hơi buồn mà không dám nghĩ đến hôn nhân với người ấy. Rất thực tế vì đã được một bà mẹ giáo dục trong chiều hướng thực tế, nàng không nuôi ảo tưởng nào cả về những cuộc hôn nhân so le về địa vị xã hội. Những ông hoàng cưới những cô gái chăn bò, chỉ có trong tiểu thuyết thôi, chớ ngoài đời thì không.

Vì thế mà nàng quyết định sẽ cho không cho chàng mà không đòi hỏi gì cả. Nàng cầm bằng như nàng ngây thơ lắm, yêu đại dột chớ không đấn đo. Và quan niệm luyến ái thật của nàng cũng thế. Yêu thì cứ yêu rồi ra sao thì ra.

Riêng phần Thanh, hẳn không dè rằng Suzanne còn là trinh nữ, nên cũng không thấy gì khó khăn và tin rằng sẽ được nàng một ngày gần đây.

Cô gái còn tân nây sống đến bốn đời sống khác nhau: cô ta là gái mới đối với Thanh, là gái ngây thơ đối với ông phó Giám-đốc hăng Navishipping, và gái kiếm tiền đối với chính mẹ ruột của cô.

Cô có một bí mật lớn mà trên đời này chỉ có hai người biết thôi, cô và Ngàn.

Đời sống thứ tư của cô là một đời sống trinh thám. Cô đã cho thám tử đi dò xét tung tích của kẻ vút tiền ra để chửi ngăm cô, cô tìm hẳn hầu thanh toán món nợ, nợ tinh thần hay vật chất gì, tùy theo lối hiểu.

Con người ấy phân chia thì giờ ra để mà sống bốn lối sống khác nhau với bốn người khác nhau, mà trong đó chỉ có một người là ông Trung là ngõ nàng thật thà trinh trắng. Nàng thủ vai cô gái thật thà trong trắng với lão ta, chín hôm sau, nghĩa là hôm chúa nhật để thỏa mãn yêu cầu của lão và để y hẹn của nàng.

Đây cũng là một cuộc du hí “lành mạnh” nữa. Không sành điệu như chàng thanh niên đẹp trai, lão ta tấn công tức khắc, chớp nhoáng và tới tấp.

Nhưng cô gái cáo non này tránh né một cách tài tình không phải là từ chối xẵng, hoặc hứa hẹn suông mà làm bộ không hiểu rằng đó là một cuộc tấn công tình ái. Cô ta sẽ khỏi phải nằm trong một thế kẹt, rất khó thoát, nếu cô hứa cái gì, mà cô ta cũng không làm mích lòng, làm tuyệt vọng ông phó Giám-đốc để ông tiếc của nổi giận rồi tìm cách tống cô ra khỏi hăng.

Cô cho ông biết gián tiếp rằng cô thọ ơn và nhớ ơn và sẽ hoàn tiền lại ông một ngày nào đó, chưa biết được, nhưng chắc chắn là không thể lâu quá một năm.

Còn trẻ tuổi và trinh trắng, Suzanne lại lão thiên lão địa và làm tiền lão già này là vì nàng đang ở trong một thế bí, chớ thật ra, không phải là vì nàng bắt lương đến như thế đâu.

Nói lão tài tình là do khí hậu gia đình luyện cho nàng được tính ấy, gia đình mà người nào trong đó cũng đóng kịch cả, kể cả những người khách của gia đình cũng đóng kịch nữa.

Còn cái lão già này tự dưng lão ta tự nạp mạng thì cũng không oan ức gì cho lão lắm. Phải lương thiện và nhìn nhận thiện chí của Suzanne, nàng chỉ lợi dụng tính háo sắc của lão ta để mượn tiền chớ không có ý giựt của lão, cũng không có ý bán chác món gì một cách bất hợp pháp.

Chuyến đi nghỉ mát dưới sở cao su với lão ta chỉ là một lối hẹn nợ vậy thôi.

Mười ngày đã trôi qua. Suzanne đã nắm đủ số tiền trả nợ, mười ngày rồi mà không thấy bóng dáng chị Sáu đâu cả. Chị ta có một ngàn đồng tiền thưởng thì chị ta không thể bỏ trôi sứ mạng mà nàng giao phó cho chị ta: tìm tung tích của người bí mật tự xưng là “Thầy tư nhà in” nhưng cũng không chắc chắn lắm là tên Ngàn là tên thật của hắn.

Trả tiền không được ngay đêm đó thì trả một tuần sau hay một tháng sau gì cũng trễ hết, nhưng nàng càng trễ nhiều ngày, chủ nợ càng được hưởng nhiều ngày khinh miệt nàng: Món nợ này hóa ra là một món nợ tinh thần hơn là nợ tiền.

Kẻ không được Suzanne để ý đến lại hóa ra kẻ mà nàng phải nghĩ tới không phút nào ngưng.

Suzanne càng sốt ruột nhiều hơn nữa vì nàng đã quyết định yêu. Nàng đã mơ yêu từ bốn năm nay, đã bị nhu cầu sinh lý giày vò từ bốn năm nay, nhưng không có nhơn tình nào bởi mẹ nàng giữ chặt quá. Bà ấy giữ con như thám tử theo dõi gián điệp, không vì đạo đức mà vì muốn cho món hàng của bà còn nguyên vẹn, chỉ có thể thôi.

Nói cho đúng ra là cũng phần nào vì Suzanne chưa bị tiếng sét ái tình chớ không, nàng đã bút xiêng rồi. Nay thì tiếng sét ấy đã đánh lên đầu nàng. Hơn thế, nàng lại được hoàn toàn tự do đối với bà mẹ đình ninh rằng nàng đã hư rồi.

Thật là mỉa mai. Chờ đợi mãi cho đến lúc được thả lỏng, gặp người lý tưởng thì lại bị cái ngục vô hình của chính nàng xây ra để tự nhốt nàng, bị cái ngục ấy ngăn trở còn chặt chẽ hơn mẹ nàng nữa.

Nổi loạn, bút xiềng chỉ có thể xảy ra trước đây thôi chớ giờ thì phải trả nợ cái đã rồi mới nghĩ tới điều khác được.

Món nợ ấy, chủ nợ có thể đòi trả bằng thứ khác hơn là tiền. Nàng có bốn phạm chiều ý hấn hay không ?

Suzanne thấy là có.

Đây là một điểm hết sức tế nhị của lòng người. Nàng đã bị hấn xem như một con vật thì nàng phải chuộc giá trị của nàng lại trong con mắt hấn bằng một lời đĩnh chánh hữu hiệu hơn hết là sự bằng trình cố giữ cho hấn.

Nhu cầu tài chính cứ còn mà có giữ mình trong sạch được, tức là đã hy sinh, đã nỗ lực. Chỉ có hy sinh này mới cứu vãn thể diện của nàng dưới mắt người thanh liêm kém cỏi mà lại có quyền khinh nàng.

Có một sự oái oăm lạ đời nhứt thế gian là Suzanne đang ở vào một tình trạng khác hẳn muôn ngàn cô gái khác, người khác rất hài lòng mà tặng người yêu đầu của họ thân thể trong sạch của họ, còn Suzanne thì trái lại cần cho nó hết trong sạch để mà tặng chàng.

Vâng, nàng muốn hiến thân cho chàng, nhưng chỉ có thể hiến thân sau khi mất đời con gái của nàng thôi.

Nửa tháng, hai mươi ngày, chị Sáu cứ biệt dạng.

Suzanne đã đi dạo “lành mạnh” với Thanh năm lần rồi và hấn tỏ tình trong buổi chơi mát lần thứ ba. Nàng đã đi xuống sở cao su của lão phó Giám-đốc trong hai lần, vẫn cứ vào ngày chúa nhật và vẫn cho ông leo cây trong cả hai tuần.

Thật là bực mình ! Đi với ông Trung, nàng nghĩ tới người khác, là tự nhiên, nhưng với Thanh, nàng bị Ngân ám ảnh là một sự kiện khó chịu và đáng giận lắm. Nhưng nàng không thể không nghĩ đến người con trai mà nàng không cảm tình ấy.

- Còn lâu, nàng đã đáp, sau lời tỏ tình của Thanh, anh nên kiên nhẫn, không phải vì em cần hiểu anh thêm mà vì một lý do mà em không thể nói ra.

Suzanne trả lời rồi thờ dài mà nghĩ đến món nợ phải trả.

Con người kiêu hãnh này nhiều tự ái lắm, nên nàng không thể không kể đến món nợ tinh thần ấy.

Cái trường hợp đặc biệt của Suzanne không thể nào ai đoán được cả, kể cả chàng thanh niên sành phụ nữ là Thanh. Vì thế mà hấn ngỡ nàng chỉ làm bộ vậy thôi, một vài lần cho ra vẻ, với lại cho sự thèm muốn của chàng tăng lên cho thật nhiều, có thế chàng mới sẽ yêu cuồng nhiệt. Đó là thủ đoạn bươm hơi thông thường của những cô gái kinh nghiệm, họ để cho các cậu đũ thì giờ tích trữ thêm khát để chinh phục già,

cuộc chinh phục già mà họ thích, rồi sau đó, yêu nhau rồi họ vẫn tiếp tục bom hơi để các cậu lâu chán.

Vì thế mà Thanh không thắc mắc lắm, khi chàng bị bắt chờ đợi.

Sáng chúa nhật, hôm ấy Suzanne còn đang dật dựa thì con Nở vào báo cho nàng hay là có “Dì Sáu” đến thăm.

Suzanne tức tốc ngồi dậy, cho gọi chị trời đánh ấy vào thật lẹ rồi hỏi ngay:

- Thế nào ?
 - Trời ơi, thiên nan vạn nan cô ơi ! Tôi đã tìm ra thầy ấy rồi, không tìm được nhà, nhưng đã biết thầy ấy ở đâu để mà liên lạc, bất cứ lúc nào.
 - Ừ, nhưng kết quả ?
 - Thầy ấy chỉ mỉm cười, làm thình rất lâu đoạn nói: “Chị làm ơn về nói lại với cô ấy rằng gặp nhau một lần là đủ lắm rồi”.
- Tôi cãi rằng không phải vậy và cô có gì muốn nói với thầy ta chớ không phải chuyện kia.
- Thầy ta lại làm thình, suy nghĩ rất lâu nữa rồi rớt cuộc thờ dài mà rằng: “Giữa cô ấy và tôi, không còn gì để nói với nhau nữa”.

Chị Sáu coi bộ bối rối lắm. Suzanne hiểu ngay rằng chị ta đang băn khoăn vì món tiền thưởng mà nàng đã hứa. Công việc chị có làm, nhưng mà làm không xong, thì kẻ hứa quả có thể vì đó là không thưởng gì hết.

Suzanne mỉm cười rồi đi mở tủ, tìm tiền trong xác. Nàng đưa ra ba trăm bạc mà rằng:

- Dù sao chị cũng có công thì tôi thưởng công chị. Nhưng chị làm không nên việc thì không thể đòi hỏi tôi giữ trọn lời hứa. Chị có nhận rằng tôi xử thế như vậy là phải phải phân phân hay không ?
- Cô cho bao nhiêu tôi cũng cảm ơn cô hết.
- Nhưng chị nên cố gắng thêm mà thuyết phục thầy ấy, một là để giúp tôi, hai là để lãnh thưởng nhiều.
- Dạ, tôi nói kiến trong lỗ cũng phải bò ra đó cô à, nhưng tôi biết ý thầy này. Hễ thấy nói không là không.
- Như vậy là thật hết hi vọng ?
- Dạ, thật là hết.

Suzanne châu mày, suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Thôi tôi phải hành động mới được, nhưng vẫn cần chị giúp tay. Vậy chị cứ trở lại đây luôn mỗi tuần hai lần nhé ?
- Dạ.
- Rồi cũng có tiền thưởng cho chị, y như là chính chị làm nên việc vậy.
- Dạ, cảm ơn cô lắm.

Sau buổi hội kiến này, Suzanne chạy đi tìm một căn nhà. Từ hôm đi làm tới nay, nàng có phương tiện rồi nên muốn sống tự do. Không phải là bà Ngôn ngăn nàng đi đó đi đây, mà còn trái lại nữa, nàng càng đi trong những giờ bất thường, bà càng mừng. Cho đến cả việc tiếp khách tại nhà, chắc bà cũng sẽ không phản đối. Nhưng

nàng bực mình quá vì bà Ngôn cứ bỏ nhà đi đậu chến, nhà cửa bừa bãi không thể tưởng tượng được. Nhà mà sống theo lối gia đình thì phải trông nom luôn, không thôi nó hóa ra cái ổ chuột.

Bây giờ mà nàng dọn riêng một cái gác xon nhe thì có bỏ bê nó ba tháng, nó vẫn sạch sẽ vén khéo được, bởi gác xon nhe không chứa những thứ lòi thối của nhà gia đình.

Ý muốn lập gác xon nhe riêng, nàng để đó chờ chưa vội thực hiện. Nhưng chị Sáu đi rồi là nàng nghe ngay nhu cầu cấp bách về một căn phòng như vậy.

Ngày nay ở đô thành, tìm nhà trống để mà thuê tương đối dễ hơn hồi mười năm trước nhiều, đi từ sáng đến chiều, hay không cần đi đâu cả, cứ tìm trong các mục rao vặt của các báo hằng ngày độ nửa tiếng đồng hồ thì có thể lòi ta hằng lô nhà, đủ giá.

Tuy nhiên Suzane chưa ưng bụng nhà nào cả trong sáu cái nhà mà nàng tìm được hôm chúa nhật đó. Có cái ở xa trung tâm thành phố quá, có cái ở trong những hẻm bê bối ồn không chịu được và bán không chẻ được. Có cái vị trí thật tốt, nhưng giá cho thuê lại quá cao.

Nếu không định dùng để ở luôn, Suzanne đã chọn loại sau này, bao nhiêu một tháng cũng không quan trọng, bởi nàng chỉ dùng căn nhà ấy có một tháng thôi, để thi hành kế hoạch của nàng.

Nhưng nàng cần ra riêng nên kể như một ngày chạy nhà hôm nay không mang lại kết quả gì hết.

Mặc dầu thế, kế hoạch cứ tiếp tục được xây dựng với tất cả những chi tiết tỉ mỉ, hầu muốn được một căn nhà vừa ý xong là nàng hành động ngay.

Chiều chúa nhật, Suzanne nghe buồn vô cùng. Những bạn gái cũ của nàng, chúng nó đã đại dột xa lánh nàng từ ngày gia đình nàng suy sụp, giờ muốn chơi trở lại với nàng, chúng nó mắc cỡ lắm nên cút luôn.

Lũ này chọn hai loại bạn. Một thứ phải là con nhà giàu sang hoặc quyền quý, thứ khác nghèo hèn cũng được nhưng phải thật đẹp, thật nhã lịch. Hạng thứ nhất, chúng có thể nhờ cậy được cái này cái nọ, hạng thứ nhì, chúng dùng làm cảnh ở nhà khi nào có tổ chức tiếp tân, tổ chức dạ vũ hoặc làm cảnh ngoài đường khi nào cần đi rêu phố.

Cô Suzanne suy sụp không chết hẳn vì con người tuyệt đẹp và trang nhã nơi cô vẫn còn. Thế thì cô thuộc cái hạng dùng làm cảnh được.

Nhưng lũ nó quên mất điều có thể vót vát được ấy, chặt đứt cây cầu liên lạc một cách quá vội vàng nên giờ lũ ngõ ngàng, làm lơ luôn.

Suzanne không cần lũ nó lắm, nên biết, lũ nó sẵn sàng chơi lại với nàng nếu nàng đưa tay ra trước, nàng vẫn không thềm làm cái cử chỉ tha thứ đó.

Nàng không cần lũ nó mà cũng không cần lũ khác. Có những phụ nữ chỉ thích bạn trai không mà thôi.

Tuy Suzanne cũng đã mất hết tất cả bạn trai của ngày nào, nhưng nàng vừa tìm được một người mà cô bỏ lên cân mà cân nặng thì nặng hơn tất cả những anh trước nhập lại.

Nếu không cần giấu nhà với chàng, có lẽ chiều nay chàng đã đến rồi, Suzanne quan niệm luyện ái một cách cực kỳ phóng túng, nhưng đầu sao nàng cũng hy vọng một tí đi đến hôn nhơn với chàng. Vì thế nên nàng phải giấu những lùm thùm ở đấy, sợ chàng vỡ mộng sớm quá ! Biết đâu khi chàng yêu đậm lắm rồi thì chàng buộc lòng phải nhắm mắt trước gia cảnh của nàng.

Buồn ơi ! Con gái đương thì lại là gái hoa khôi nữa, thế mà chiều chúa nhứt phải tro trọi nằm nhà.

Nàng đã đi ăn cơm với chàng chiều hôm qua, chàng mời tối nay đi xi nê nữa, nhưng ngày nào cũng đi, Suzanne sợ chàng chán nên từ chối. Từ chối rồi bây giờ lại tiếc.

Ngoài kia nam thanh nữ tú đã dập dìu các phố lớn, bến tàu, bãi cỏ, các con đường đưa ra ngoại ô xa, và càng về tối, sanh hoạt càng tăng lên với sự thức dậy của các tửu quán trà đình, các nhà khiêu vũ.

Chắc chàng không nằm nhà mà chịu được. Chàng đi ra nhưng đi với ai ? Suzanne không ghen, con gái ca líp của Suzanne không ghen, có lẽ vì họ yêu ít ít, không yêu đến si mê như hạng gái khác, nhưng vẫn khó chịu khi dấu hỏi ấy nổi lên. Nàng dư biết bọn con trai cỡ Thanh, hấn cũng chỉ yêu ít ít thôi và không được người này thì vó người khác để tạm thay thế cho người họ thích nhứt. Đầu sao, nàng cũng hơn những kẻ thay thế tạm bợ nàng, nhưng mà quả thật hấn đã quên nàng trong lúc nàng vắng mặt.

Càng về tối, Suzanne càng sốt ruột, nàng phải sống. Tuổi trẻ của nàng không phải để mà lãng phí trong những giờ nằm phòng ôm gối trong một căn nhà lùm thùm ở một ngõ hẹp tối tăm như thế này.

Một người con gái đẹp và tự do, phải sống một đời sống tung bưng, ở ngoài. Nếu một cụm hoa hồng phải khoe tươi dưới nắng ngoài sân, thì một người con gái đẹp cũng phải khoe tươi dưới ánh đèn ở các nơi giải trí sang trọng.

Và càng sốt ruột, Suzanne càng phải nghĩ tới Ngàn. Suzanne khác lạ với tất cả các thiếu nữ khác, họ bị cha mẹ giữ riết và rất muốn thoát ly gia đình, còn nàng thì hoàn toàn tự do về mặt gia đình ấy, nhưng lại bị ngòi tù vì một món nợ vô lý hết sức.

Hay là ta bắt cần, nàng nghĩ. Năm chục ngàn bạc ấy, mình không có ký giấy vay, hấn không đòi được. Nhưng cỡ hấn đòi thì mình trả, chỉ có thế thôi. Còn cái quyền của hấn, hấn không chịu hưởng thì thôi chớ.

Nếu hấn là kẻ bép xép hay bán rao, thì thỏa mãn hay không, lời hay lỗ gì hấn cũng đã bán rao và sẽ bán rao cả. Còn như hấn lương thiện, hấn sẽ kín miệng, đầu sao đi nữa. Như thế không có vấn đề sợ hấn báo thù bằng cách phổ biến bí mật về nàng.

Và lại, tiểu thơ Suzanne đã chết rồi đối với cái giới thanh niên quý phái mấy năm trước. Ngàn mà có đồn rùm ra, Suzanne cũng chẳng gặp lại mặt họ để mà phải mắc

cõ. Còn các giới khác thì họ không hề biết Suzanne. Ngàn mà có bán rao, họ cũng sẽ nghĩ đến một cô gái vô danh nào đó thôi, không có gì phải lo.

Suy luận thế, và suy luận rất hợp lý, Suzanne vẫn không thoát khỏi ám ảnh nợ nần. Tự ái của nàng to quá, nàng không thể chịu được bị chửi bới, chửi càng thâm lạng, nàng càng nghe đắng cay.

Trả được nón nợ, nàng vẫn bị chủ nợ coi rẻ, nhưng hấn coi rẻ mà không thể chửi nàng được bằng cách bố thí không như thế.

“Nhứt định trong tuần này mình phải tìm cho được một căn nhà ! Thế quyết phải trả nợ, ừ, thế quyết như vậy !”

Giác ngủ cô đơn của Suzanne chập chờn với mơ mộng không đẹp tí nào. Không hề có ác mộng, ác mộng thấy mình bị ai đó sỉ vả ghê lắm và tức đến nghẹn vì không trả đũa lại được tiếng nào.

oOo

- A lô ! Anh Thanh đó phải không ?
- Vâng, chính tôi đây. Tôi có hân hận hạnh hầu chuyện với ai đó ?
- Chà, khách sáo dữ ! Anh ăn nói văn hoa như trong tuồng hát.
- Tội chỉ dịch ra tiếng ta một câu tiếng Tây thông thường thôi.
- Nhưng dịch ra tiếng ta, nó lại hết tánh cách thông thường. Thế nào, không nhận được giọng em à ?
- Ờ... hơ... giọng cô đẹp ghê đi.
- Đừng có nịnh, có nhận ra hay không thì nói đi ?
- Ờ... hơ... xin thú thật rằng không.
- Lẽ dĩ nhiên là như vậy. Anh có nhiều bạn gái quá, nên không còn phân biệt được cô nào với lại cô nào nữa.
- Không, tại điện thoại hôm nay bị ký-sinh-âm.
- Mốc xì. Đâu anh đoán thử xem em là ai ?
- Chịu là không thể đoán được.
- Nói láo ! Anh có đoán nhưng không dám nói ra.
- Tại sao tôi lại không dám nói ra ?
- Nếu anh đoán là Cúc mà em là Hồng thì nguy cho anh quá.
- Không thể nguy, vì tôi không có thân với cô nào hơn cô nào. Ai cũng là bạn cả.
- Thế à ? Hiện không có yêu ai hết à ?
- Xin thế rằng không.
- Lại thế ! Anh thế theo lối thế non hẹn biển với người ta đó chắc.

Ở đầu dây bên kia, Thanh phá lên cười rồi nói:

- Cô cứ bao nhiêu tội lỗi của bọn đờn ông, đổ trút hết lên đầu của một mình tôi.
- Vì anh đại diện cho bọn nam phái thế bán mạng để rồi hai phút sau đó nuốt lời thế ngay.
- Khổ ! Tôi rất nóng biết cô bạn là ai mà lên án tôi dữ vậy.
- Phạt anh phải bút rút vài phút. Xin hỏi lại câu khi nãy để nghe anh xác nhận. Hiện anh không có yêu ai hết à ?

- Xin thể.
- Thể gì ?
- Thể Lăng Ông bẻ cổ.
- Ông thì còn có thể bẻ cổ anh, chớ cái lăng của Ông, làm thế nào bẻ cổ được.

Thanh bật cười:

- Tại tôi nghe họ thể như vậy rồi quen đi. Đúng, cô nói đúng... văn phạm.
- Không có yêu ai, nhưng có muốn yêu ai không ?
- Có, có muốn yêu cô.
- Nhưng em là ai mới được chớ ?
- Cô là người lý tưởng của đời tôi.
- Không cần nghe nịnh, chỉ muốn nghe anh nói tên thôi.
- Tên cô là Hoa Hậu Việt Nam.
- Xạo một cây đờn nha. Thôi, trở lại vấn đề khi nãy. Hiện không toan yêu ai hết hả ?
- Quả thật không.
- Tối thứ tư tuần rồi, tại quán ăn cây Trúc, anh không có cầm tay ai để tỏ tình với họ à, chắc không hay chăng ?

Thanh nín lặng mấy mươi giây, Suzanne đoán rằng hẳn giật mình sợ hãi trong mấy giây đầu rồi lại tò mò ghê lắm !

Hắn cười lớn lên một chuỗi cười giả, sau sự yên lặng ấy rồi hỏi:

- Thế là sự bí mật của tôi đã bị phổ biến. Nàng ác lắm !
- Có lẽ nàng ác lắm. Nhưng sao anh chối rằng đã yêu ?
- Tôi có phận sự phải chối chớ, để giữ thanh danh cho nàng.
- Mốc xì, em có bao giờ hỏi tên nàng đâu mà có chuyện giữ thanh danh cho ai. Chớ không phải anh tiếc, sợ rủi ro em là một cô gái đẹp thì anh không tán được nữa, vì lời thú nhận kia.
- Khổ lắm. Cô bắt bí tôi quá. Xin đầu hàng vậy.
- Thật không nhận ra giọng em ?
- Nếu nhận được đã không có chuyện lời thôi nãy giờ. Giờ mà cô cúp ngang, thì thật chết tôi.

Suzanne cười dòn lên rồi hỏi:

- Anh sợ em cúp không nè ?
- Rất sợ và xin lạ người đẹp đừng có chơi ác thế.
- Anh muốn biết em là ai không ?
- Muốn đến gần điên lên đây.
- Vậy trước khi nghe tên em, hãy kềm cương ngựa cho thật chặt, kéo hạ mã bây giờ... Suzanne đây.
- Trời !
- Gì mà kêu trời ! Bộ lộ chơn tướng hả, nhưng đừng lo, em tha thứ đó.
- Suzanne ! Nhớ muốn chết lặn ! Nhưng anh đã lộ chơn tướng gì đâu ?
- Anh chối đã yêu em.
- Anh chối với người khác chớ có chối với em đâu.

- Không được phép chối với ai cả, nghe không ?
- Xin vưng lịnh. Nhớ Suzanne lắm Suzanne ơi ! Nhưng Suzanne cấm kêu điện thoại lại không cho biết nhà, nên Thanh đành chịu.
- Sao không tới đây ?
- Sợ tới mãi ông cậu nghi. Tuần rồi gặp ông, ông hỏi Thanh đi đâu. Thanh ú ớ không đáp được.
- Có quen với ông à ?
- Thì Thanh đã nói ông quen với ông bô kia mà. Suzanne ơi, nhớ Suzanne lắm.
- Em cũng nhớ anh lắm.
- Xí, nhớ mà không gọi điện thoại.
- Chớ em đang làm gì đây ?
- Nhưng anh đợi em đã sáu ngày rồi. Ta gặp nhau lần chót tối thứ bảy tuần qua, mà nay là thứ năm.
- Suzanne bận ghê lắm.
- Bận gì ?
- Bận tìm nhà.
- Chi vậy ?
- Suzanne định ra riêng.
- Bà bô cho phép à ?
- Không cho cũng không được, vì bà sắp tái giá.
- À... á... Cấm bà yêu à ? Tàn nhẫn thế.
- Đâu có cấm. Nhưng Suzanne chịu không được ông già khó thương đó.
- Nhưng đã tìm được chưa ?
- Rồi.
- Hay lắm. Thế là Thanh có thể đến thăm Suzanne tại nhà.
- Cố nhiên. Nhưng cũng còn lâu.
- Sao lại còn lâu ?
- Vì Suzanne phải chờ cho thời gian chứng tỏ rằng tình yêu của anh là chơn thật.
- Hừ...ừm, rắc-rối quá.
- Bởi vì lời thề lảng Ông vạn họng không đủ bảo đảm, anh biết chưa ?
- Khổ quá ! Nhưng Thanh đành phải kiên nhẫn chớ biết sao bây giờ ! Suzanne có cần Thanh giúp đỡ về cái nhà ấy không ?
- Cấm ơn anh. Nhưng không.
- Nếu Thanh tự động cứ giúp đỡ Suzanne có quyết liệt từ chối hay không ?
- Quyết liệt.
- Khổ !
- Có gì mà khổ. Hiện Suzanne đủ sức. Nhưng biết đâu ngày kia Suzanne lại không cần sự giúp đỡ của anh. Chừng đó, Suzanne e anh không còn sẵn lòng như bây giờ.
- Rắc rối ! Tội người ta chưa làm, đã muốn lên án. Suzanne gọi Thanh có việc gì ?
- Nhớ thì gọi vậy thôi, để nghe giọng của anh, chớ không có việc gì cả.
- Suzanne nè, chừng nào Suzanne cho Thanh gặp ?
- Chưa biết chừng nào.
- Chúa nhựt được không ? Ta đi cấm trại.

- Cắm trại ở đâu ?
- Lẽ cố nhiên là ở đồng quê. Đó chỉ là một lối nói thôi, chớ mấy năm nay không có an ninh, Thanh không có sắm cái trại nào, trại cũ đã rách nát rồi, dùng không được nữa.
- Không có an ninh mà lại rủ em đi.
- Chỗ này thì an ninh.
- Ở đâu ?
- Một người bà con của của anh có tậu được một cái trại, xa chợ, nhưng xóm khá đông. Trước trại là một cái chòi cây thưa rộng lối ba bốn mẫu vô chủ. Bên kia chòi là trại của người khác.
- Ta "cắm trại" trong bóng mát của khu chòi ấy.
- Cũng được.
- Hứa chắc nhé ?
- Hứa chắc.
- Vậy Thanh đón Suzanne ở đâu ?
- Tại cổng xe lửa cạnh rạp Khải Hoàn.
- O. K. chắc chắn hẹn Suzanne ở đường Võ Tánh.
- Gì làm cho anh đoán như vậy ?
- Đã mấy lần Suzanne xuống tại rạp Quốc Thanh. Lần này thì cổng xe lửa cũng cứ đường Võ Tánh.
- Ngộ em ở Cống Quỳnh thì sao ?
- Thì cũng đâu lối đó thôi, nhưng Thanh không nói sai xa sự thật lắm. Suzanne ơi, còn từ đây tới chùa nhật ?
- Từ đây tới chùa nhật Suzanne bận. Đã bảo vì cái nhà kia mà.
- Ừ, nhưng nếu muốn trang trí căn nhà thì Suzanne để thợ họ làm chớ bộ chính tay Suzanne làm hay sao ?
- Nhưng Suzanne phải nghĩ ra lối trang trí để thợ họ thực hiện.
- Nhớ quá !
- Em cũng nhớ anh quá !
- Nhớ mà như vậy đó.
- Ngoài ý muốn của em.
- Suzanne chỉ nhớ Thanh ít ít thôi.
- Thôi chào nhé.
- Hãy khoan !

Có người vào phòng giầy này nên Suzanne phải vội hạ máy nói xuống. Nàng nghe văng vẳng tiếng gọi hoảng hốt của Thanh, nhưng cứ mặc kệ.

Suzanne tìm được căn lầu đường Phan Đình Phùng thật là may mắn hết sức. Nhà lầu bê tông hẳn hoi, chớ không phải gác giả, lại nằm ở mặt tiền đường nữa.

Vào cửa hông sau để lên thang lầu tuy phải đi qua nhà bếp của người ở dưới nhưng người đó là một bà già sống một mình không nấu nướng gì cả, và mỗi ngày bà lão này chỉ sử dụng nhà bếp chừng nửa tiếng đồng hồ thôi, những lần bà đi buồng vệ sinh hoặc giặt giũ chút ít quần áo đen.

Vì Suzanne được giao cho một cái chìa khóa thứ nhì của cái cửa hông sau đó, nên bà lão phải cẩn thận khóa chặt cửa buồng sau của bà, cái cửa nối liền nhà bếp với nhà trước của bà.

Suzanne hoàn toàn độc lập, đi về và tiếp ai, không bị ai tò mò dòm ngó cả.

Căn lầu lại có hiên trần, tối hóng mát ở đó được và sáng tắm nắng ở đó cũng tốt.

Vậy mà giá thuê chỉ có ngàn rưỡi mỗi tháng, đóng trước từng tam cá nguyệt rồi trừ lần vào nghĩa là không có tiền nước.

Không thấy cần sửa sang gì, Suzanne cho gắn một ống sắt từ tường bên này sang tường bên kia để treo bức màn ngăn căn lầu ra làm hai buồng.

Khách dưới nhà lên thì gặp buồng khách. Sau bức màn đó là buồng ngủ của nàng cả hai buồng đều có cửa sổ vì hông nhà đưa ra đường hẻm công cộng, trở cửa sổ chắn song sắt rất mát nhà.

Thật là một căn nhà lý tưởng cho một người sống độc thân.

Nàng cho quét nước vôi, đoạn sắm một buồng ngủ và buồng khách, tất cả không tốn quá mười tám ngàn là xong cả, và Suzanne dọn về đó chiều thứ bảy.

Bà Ngân không thấy sự ở hay đi của con là việc đáng cho bà bận tâm, miễn nó cung phụng bà đủ tiền cho bà đánh xệp.

Thế lên Suzanne xách va ly ra đi, như là đi Vũng Tàu vài hôm vậy thôi.

Đêm thứ bảy về nhà mới ấy, nàng đỡ buồn vì có khách ngay từ tám giờ, sau khi nàng đi ăn cơm về. Suzanne ăn trưa ở bồ bốt của sở và ăn tối ở hiệu.

Người khách đầu tiên của nàng là chị Sáu, hai người có hẹn nhau hôm thứ ba, là sẽ gặp nhau tối thứ bảy tại đây.

Chị Sáu được đưa lên lầu, nhìn qua căn nhà rồi khen:

- Đẹp lắm ! Với lại cô tự do như thế này thì tiện không biết bao nhiêu.
- Chị đừng có hiểu lầm. Ở dưới Võ Tánh, tôi vẫn tự do được như thường. Chỉ tại tôi muốn ra riêng thôi, còn chị thì chỉ giúp tôi được một lần chót này thôi, để cho tôi sống sạch sẽ.
- Nhưng thỉnh thoảng cô cho phép tôi tới thăm cô chớ ?
- Xin can. Chị không hề đến thăm suông tôi. Chị là người dốt mồi, phải trắng trợn mà nói ra như vậy. Nhưng tôi sống trong sạch thì chị tới, chỉ gây hại cho tôi thôi.
- Tùy cô. Giờ cô muốn sai khiến tôi điều chi ?
- Nhờ chị dốt mồi.

Chị Sáu trở mặt há miệng ra mà nhìn cô gái kỳ khôi này. Cô ta vừa khoe sống trong sạch và cấm cửa chị, từ đây, rồi lại nhờ chị dốt mồi. Thế là thế nào ?

- Chắc chị ngạc nhiên lắm. Nhưng chị đừng tìm hiểu mất công. Tôi chỉ nhờ chị một lần này thôi, lần chót trong đời tôi.
- Cũng được. Nhưng rất tiếc không làm ăn được với cô lâu dài hơn. Cô cần nội đêm nay ?

- Tôi cần cả tháng nay, nhưng không được. Đêm nay chị có thể tìm thầy tư nhà in không ?
- Ngỡ ai ! Dạ không, tôi chỉ gặp được thầy vào giấc sáng ở một hiệu điểm tâm sang trọng dưới chợ tiền bạc sau Ngân hàng Quốc gia. Nhưng sáng chúa nhật cũng không gặp được. Vậy thì đêm nay, và mai tôi không thể làm gì. Sáng thứ hai mới xong.
- Được, tôi sẽ đợi. Vậy tối thứ hai nhé ?
- Cái đó không tùy ở tôi, tôi không dám hứa, rủi thầy có hẹn với ai hoặc mệt thì sao ?
- Nhưng tôi cứ đợi được, bao lâu cũng được miễn là chị đưa thầy tới đây một lần.
- Nhưng thầy đã từ chối !
- Không, chị phải gạt thầy chớ. Chị khoe một người khác, chớ có nói là tôi đâu.
- Nhưng tới đây đụng đầu với cô rồi thầy biết thầy bị gạt và sẽ tẩy chay tôi. Thế là tôi mất một người khách. Thiệt hại cho tôi quá !
- Sự thiệt hại mà chị phải chịu, cỡ đến bù bao nhiêu thì vừa ?
- Không thể đền bù, vì thầy sẽ đồn rùm ra là tôi phản bội khách hàng, thế là tôi thất nghiệp.
- Tôi bảo đảm với chị là sẽ không có chuyện đó. Cùng lắm là chị mất thầy ấy, nhưng cũng không chắc lắm. Vậy tôi thưởng chị ba ngàn, chị chịu giúp tôi hay không ?

Chị Sáu im lặng suy nghĩ rất lâu rồi đáp:

- Thật là khó.
- Đã bảo gạt thầy chớ đừng nói thật thì đâu có khó.
- Không, khó ở chỗ khác kia. Tôi đánh hơi thấy cái gì bí mật trong vụ này. Cô mà chịu tổn tiền nhiều thế, nghĩa là cô có mục đích khác chớ không phải là tìm khách nữa rồi.
- Đúng như vậy.
- Tôi hồ nghi quá và sợ quá.
- Chi hồ nghi gì ?
- Cô không tìm khách. Chắc cô cũng không yêu thầy ấy mà làm như vậy.
- Chị biết đâu rằng tôi lại không yêu thầy ấy. Thầy là người đầu của tôi.
- Người đầu nhưng không phải là người yêu đâu.
- Nhưng có thể vì tánh cách đầu tiên ấy mà tôi đâm ra mê thầy.
- Tôi là người có kinh nghiệm, cô đừng nói chuyện tiểu thuyết với tôi.
- Nhưng chị hồ nghi cái gì chớ ?
- Nói thì phải xin lỗi cô trước, tôi cứ lo cô cần trả thù vì một mối thù nào đó.
- Tôi đâu có lý do để thù một người xa lạ đối với tôi.
- Không, hai người đã quen với nhau trước kia mà.
- À, chị nhắc tôi mới nhớ. Chính chị đã phản bội tôi mà tôi đâu có oán chị. Tôi tha thiết nhờ chị tránh giùm người tôi quen biết, tha thiết nhờ chị giấu căn cước của tôi, thế mà chị đã cho thầy ấy biết rằng người đó là tôi.
- Đâu có. Thấy chỉ biết khi thấy mặt cô thôi đó chớ !

- Chị đừng nói láo vô ích. Thú tội là hơn. Những lời nói, những cử chỉ của thầy ấy, đêm đó trước khi y thấy mặt tôi, đã chứng tỏ rằng y đã biết là tôi.

Chị Sáu đành ngậm họng, Suzanne mắng chị:

- Chị bất lương lắm, và cũng không công bình chút nào. Sao dám phản bội tôi mà không dám phản bội thầy ?
- Tôi xin thú tội. Nhưng tôi không quyết tâm phản bội cô. Số là thầy ấy không nhận đề nghị của tôi, tôi buộc lòng phải khoe ảnh cô ra để thầy ta thấy cô đẹp mà nhận. Ai dè đâu mà hai người có quen trước với nhau.
- Nhưng nếu tôi trả thù thì mắc mớ gì đến chị ? Mà thù gì cái đã ?
- Biết đâu đêm đó thầy ấy lại không quyết tiến cô và cô quyết hạ sát thầy cho hả giận ?

Suzanne phá lên cười rồi hỏi:

- Tôi bị quyết tiến mà không bắt đền chị, lại chia hoa hồng cho chị ? Sao tôi ngu dốt vậy ?
- Biết đâu. Có những chuyện lắt léo, treo căng ngỗng trên đời, lấy 1ê thường mà suy thì không thể suy được.
- Nhưng nếu tôi hạ sát thầy ấy thì mắc mớ gì đến chị ? Chị là nhà đạo đức hay là con nữ qui?
- Tôi là con nữ qui thật đó. Nhưng tôi sợ vạ lây.
- Chị gặp thầy ấy, có nhân chứng hay không ?
- Có.
- Ai ?
- Tôi gặp thầy giữa nơi công cộng, có nhiều người thấy, những người đó quen với tôi.
- Nhưng chị gặp thầy buổi sáng, tối lại thấy mới bị giết kia mà.
- Công an họ vẫn cứ truy tìm tất cả mọi người đã gặp thầy trong ngày.
- Nhưng nhà này tôi đứng tên. Tôi giết thầy, tôi không thể trốn được. Họ biết ngay thủ phạm là Suzanne.
- Nhưng rồi cô sẽ khai ra đồng lõa, mà đồng lõa là tôi.
- Không thể có chuyện như vậy. Công an có muốn biết thêm gì là tìm người đồng lõa phụ sức với tôi để giết thầy ấy bởi tôi là đàn bà không thể một mình mà hạ sát được một thanh niên khoẻ mạnh, còn do đâu mà nạn như tới đây, họ sẽ thỏa mãn với lời khai của tôi. Tôi sẽ khai rằng thầy ấy là hơn tình của tôi, đã phản bội tôi nên tôi giết.

Chị Sáu lại làm thinh, Suzanne nói tiếp:

- Tất cả những gì tôi nói ra nãy giờ, chỉ toàn là trình thám tiểu thuyết. Tôi muốn lý luận theo chiều hướng dự đoán của chị, để chứng tỏ rằng cho dẫu chị mà có đoán đúng đi nữa chị vẫn không bị phiền phức rắc rối nào cả. Nhưng sự thật không phải vậy. Giết người tại nhà mình không khó. Nhưng thủ tiêu cái xác thì không thể được. Như vậy, muốn giết thầy ấy, tôi chỉ cần thuê

người giết nơi khác. Chị nghe ra chưa ? Có thích lấy ba ngàn xài chơi hay không thì nói đi.

- Nhưng nếu thầy ấy tới mà cô không thành công trong công việc của cô thì sao ?
- Thì chị vẫn được ba ngàn như thường. Công việc của chị là gạt cho thầy ta tới, chỉ có bấy nhiêu đó thôi. Sau đó tôi làm gì mặc tôi.
- Vậy thì được.
- Nhưng chị chỉ có thể nhận tiền ngày hôm sau, nghĩa là khi sù mạng của chị đã xong đêm trước.
- Đồng ý.
- Bây giờ chị phải nhớ những chi tiết hành động này:
Bận này kẻ kinh ngạc khi chạm mặt với nhau là thầy ấy chớ không phải tôi...

Chị Sáu mỉm cười mà rằng:

- Đó cũng là một cách trả thù, nhưng nè nhẹ vui vui.
- Ừ, đúng là như vậy đó. Như thế, tôi nằm trong buồng tôi chớ không xuống mở cửa, cửa tôi để ngõ với chìa khóa gắn sẵn ở ổ khóa bên trong.
Chị đưa thầy ấy tới cứ đẩy cửa để hai người bước vô nhà. Đoạn chị chỉ thang lầu cho thầy và dặn thầy khóa lại cửa bên trong.

Chị Sáu hoảng sợ hỏi:

- Khóa cửa lại làm gì ?
- Nếu không khóa, người khác sẽ lên làm rộn chúng tôi thì sao.
- Còn tôi.
- Chị đưa thầy ấy tới rồi đi ngay, sau khi căn dặn mọi điều. Chưa hết. Chị cho biết rằng lên tới đầu thang lầu thì gặp buồng khách. Sau màn là buồng ngủ của tôi, cứ vén màn mà vào. Có nhớ hết mọi điều hay không ?
- Dạ nhớ.
- Vậy được hay không gì tối thứ hai cũng ghé trả lời tôi hỏi bảy giờ rưỡi. Tôi sẽ về sớm đêm đó để đợi chị. Cửa vẫn để ngõ, chị cứ lên.
- Xin y hẹn.
- Thôi, không còn gì nữa. Chị cứ về.
- Xin phép cô.
- Cố gắng nhé.
- Dạ.

Khách đi rồi, Suzanne “rà” thêm vài chi tiết nữa, cho công việc xảy ra thật tron tru, đoạn nghĩ tới buổi đi cắm trại ngày mai với Thanh, rồi ngủ quên luôn hồi nào không hay.

Nhờ ngủ sớm nên sáng ra nàng thức dậy hồi sáu giờ rưỡi. Trong lúc trang điểm, Suzanne tự hỏi nên mặc gì, và rốt cuộc, nàng quyết định dùng loại y phục hợp nhất với cuộc đi cắm trại là bo-lu-din.

Nàng đến nơi hò hẹn hồi bảy giờ rưỡi và thấy xe của Thanh đã đậu sẵn nơi đó.

Thanh nói, khi bạn lên xe:

- Suzanne thích ăn sáng ở đâu ?
- Ở đâu cũng được. Nhưng tốt hơn là ở ngoại ô. Suzanne không thích ăn mặc như thế này vào các hiệu lớn.
- Tại nó mặc như vậy là thường chứ.
- Suzanne thì không. Suzanne không có thành kiến, nhưng loại y phục này đã bị ma ri sến lạm dụng, Suzanne không thích bị khách của các hiệu ăn lớn ngỡ Suzanne là ma ri sến.
- Thôi thì ta ăn trên Thủ Đức vậy. Nhưng sẽ không có gì ăn ngon.
- Không hề gì.

Sau bữa cà phê hủ tiếu bình dân của một quán nhỏ trong chợ Thủ Đức, Thành cho xe chạy vào nhà thờ và qua khỏi nhà thờ, họ rẽ vào một con đường đất mà bề rộng vừa đúng bề ngang của chiếc xe.

Đường này có lẽ ngày xưa kia, hàng trăm năm trước bằng mặt với cuộc đất hai bên, nhưng bị nước mưa chảy lâu đời, mài mòn xuống nên giờ nó sũng và hai bên là hai thành đất cao độ một thước tây.

Cứ bằng vào lớp dày của rong rêu bám trên thành đất thì có thể đoán được tuổi tác của con đường, nó dễ thường cao niên bằng ông lão thọ nhất vùng này.

Trên thành đất, tre gai mọc dày mật, giao tàn với nhau, ngăn ánh sáng lại và đi trong đường này như là đi ở trong hang.

Nếu một người đi bộ mà gặp xe, không biết họ phải làm thế nào vì họ không thể leo lên thành đất quá cao, để mà tránh.

Nhưng không một bóng người qua.

Đường đầy cát xộp, xe chạy thật chậm. Độ 15 phút sau họ mới ra khỏi hang tre và tới trước một ngã ba đường.

Thanh rẽ tay phải và nói:

- Đường tới đây thì chia ra làm hai tay để ôm vòng khu chồi mà em thấy bên trái em. Khu chồi thành ra giống một cái cù lao, chung quanh là nông trại của vài người địa phương và của vài người Saigon, như người bà con của anh là một. An ninh lắm.

Con đường đã hết đào sâu mặt đất, có lẽ vì đã hết dốc rồi. Thanh đâm xe vào một đám đất trống, thuộc một cái trại không có rào.

- Thôi ta nghỉ tại đây không cần phải đi xa hơn nữa.

Chàng mở cửa xe cho Suzanne và trước khi xuống với tay ra băng sau để xách một cái túi hơi nặng.

Chàng chờ Suzanne rồi cả hai cùng đi vào chồi.

Không có cây nào to hơn cườm chân người lớn và mọc cách xa nhau tới sáu bảy tấc thành thử họ chun vào đó rất dễ dàng.

Họ không biết rằng đây là một rẫy cây dương của tư nhân, chớ nếu là chỗ hoang thì cây cối không thể trống như vậy mà có những dây, những dã thảo gì nó vây lấy các gốc cây và giăng chần chịt khắp nơi. Không thạo đi rừng không biết làm sao vệt dây, gai, chà chôm để mà tiến bước.

Lớp nệm lá ủ dưới chân họ chùng như dây lằm. Có đến mùi lớp của mùi mùa lá rụng chẳng mà họ đi êm chơn như đi trên nệm mousse.

Thanh nói:

- Suzanne nhìn lại sau lưng xem.

Lạ quá ! Cây cối mọc thưa như vậy, mà họ chỉ mới tiến vào đây không quá mười thước là đã không trông thấy gì ngoài kia nữa.

- Tại cây mọc vô trật tự. Thanh cắt nghĩa, chớ nếu được trông ngay hàng thẳng lối như cao su thì vô hai cây số vẫn thấy được xe chạy ngoài đường và ngoài đường vẫn thấy được ta ở trong này.

Thanh một tay xách cái túi, một tay cầm một tấm bố màu xanh xám, xếp mười sáu, trông nặng lắm vì bố dày quá lại được xếp nhiều lớp.

Họ tiến đến một gốc cây sao to cỡ hai người ôm, cây lớn độc nhất ở đây, cây sao mọc dựa một cái gò mối, hay nói cho đúng, một cái gò mối đùn lên dựa gốc sao.

Bóng sao đã giết chết tất cả cây thấp quanh đó nên ở đây là một khoảng đất trống rộng bằng bốn nền nhà nhỏ.

Thanh ném tấm bố nặng xuống lớp lá chết phủ mặt đất, rồi lấy mũi giày lật những mặt xếp ra và giầy lát sau một tấm bố lớn được trải ra dưới chân họ.

- Suzanne có mỏi chân lắm hay không ?
- Dầu sao Suzanne cũng năng tập thể dục mỗi ngày chớ có phải là tiểu thơ khuê các đòi xưa đâu.

Cái túi được đặt ở bìa tấm bố và Suzanne đoán rằng đó là lương thực, nhưng không buồn hỏi.

Thanh mòi:

- Suzanne dựa lưng vào gò mối cho dễ chịu.
- Suzanne sợ cọp lắm.
- Sao lại sợ cọp ở gò mối ?
- Họ bảo cọp ưa núp gò mối.

Thanh khá lên cười. Chàng cười ngả nghiêng ngả ngửa một hơi rồi nói:

- Nếu có cọp, nó đã núp sẵn sau gò mối này và ta đã bị nó mần thịt ta lâu rồi. Không, xung quanh đây là xóm, ở đây sinh vật chỉ có các ké và chim thôi.

Suzanne cũng cười mà rằng:

- Nhưng Suzanne cứ sợ.
- Bảo hiểm 100 phần trăm là không có con gì hết. Rắn cũng không có nữa.

Suzanne bây giờ mới chịu dùng chiếc ghế pho toi ứng dụng đó và quả nghe thoải mái hơn là ngồi khơi ở ngoài.

- Suzanne có thích đồng quê hay không ?
- Thích. Nhưng ở đây lại không phải là đồng quê.
- Chớ là gì ?
- Đồng quê phải có đồng trống, có gió mát, có suối reo. Đây giống một cái chòi tranh mà ta bị nhốt bên trong, tầm mắt không đi xa được.
- Thanh chọn chỗ này cho kín đáo. Có thể ta mới yên thân. Ngoài đồng trống ta có thể gặp bọn cầm trại khác, chúng nó quấy rầy ta.

Thanh cởi giày cho Suzanne đoạn hỏi:

- Cái nhà đã tới đâu rồi ?
- Cũng gần xong.

Nàng nói láo thế để Thanh không đòi tới nhà nàng ngay.

- Gần nghĩa là tới đâu mới được chớ ?
- Suzanne đã bỏ cọc rồi, nhưng tới hôm 15 người chiếm ngụ mới dọn ra.
- Vậy phải đợi 10 hôm nữa.
- Nhưng họ ra rồi, có ở ngay được đâu. Rủi họ ho lao thì sao ? Phải đợi cho nó đi hơi hết rồi mới sơn phết lại. Sơn phết xong phải đợi mùi sơn phai bớt. Sớm lắm cũng tới đầu tháng tới Suzanne mới dọn được.
- Má có ngăn cản không ?
- Chỉ ngăn cản lấy lệ thôi, vì bà cũng muốn tống khứ Suzanne đi cho rồi để bà được tự do không nhẽo với ông.

Mắt Thanh không rời hai bàn chơn của Suzanne, hai bàn chơn mà chàng đã giải thoát ra khỏi đôi giày mule để xẹp cho nó mát.

Đó là hai bàn chơn quen đi giày cao gót nguyên ta lông từ năm, bảy năm rồi, nên bị méo mó theo chiều hướng bất tự nhiên của đôi giày, nhưng chính sự méo mó ấy lại đẹp y như bất kỳ bàn chơn của người phụ nữ da trắng nào.

Ống bò-lu-din ngắn quá, để lòi hai cổ chơn không no và mềm theo vẻ đẹp mình hạt xương mai của gái Á Đông thời xưa, mà đen và rắn chắc, không no nhưng cũng không gầy, loại ống chơn cho phép người có chơn như vậy chạy nhảy thoăn thắt, leo thang lầu từng hai ba nấc một, dấu hiệu của một nhan sắc bền bỉ vô cùng vì sức khỏe dồi dào.

Những lần khác đi ra ngoài với Thanh, Suzanne đều mặc duýp rộng, hoặc duýp hẹp, khiến Thanh không thấy được rằng ống chơn và vế của nàng no lắm. Hôm nay ống bò-lu-din ôm sát thân dưới nàng, chàng mới nhận được tất cả cái khéo của một phần thân thể cô gái này.

- Tối thứ bảy Thanh đi đâu ? Suzanne nhìn mấy giọt nắng nhỏ chảy xuống vũng bóng mát ở đây và hỏi bạn như vậy.
- Đi chơi.
- Một mình hay hai mình ?

- Điều đó phải là bản khoản của Thanh, chứ không phải của Suzanne.

Chàng vừa nói vừa rời chơn bạn, bước lên, cùng dựa và gò mối với Suzanne rồi day qua, xỏ tay vào tóc nàng mà rằng:

- Suzanne có biết rằng Thanh xót xa lắm hay không vì ghen ? Thanh tưởng tượng Suzanne có bồ, và những đêm Suzanne không đi chơi với Thanh là những đêm Suzanne để dành cho bồ của Suzanne đó.
- Nếu thế, sao Suzanne lại hứa yêu anh ?
- Ai biết đâu.

Thanh nghĩ đến một điều không dám nói ra. Có nói đúng, chàng vẫn bị tát tai vì điều đó trắng trợn quá. Có một hạng gái mới có đến hai ba bồ cùng một lúc.

- Suzanne cũng nghi anh có bồ. Suzanne cũng ghen ghê lắm. Nhưng biết sao ! Suzanne chưa có quyền.
- Cứ có quyền đi. Anh van xin Suzanne tự cho mình có quyền.
- Vô lý lắm. Cái hư quyền ấy lố bịch lắm.
- Thì Suzanne cứ biến cái hư quyền ấy thành ra thực quyền đi.
- Dọn nhà rồi hẳn hay.

Thanh ngồi thẳng lên rồi nhìn ngay vào mắt Suzanne, Nàng mỉm cười, nhìn lại bạn. Cả hai đều lặng lẽ rất lâu rồi mặt Thanh từ từ hạ lần xuống.

Khi mà Suzanne nhắm mắt lại thì Thanh đã hiểu rằng chàng không còn phải chờ đợi dò xét gì nữa cả.

Chàng hôn thật nhẹ lên tóc, lên trán bạn, lên mắt bạn, lên tai bạn rồi thì thầm:

- Suzanne ơi, anh không hôn Suzanne như đào kép trong các phim Âu Châu. Không, không có ý nghĩ xác thịt trong những cái hôn này, mà chỉ có tình yêu của anh, chỉ có tất cả tấm lòng của anh thôi.

Suzanne đặt một bàn tay lên vai bạn, bàn tay kia nàng chụp lên ót của Thanh.

- Suzanne.
- Anh !
- Nhưng mà rồi cũng phải tới cái chỗ mà đào kép xi nê đã tới Suzanne nhé.

Suzanne chỉ trả lời bằng cách kéo đầu Thanh xuống và bốn môi gặp nhau lâu hơn thời gian hạn định cho phép trong các phim nữa.

Bàn tay của Thanh bắt đầu phiêu lưu. Nó tự do thám hiểm và nghe rõ sự rung động nơi người con gái chưa bao giờ được yêu cụ thể này.

Thanh rất kinh nghiệm nên chàng kinh ngạc hết sức. Chàng không thể tưởng tượng được rằng Suzanne còn tân, nhưng sự rung chuyển của thể xác nàng lại xác nhận điều khó tin đó.

Thanh không biết sẽ khám phá được sự thật nào, nhưng trong giây phút này chàng bắt đầu hoài nghi kinh nghiệm của chàng.

Nhưng sự thật ấy chàng sắp biết đây rồi. Nghĩ thế, chàng mạo hiểm xe tròn tròn áo sẵn gai của Suzanne lên.

Tức thì tay chàng bị tay nàng nắm chặt lại. Đó là phản ứng tự nhiên của sự hổ ngươi nơi người trinh nữ ở cái lần đầu, hoặc là phản ứng giả đờ của người con gái kinh nghiệm. Dầu sao cũng không phải là sự kiên thủ. Thanh nghĩ vậy và cứ bất kể, nhanh tay thêm.

Thình lình, chàng bị một đạp vào ngực nó xô chàng té ngửa ra. Xấu hổ và tức giận, Thanh lại cười lớn lên cho đỡ ngượng, vừa cười vừa lồm cồm ngồi dậy, miệng nói đùa:

- Nữ tướng dữ a ! Bộ muốn thử sức hả ? Được thì thử vậy.

Nhưng Suzanne đã đứng lên. Nàng nói:

- Khi một người con gái chống cự quyết liệt thì anh chỉ có thể được, khi nào anh có khí giới.

Em nói "chỉ có thể được" nghĩa là không chắc được lắm đâu, bởi nếu người con gái ấy mà liều chết thì anh chỉ được vào tù thôi.

Thanh trở mặt hả miệng mà nhìn Suzanne. Nàng nghiêm trang hết sức chớ không đùa, không làm bộ chút nào. Chính cũng nhờ kinh nghiệm mà Thanh phân biệt được sự khước từ giả vờ hay sự chống cự thật sự.

Thấy mình hoàn toàn đại bại, người thanh niên nầy lại hết xấu hổ. Chàng nghe mình yêu cô gái nầy hơn bao giờ cả, vì thèm khát của chàng chưa được thỏa mãn, lại tăng lên gấp bội vì sự cho nừa chừng nầy.

- Anh đã trót hành động không đẹp. Suzanne tính sao ?

Suzanne ngồi xuống cạnh chàng, xoa ngực chàng mà rằng:

- Em xin lỗi anh. Anh mạnh quá, nên em phải tự vệ dữ dội như thế nầy. Có đau không ?

- Suzanne chỉ xoa nhẹ lên đó một cái là anh hết nghe tức.

Suzanne hôn ngực bạn rồi nói:

- Em ngạc nhiên lắm, anh bảnh quá, chắc có thiếu thốn gì đâu, sao lại làm kỳ vậy ?

- Đầu có kỳ. Tại lúc đầu Suzanne không ngăn cản, anh ngỡ Suzanne ưng thuận.

- Giò thì đã kinh nghiệm thêm rồi chớ ?

- Ừ, nhưng thật là dị kỳ.

- Tại các anh cứ tự phụ là sành gái, thật ra tới già các anh vẫn còn phải học. Suzanne có quen với một người bạn trai, hẳn kể một câu chuyện ngộ nghĩnh hết sức.

Hắn ở buyn đin. Hắn làm quen với một cô gái mà hắn ưng ý hết sức. Hắn mời nàng lên buồng chơi, nàng nhận lời một cách tự nhiên. Được ba lần như vậy là hắn tỏ tình. Được nàng hứa hẹn, hắn đã làm ẩu như anh và bị chống cự quyết liệt. Nhưng hai hôm sau cái đêm mà cô gái kiên thủ thành trì một cách chết sống, cô ta đến và cho liền, không đợi anh chàng kia đòi hỏi gì hết.

Người con trai ngỡ mình rất kinh nghiệm ấy về sau, lâu lắm, mới khám phá ra rằng cô gái áp dụng phương pháp tính ngày của Ogino Knauss. Cô ta cho hay không gì cũng do cái ngày thuận hay không chớ không phải mới hôm trước không yêu mà hôm sau lại một cách đột ngột đâu.

- Té ra Suzanne cũng áp dụng phương pháp đó, Thanh hỏi rồi cười ngặt nghẹo.
- Không. Trường hợp của em khác hẳn.
- Thế nào?
- Tự anh sẽ tìm biết. Không tìm được thì thôi.
- Có giận anh lắm không ?

Thanh vừa hỏi vừa kéo Suzanne nằm xuống để đầu nàng gối trên tay chàng, Suzanne không hề sợ chàng tái phạm lỗi lầm, nằm xuống và đáp:

- Nếu giận, người ta đã bỏ về rồi.
- Đi bộ à ?
- Từ đây ra tới chợ Thủ Đức độ hai cây số chớ có bao xa. Dư sức đi bộ đó.

Thanh hôn mạnh vào má Suzanne một cái rồi nói:

- Suzanne là hiện thân của một bài toán đố ?
- Anh không thể yêu sông một tình yêu cao thượng sao ?
- Không, vì anh là người chớ không phải là thánh.
- Em là người thứ mấy mươi của anh ?
- Thứ nhất.
- Láo thiên láo địa.
- Còn anh ?
- Anh là người tình đầu của em.
- Anh tin là em nói thật.
- Không tin cũng chẳng được.
- Vì sao?
- Vì em đã rung động. Kinh nghiệm như anh, hẳn anh không thể không cảm thấy điều đó.
- Quả đúng như vậy.
- Em cũng chỉ là người chớ không phải là một bà thánh. Xác thật em còn kêu gào hơn người khác nữa vì em sức khoẻ dồi dào, như anh thấy. Như vậy hẳn em phải có một lý do quan trọng lắm để mà cố dằn và bắt anh chờ.

Thanh lại cắn nhẹ vào má bạn rồi kéo nàng nằm nghiêng lại, bốn mắt nhìn nhau, bốn tay ôm ghì lấy nhau.

- Không cho yêu thật sự thì cho yêu như thế này chớ ?
- Thế này thì được.

Mãi đến chín giờ đêm, Thanh mới để Suzanne xuống xe tại rạp Quốc Thanh. Họ về Sài-gòn từ hồi chiều, nhưng mắc ăn cơm với nhau cho tới bây giờ.

Suzanne định ghé xóm cũ để thăm bà Ngôn với lại để đánh lạc hướng Thanh một thể.

Đêm chủ nhật này là cái đêm khổ sở nhất trong đời con gái của Suzanne.

Giấc mơ yêu của thiếu nữ, nơi nàng, thứ mơ yêu nhẹ nhàng ấy, quả có mãnh liệt thêm cùng với tháng năm mà khi nàng trưởng thành về tuổi tác và sinh lý thì giấc mơ vô tội ấy biến thành sự thèm thuồng.

Nhưng xác thịt của nàng chỉ kêu gào lên âm ỉ đêm nay thôi, khi nàng nhớ lại những cái hôn dài bất tận của người thanh niên đẹp mã, nhớ lại những cơn trốn của chàng nó làm khắp thân thể nàng mọc ốc, ngay cả bây giờ nữa y như khi sáng ở trong chồi cây thưa.

Nếu không bị nạn nợ của Ngân ảnh hưởng, nàng đã cho Thanh tất cả rồi chớ không thể dần được. Nàng đã phải chiến đấu kinh hồn với xác thịt của nàng mới khỏi ngã khi sáng này. Hễ không cho thì thôi, chớ cho nửa chừng thì cả hai, nam lẫn nữ đều khó chịu.

Trong trường hợp của Suzanne, người nam là một gã ăn chơi nên hẳn không khổ sở bằng nàng là kẻ chưa hề biết qua tình yêu xác thịt lần nào hết.

Giờ nổi nguy không còn nữa, Suzanne sống lại những giây phút khi sáng để tận hưởng một cách vô hại cái cảm giác huyền hoặc khi thân kề thân, tận hưởng sự tái tê thần tiên của những cái ôm siết lần đầu.

Sự sống thật lụi này mãnh liệt vô cùng mà nàng nghe muốn điên lên, muốn chạy đi tìm chị Sáu ngay để chị ấy bắt chủ nợ đến cho nàng trả xong món nợ, hầu tự do yêu để giải thoát sự đè nén nó hành hạ thể xác nàng quá lắm.

Nhưng mà... phải đợi non hăm bốn tiếng đồng hồ nữa. Nhưng cũng chưa chắc sẽ có gì. Chị Sáu có bốn phạm phải báo tin tối thứ hai, nghĩa là tối mai. Nhưng chị có thể báo tin rằng thất bại.

Một đêm nữa, Suzanne ôm gối trần trở để cố đi vào giấc ngủ cô đơn của nàng

oOo

Ngân đang ngồi ăn điểm tâm với một người mại bản Trung Hoa. Chàng làm môi giới để bán một lô thạch cao chưa phi, khá quan trọng.

Giá cả đã thỏa thuận xong thì họ cũng vừa xong bữa.

Thấy chị Sáu có ý muốn đến bàn họ, người mại chính nói:

- Anh trả tiền và xin y hẹn trưa nay.
- O.K.

Bỗng chàng thấy chị Sáu, chàng cười hỏi:

- Uống cà phê chưa ?
- Thấy cho xin một cái ca cao hột gà.
- Chị cứ gọi. Thế nào ? Cô ấy lại nhắn gì nữa đó hả ?
- Không. Đã không thành thì thôi chớ. Có lẽ cố muốn xin thêm tiền của thầy, nhưng cố đâu có cố lì mãi được.
- Nhưng tìm tôi có việc gì ?

- Thì cũng cái việc ấy đó mà.

Từ mấy ngày nay, Ngàn đã trải qua mấy thời-kỳ rất là đặc biệt. Buổi đầu, chàng ghé thăm phụ nữ ghé lắm, nhất là ghé thăm gái gọi là "con nhà".

Rồi sau đó, chàng lao đầu vào sự trác táng để mà quên được Suzanne là mối tình lớn của chàng, có lẽ là mối tình điên dại, nhưng kẻ si tình không làm sao khác được mặc dầu ý thức rằng mình điên dại.

Có thể bảo rằng hơn mười hôm nay chàng sống chay lạt chỉ vì gần ai, chàng cũng thấy họ kém Suzanne xa quá, nên quyết định nằm nhà để mà sầu tình.

Ngàn mỉm cười mời chị ta nâng ly ca-cao mà phổ ky vừa bưng lại:

- Chị thì cứ lôi tôi xuống địa ngục.
- Lên cảnh tiên chớ. Nè, còn hơn Suzanne nữa đấy nhé.
- Chán bỏ mẹ.
- Chưa biết đã hô chán. Thử một lần xem sao. Coi bộ thầy hơi buồn, có lẽ bị cô tình nonh nào phụ bạc ? Như vậy càng nên nhờ người đẹp an ủi.

Ngàn đã có ý muốn bước sang thời kỳ thứ tư xem sao, nghĩa là muốn sống trở lại đời sống bình thường của một người con trai độc thân không bận lo âu, thỉnh thoảng giải trí một lần để giữ thăng bằng cho tâm trí và cơ thể, thế nên chàng cười hỏi:

- Hạng nào ?
- Cố nhiên là hạng sang.
- An ninh chớ ?
- Tuyệt đối.

Chị Sáu uống rồi ly ca cao, không nghe Ngàn nói hoặc hỏi thêm gì nữa cả.

- Tối nay thầy Tư nhé.
- Ở ... hơ ...
- Thấy đợi tôi tại đầu đường Vườn chuối góc Phan-đình-Phùng. Thấy đậu xe ở đó hồi 8 giờ, tôi đưa thầy đi bộ lại chỗ ấy:
- Cũng được.
- Vậy xin thầy đúng hẹn về thì giờ và nơi chốn.
- Tôi có thể đến trễ chút đỉnh.
- Không hề gì, miễn đừng cho tôi leo cây thì thôi. Thôi xin phép thầy tư.

Đêm nay ai cũng trễ hẹn cả. Suzanne quyết ăn cơm thật sớm, ra sỏ là đi ngay để về cho kịp giờ hẹn với chị Sáu là 7 giờ rưỡi.

Nhưng thật là bực mình cho lão già Trung. Lão ở lại trễ và cầm nạng lại, bảo là có việc về hăng. Thành thử quĩ đóng cửa hồi bốn giờ rưỡi, nàng vẫn phải ngồi trong chuồng mà đợi cho tới sáu giờ.

Cái chuyện về hăng đó là một cuộc hạch sách. Lão hỏi vặn Suzanne ngày hôm qua đi đâu mà nắng ăn da mặt. Suzanne để mặt trần chớ không son phấn và mặc quần áo đơn giản trước sau không tới một tiếng đồng hồ, cũng thấy được dấu vết của ánh mặt nhựt trên đó.

Nàng bảo là lên nhà người bà con trên Phú Nhuận chuyên môn nuôi ong, và chơi ngoài vườn tối ngày, lão ta nhứt định không chịu tin.

Lão ta hăm dọa nếu Suzanne không chiều ý lão thì nên tìm chỗ làm khác đi, lão sẵn lòng bỏ một trăm ngàn bạc chứ không chịu đựng nổi Suzanne ngồi đó để yêu người khác.

Suzanne đã xách xác đứng dậy ngoe nguẩy bỏ đi, nhưng cũng đã nuốt hơn bốn mươi lăm phút đồng hồ rồi.

Vì vậy mà khi chị Sáu bấm chuông và đợi một lúc không có ai xuống mở cửa hết. Chị đã hơi nghi rằng Suzanne đi vắng, bất kể buổi hẹn với chị, buổi hẹn này hôm trước có vẻ rất quan trọng, nhưng chắc là tình thế có gì thay đổi nên nàng cũng thay đổi sự quan tâm đến lần gặp gỡ này.

Bỗng chị nghe tiếng giày bước mau sau lưng chị. Chị day lại thì Suzanne vừa về tới nơi.

- Xin lỗi, Suzanne nói, tôi trễ hẹn vì bận việc. Chị đợi tôi có lâu lắm không ?

Chủ nhà vừa mở cửa vừa hỏi thế rồi hai người bước vào trong. Nhưng Suzanne cứ đứng đó mà tiếp khách.

- Tôi đợi độ năm phút rồi.
- Thế nào ?
- Cô, thấy sắp đến.
- À không. Chị cho tôi mười lăm phút để tôi chuẩn bị cái đã chớ.
- Đồng ý.
- Thôi, chị đi, 15 phút sau hãy trở lại với thầy ấy. Nhớ những chi tiết mà tôi dặn đó chớ ?
- Nhớ.

oOo

Ở chơn thang lâu, có thấp một bóng chong ít nển.

Ngàn xem lại thì quả chìa khóa gắn sẵn trong ổ khóa. Chàng khóa cửa lại rồi thông thả leo thang.

Đèn ở buồng khách của chủ nhà, tức là buồng trong của căn lầu, trở cửa ra cầu thang này, đèn ấy có lẽ là đèn bóng vì ánh sáng không trắng. Chắc cái bóng đèn được giấu sau hộp hầu dùng ánh sáng gián tiếp nên tương đối căn buồng trên ấy hơi mờ.

Ngàn đã lên tới đầu thang. Buồng khách vắng hoe. Sa lông thường, nhưng chủ nhà dọn đúng thẩm mỹ nên trông vừa vui vẻ vừa trang nhã.

- Hello ! Khách lên tiếng.

Có tiếng đáp từ buồng trong đưa ra, đó là một tiếng "ừ" bằng Pháp ngữ, mà người nói, ngậm miệng lại, để tiếng nói ra nơi mũi.

Bức màn rộng bốn thước, giăng ngang buông từ tường bên này qua tường bên kia, mắc vào ống sắt sơn trắng bằng những khoanh gỗ tròn to chột, bức màn này may bằng loại vải gọi là “vải trang trí đồ đạc”, rất dày và rất nặng mình.

Ống sắt ngang lại đặt cao quá, chỉ còn độ sáu tấc nữa là đụng trần nhà, thành thử ánh sáng yếu bên ngoài vào được tới bên trong là lại yếu mất thêm hai phần ba nữa.

Ngàn nhắm vào hướng phát ra tiếng “ừ” đó, nghĩa là phía bên tả, để bước lại tấm tường bên tả. Đầu màn ở đó.

Chàng thò tay vào giữa tường và màn, vệt nhẹ một cái, những khoanh tròn gỗ chạy trơn trên ống sắt như bánh xe chạy trên đường rầy. Bức màn bị xếp lại, chừa ra một quãng trống bằng một khung cửa hẹp và ánh sáng ra vào bên trong đuổi chạy bóng mờ ở đây.

Chủ nhà nằm sấp, ôm gối ấp, đầu nghiêng trên gối dài mặt day vào trong.

Nàng mặc bi-da-ma bằng vải ba-tít-phin màu hồng, mà mãi nửa tiếng đồng hồ sau Ngàn mới nhận ra là cố ý chớ không ai mà may bi-da-ma bằng vải ấy cả.

Ánh đèn đủ sáng để khách thấy được rằng người nằm đó, không có mặc đồ trong.

Ngàn ngồi xuống giường, vỗ lưng chủ nhà hỏi trống, giọng vui đùa:

- Ngủ quên hả ?

Tức thời chàng nghe một tiếng “cắc” tiếng của một trái boa nhỏ bóp lẹ, trái boa này giấu đầu dưới gối của nàng, và ánh sáng bùng lên.

Đó là ánh sáng của chiếc đèn trên đầu giường, bóng lớn chụp đèn bằng lụa mỏng.

Ngàn bị đứng tim thình lình vì cùng một lúc với ánh đèn bùng lên, chủ nhà nằm ngửa lên và day mặt ra nhìn chàng mà mỉm cười.

Sáu mươi giây qua, nặng nề quá đối với khách và chàng nghe lâu như là hàng thế kỷ đã qua.

- Thế là tôi bị gạt vào bẫy ? Chàng than nhưng giọng không ai oán mà trái lại rất mỉa mai, nhứt là chuỗi cười chua chát lại nối liền theo câu than đó.
- Ai gạt anh ?
- Về mặt pháp lý thì chị ấy gạt. Nhưng chánh phạm là người khác, chắc chắn như vậy không sai.
- Anh định đi kiện hay sao mà nói đến pháp lý.
- Không, không hề có chuyện đó. Tôi chỉ nói vậy thôi, chị ấy đã phản bội tôi.
- Chị ấy cũng đã phản bội tôi lần đầu tôi gặp anh.
- Phản bội trước không ác ý như phản bội này. Cô có nhìn nhận rằng cô đã làm một việc không đẹp hay không ?
- Biết sao bây giờ ! Kêu gọi mãi anh không đến.
- Giữa cô với tôi không có vấn đề gì phải giải quyết hết, thì tôi đến làm gì ?
- Sao lại không có ! Anh đã bố thí cho một người không cần bố thí thì người ấy có quyền từ chối bố thí của anh. Trái lại anh không có quyền - cưỡng bách ai nhận của bố thí hết.

- Tôi đã bảo rằng tôi tặng cô một món quà, chỉ có thể thôi.
- Anh nói láo. Anh hận tôi và chưa nguôi hận, anh chụp lấy dịp may cho anh để mà trả thù, quả anh đã đạt mục đích vì tôi khổ không biết bao nhiêu kể từ đêm đó.
- Giờ cô cho tôi mắc bẫy để thanh toán ?
- Nếu hiểu hai tiếng “thanh toán” theo cái nghĩa hiền thì đúng như vậy. Tôi muốn thanh toán món nợ mà tôi thiếu anh nó đã làm cho tôi mất ăn mất ngủ. Nhưng không có anh du đảng nào núp trong nhà này với dao găm hay súng lục cả, anh đừng nghĩ đến nghĩa kia của sự thanh toán.
- Giờ cô muốn gì ?
- Muốn trả nợ, chỉ có thể thôi. Trả bằng tiền mặt hoặc bằng cái thứ mà anh có quyền trong đêm ấy, tùy anh chọn lựa.

Suzanne nói rồi thò tay dưới gối kéo ra một bó giấy bạc, bó bằng giầy thun. Cũng cứ mười ghim giấy năm trăm, hơi cũ, y như bó tiền mà Ngân đã vớt lên nệm đêm nào. Nàng nói:

- Rất tiếc rằng không phải là giấy bạc của anh đã trao ra. Nhưng tôi đã dùng toàn giấy năm trăm, cho giống đêm nợ phần nào.

Trong giây phút Ngân có ý muốn chụp lấy bó bạc rồi đi ra. Chàng đã ngốc mà tặng năm vạn bạc cho một người không xứng đáng sự giúp đỡ của chàng. Nay mọi tình cảm sai lầm của chàng đã lắng xuống rồi, không lấy lại tiền thì còn ngốc hơn không biết bao nhiêu.

Giản dị quá, lấy tiền rồi đi ra vĩnh biệt ngàn năm con người không còn hay ho này, có gì khó khăn đâu. Thế mà chàng lại không làm được.

Chủ nhà đã tắm bông gòn bằng nước hoa rồi xoa bóng đèn đầu giường bằng cục gòn thơm ấy. Sức nóng bấy giờ đã cao độ, làm bốc hơi nước hoa khô lên và mùi hương bấy giờ mới thoang thoảng trong buồng này.

Ngân nhìn lại Suzanne, và chợt hiểu rằng đây là một màn kịch được giàn cảnh tỉ mỉ.

Vải ba-tít-phin hồng lọt không có áo lót, trình bày một cảnh tượng na ná như là một màn thoát y vũ, nhưng hấp dẫn hơn thoát y vũ nhiều vì tương đối kín đáo hơn.

Ngân cười thâm trong bụng khi suy luận: “Nó đã cần tiền thì không thể đợi mình để trả lại tiền. Thế nghĩa là nó đã kiếm được tiền với một người khác hoặc nhiều người khác.

“Không, mình không nên đại mà để cái gì mình thấy, hớp hồn mình, bởi món hàng không còn là món hàng cũ nữa rồi”.

Suy luận rất hữu lý như vậy, mắt chàng vẫn không rời giai nữ đang nhắm mắt để đợi quyết định của chàng.

Ngân thấy rằng mình phải sanh sự để có dịp xung đột, như thế chàng mới nổi giận được để lấy tiền ra đi.

Chàng vụt cười khanh khách lên mà hỏi:

- Tùy tôi chọn lựa ?
- Vâng.
- Nhưng món hàng đâu còn giữ được cái phẩm chất trước của nó.
- Bảo đảm một trăm phần trăm.
- Trước kia người trung gian bảo đảm. Nay tôi làm sao tin được cô ? Rủi cô lưu manh, gạt tôi lần nữa thì sao ?

Suzanne không nổi giận vì bị mắng, trái với mong mỏi của Ngân. Nàng bình tĩnh đề nghị:

- Nếu anh chọn cái đó thì xin anh cũng cứ bỏ túi tiền trước đã. Sau khi biết chắc phẩm chất của món hàng rồi, anh trả tiền lại cho tôi.
- Nhớ rồi cô phao vu tôi thì sao ?
- Sao lại phao vu ?
- Chẳng hạn khi phẩm chất của món hàng không đúng theo lời bảo đảm thì tự nhiên là tôi sẽ không trả tiền lại.
- Ủ !
- Nhưng cô lại lưu manh muốn vừa trả nợ bằng của giả vừa giữ tiền. Cô sẽ kêu cứu phao vu rằng tôi cưỡng hiếp cô, cho tôi sợ mà lời tiền ra.
- Rất dễ giải quyết thắc mắc của anh. Giờ còn sớm, anh cứ đưa tôi đến phòng ngủ lậu nào đó mà anh quen biết. Khi một cô gái chịu theo đàn ông vào một phòng ngủ lậu, tức là có sự ưng thuận, cô ta không thể phao vu rằng bị cưỡng hiếp được.

Ngân bối rối quá. Chẳng những cuộc gây gổ, cãi vã mong đợi, không xảy ra, mà một sự kiện mới lại xuất hiện, khiến chàng băn khoăn vô cùng.

Những nhượng bộ liên tiếp của Suzanne, đề nghị cuối cùng của Suzanne chứng tỏ một sự tự tin nơi nàng không thể chối cãi được. Thế nghĩa là nàng còn nguyên trinh à ?

Có thể nào mà như thế được hay chẳng. Như thế, nàng chạy bằng cách nào để vừa có số tiền mà trả lại cho chàng, vừa thỏa mãn nhu cầu tiền của nàng từ bao lâu nay. Hay là nàng đã gặp một thằng ngốc thứ nhì, ngốc cỡ ca líp của chàng, hẳn cũng muốn làm anh hùng rơm như chàng, rút tiền ra mà không hưởng, mà rút nhiều hơn số tiền Suzanne đòi hỏi nữa ?

Ừ, có thể là như vậy lắm. Có nhiều thằng ngốc cứ tưởng cứ chỉ đẹp ấy sẽ làm xúc động người đẹp, người đẹp mà họ ao ước nhưng không được. Khi người đẹp bị xúc động rồi thì cuộc chinh phục thành ra dễ dàng quá sức.

Chính hành động kỳ khôi của chàng cũng do hậu ý ấy chi phối phần nào, và suy bụng ta ra bụng người, chàng tin chắc nơi giả thuyết mà chàng vừa nghĩ ra.

Chàng bật cười khi hình dung anh chàng ngốc thứ nhì đó.

- Anh cười gì ? Suzanne hỏi.
- Sao cô lại không trả tiền mà cho tôi quyền chọn lựa ?

- Rất dễ hiểu. Dầu sao, về mặt tinh thần, và đối với riêng anh, tôi cũng là một thiếu nữ đã có lần toan bán mình. Sự xấu, tôi đã mang rồi, đối với riêng anh, nước máy sông rửa cũng chẳng được. Như thế tôi còn giữ gìn làm gì đối với riêng anh để mất số tiền mà tôi vẫn cứ còn cần.
- Cô cứ còn cần số tiền ấy ?
- Cố nhiên.
- Vậy cô cứ giữ.
- Đồng ý, nhưng tôi chỉ giữ khi nào trả được món nợ thiếu anh, bằng thứ khác.
- Nếu tôi từ chối cả hai thứ cô sẽ làm gì tôi ?
- Tôi đâu có làm gì được anh. Nhưng tôi tin anh là người tốt. Anh tàn nhẫn bấy nhiêu đó là quá lắm rồi đối với lòng tốt của anh. Anh nỡ nào hành hạ tôi thêm, có ích gì cho anh đâu.

Luận điệu của Suzanne vững như một núi đá. Nhưng anh chàng ngốc này cứ muốn làm anh hùng với cái hy vọng hảo huyền rung động được tim của ai kia.

Đồng thời chàng lại bị chèo kéo vì hai dục vọng khác, lấy tiền lại hoặc hưởng người đẹp.

Cái dục vọng thứ nhì ấy mạnh kinh hồn khiến chàng mấy mươi lần suýt ngã.

Chàng không dám nhìn cái thân thể khiêu khích phơi bày ra dưới mắt chàng nữa bởi day đi nơi khác rồi mà chàng cứ còn bị một sức mạnh vô hình nó xô đẩy chàng đến tay người con gái đẹp kinh hồn đang sẵn sàng hiến thân cho chàng.

Rốt cuộc gã anh hùng rơm thắng. Hấn vội đứng lên vì sợ bị phản công rồi đại bại bởi biết đâu con hồ ly tinh này lại không còn ngón đòn nào sắc bén hơn. Chàng nói thật mau, miệng nói chân bước.

- Tôi đã quyết định tặng cô món quà ấy và không muốn đổi ý. Vĩnh biệt !

Chàng đi như chạy, khép màn, và ra tới sa lông chàng nghe gọi:

- Anh.

Ngàn dừng bước lại. Con quý trong người chàng vẫn còn liếc và chính nó đã kềm chân chàng lại đó.

- Gì a cô ?
- Tôi giữ mình để đợi anh thêm một tháng nữa vì biết đâu anh sẽ đổi ý trong thời gian đó. Nhưng quá một tháng thì có thể khác rồi và chừng ấy tôi không dám bảo đảm gì nữa hết. Tuy nhiên nếu anh trở lại đòi hỏi, tôi sẽ trả tiền cho anh.

Ngàn không còn phải chạy trốn nữa vì nguy cơ đã qua rồi. Khi mà người ta hẹn chò thì chàng không phải tiếc rẻ. Chàng đủ thì giờ trở lại nếu chàng muốn.

oOo

Suzanne bóp trái boa để tắt ngọn đèn đầu giường. Thế là nàng còn phải chịu khổ hạnh trong một tháng trường nữa để giữ lời hứa.

Lời hứa của nàng mới xem qua có vẻ điên lảm, dại lảm. Nhưng không. Rất thông minh, nàng tế nhị nhận được rằng Ngân chỉ muốn làm anh hùng thôi để chinh phục nàng. Hắn sẽ không trở lại đòi hỏi cái gì cả, trừ phi khi nào nàng nhắn tin với hắn rằng nàng rất si tình hắn, đau thương tư vì hắn. Chừng đó, nàng còn nguyên trinh hay không hắn vẫn sẽ quý trọng nàng như thường.

Hắn sẽ không trở lại. Vâng. Và quá thời hạn nàng sẽ tự do yêu mà lương tâm nàng không rầy rà nàng được, bởi nàng đã nhiều lần cố gắng trả nợ mà chủ nợ cứ không nhận.

Vì thế mà viễn ảnh chịu khổ hạnh ba mươi ngày không làm nàng khổ sở lắm.

Ba mươi ngày ! Cũng dài quá chớ, nhứt là khi đòi ta không trôi chảy êm đềm.

Thanh sành điệu nên không đòi hỏi gì nữa, cứ vài đêm họ đi chơi với nhau một lần, rất lành mạnh như bao giờ.

Chỉ bực mình với lão già Trung. Lắm khi nổi dóa, Suzanne muốn hứa với lão một tiếng để làm tiên lão thêm cho bỏ ghét và nhứt định sẽ không bao giờ thêm trả nợ hết.

Nhưng nghĩ cũng khó. Lão ta coi đồng tiền bằng bánh xe, mất bấy nhiêu đó lão còn có thể ngậm hờn mà bỏ qua chớ mất thêm, lão sẽ gỡ gạc một cách ôn ào chịu sao cho thấu.

Hăm chín ngày ! Hăm tám ngày ! Hăm lăm ngày ! Tám lịch treo tường cứ bị Suzanne bỏ quên. Nhưng giờ nàng là người siêng gỡ lịch nhứt nước.

Mỗi đêm một tấm giấy rơi xuống, tám lịch xếp thêm một li và khối ngày chịu đựng mòn thêm một chút.

Hăm bốn ngày ! Hai chục ngày ! Mười lăm ngày !

Xác thịt của người con gái khoẻ mạnh đã tìm được ý trung non kêu gào lên dữ dội quá. Mỗi đêm nó găm thét là nàng muốn nháy lại bóc tất cả các tờ lịch còn lại, cùng một lúc làm như thời gian thật, nằm trong những tờ giấy ấy, hễ bóc nó ra là thời gian trôi qua.

Còn mười ngày ! Còn bảy ngày !

Quả thật gã anh hùng rơm không trở lại.

Còn năm ngày ! Còn hai ngày ! Còn một ngày !

Hôm nay thứ sáu. Đêm nay đến 12 giờ đêm là hết hạn rồi, ông trời gọi cửa Suzanne cũng quyết không mở, sau giờ đó. Và ngày mai...

Ngày mai có một người trúng số độc đắc, mặc dầu ngày mai không phải là thứ ba.

Thanh sẽ đứng tim khi được cú điện thoại của nàng mời chàng đến nhà nàng, cái nhà mà chàng đã tò mò nhưng không sao biết được bởi Suzanne cứ đòi xuống rạp Quốc Thanh, mỗi lần họ đi về để rồi gọi tắc xi lên đây.

Tình nàng yêu Thanh đã chín muồi, quá muồi đến gần úng. Đêm mai là đêm huyền ảo của nàng.

Thanh quả bị đứng tim thật. Chàng không tin câu nói cuối cùng của Suzanne:

- Tối mai hồi tám giờ rưỡi anh đến nhà riêng của em để uống trà nhé !
- Địa chỉ nào ?
- 999E Phan đình Phùng trên lầu, có cửa hông trở ra ngõ hẻm, vào cửa hông đó, rồi leo lên lầu. Em ở một mình.

Suzanne móc máy lại liền và Thanh gọi với một cách hoảng hốt, nhưng nghe tiếng máy móc kêu cái rụp, chàng đành thôi.

Kể từ giờ đó, 10 giờ sáng, cho đến tối, Thanh chỉ lập toàn giả thuyết và giả thuyết về Suzanne.

Suzanne đã hứa và đã giữ lời hứa.

Nhưng tại sao nàng lại bắt chàng chờ đợi ?

“Có lẽ nàng có bồ và hai người sắp dứt khoát với nhau lúc chàng làm quen với nàng. Nay thì họ đã dứt khoát rồi.

“Lại cũng có thể là Suzanne có chồng, chồng nàng sửa soạn đi tu nghiệp ở ngoại quốc, và hôm qua là ngày hấn lên phi cơ.

“Hay Suzanne là mẹ Huê Kỳ và anh Huê Kỳ đã về xứ ?”

Cái giả thuyết cuối cùng này khiến sự phấn khởi của Thanh bị xẹp thành lình. Chàng đã thấy và biết rằng hàng trăm cô gái đẹp tuyệt trần, có học đến trung học đệ nhất cấp nữa, mà vẫn làm mẹ Huê Kỳ như thường thì Suzanne cũng có thể là một mẹ như vậy lắm.

Thế nên rồi chàng lại hết bồn chồn và bình tĩnh được cho tới tối.

Tối lại, chàng đi đến địa chỉ mà Suzanne đã cho nhưng mất hứng nhiều lắm.

Chàng leo thang lầu, lòng không vui, không buồn như là đi trác táng ở một ổ buôn hương nào đó. Nhứt là lời dặn dò của Suzanne có vẻ nhà nghề quá khiến chàng còn xẹp thêm. Suzanne dặn chàng tự khóa cửa dưới nhà lại. Chẳng nàng làm biếng xuống dưới để khóa cửa lấy.

Cô gái si tình và khát yêu, đôi nhục dục này hơi ngạc nhiên mà gặp một gã si tình không còn si tình chút nào hết.

Thanh vẫn tươi cười. Nhưng Suzanne tế nhận được rằng trên gương mặt ấy, cảm tình đối với nàng đã đi vắng. Hơn thế, đôi mắt chàng lại bình thản lạ kỳ, chớ không đỏ ngầu lửa dục như những lần họ gặp nhau ở các nơi vắng vẻ mà nàng cho hấn tự do nụng nịu nàng.

Thanh hỏi đùa:

- Hôm nay thật hoàn toàn tự do rồi à ?
- Không, em tự do từ lâu rồi chớ.

- Thật không ? Sao cảm anh đến thăm ?
- Bí mật !
- Bí mật, nhưng có ly kỳ hay không ?
- Khá ly kỳ.
- Chàng bỏ rơi hử ?
- Không hề có chuyện đó.
- Càng hay. Nhưng nếu như vậy đi nữa, cũng chẳng sao kia mà !
- Nếu như vậy thì "có sao" chớ ! Nếu như vậy anh sẽ xem em là một người mà anh qua đường vài tuần thôi. Bằng không như vậy, anh sẽ yêu em thật tình ...
- Cố nhiên. Nhưng làm thế nào mà anh biết rằng câu chuyện có như vậy hay là không như vậy.
- Rồi anh sẽ biết.

Thanh không hiểu câu này, vì quả thật chàng không ngờ rằng Suzanne là một trinh nữ. Chàng ngỡ nàng chỉ nói bậy vậy thôi để khỏi bí.

- Bây giờ tới phiên em hỏi anh, Suzanne nói. Anh dạo này có hoàn toàn tự do hay không ?
- Anh thì luôn luôn tự do.
- Từ đây cũng thế ?
- Ừ.
- Nghĩa là không có vấn đề yêu em ?
- À, cái đó đã ngã ngũ đâu nào. Nếu sự thật đúng như em nói thì anh sẽ yêu em và anh sẽ hết tự do.

Thanh ngồi trên chiếc sô-pha đối diện với Suzanne ngồi ghế. Giữa hai người là bàn sa-lông.

Suzanne đứng lên bước qua ngồi sát bạn, ghé đầu qua vai bạn mà rằng:

- Nhớ quá ! Từ đây, em mong rằng em khỏi chịu khổ hình mỗi đêm.
- Khổ hình gì ?

Thanh vừa hỏi vừa dụi mắt qua để hôn lên tóc bạn:

- Khổ hình nằm thao thức để nhớ anh chớ khổ hình gì nữa.

Khi thân kề thân, lý trí bị bịt mồm lại ngay và chỉ còn có xác thịt là có quyền ăn nói.

Thanh xua được tất cả mọi ý nghĩ không hay về Suzanne và chỉ còn thấy một cô gái trong sạch, đúng y theo cảm giác của chàng lúc hai người mới quen nhau.

Chàng dụi mắt người lại đột ngột và lệ làng quá, và cả thân trên của Suzanne rơi xuống tận tay chàng.

Họ nhìn nhau, nhưng chỉ có mấy giây thôi, Suzanne nhắm mắt lại đôi môi hé hé trong một dáng điệu chờ đợi và hiến dâng.

Thanh cúi xuống, kề miệng sát tai bạn mà thì thầm:

- Em !
- Dạ !

- Anh ở lại em nhé !
- Dạ !
- Suốt đêm nhé !
- Không, anh phải ở luôn đây. Em bắt cóc anh đó.

Thanh lòn tay dưới chân nàng rồi đứng lên ẵm ngửa bạn, đi vào buồng trong.

Đó là một đêm diễm ảo của cả hai người. Thanh đã khám phá ra bí mật lạ lùng hết sức của Suzanne là sự còn tân của nàng.

Là tay ăn chơi kinh nghiệm, không có trường hợp kỳ quặc nào về phái nữ mà chàng không biết hoặc không nghe bạn hữu kể lại.

Nhưng trường hợp Suzanne kỳ quặc cho đến nỗi không ai tin được mà chính chàng cũng hơi ngờ.

Không thể có một cô gái trưởng thành và đẹp lộng lẫy nào mà giữ mình được trong nếp sống tự do quá trớn như Suzanne cả.

Thật là khó tin.

Chàng tự hỏi không rõ khoa học hay phép gia truyền có biết một phương thức nguy trang nào để giúp đàn bà cho đàn ông ảo tưởng rằng họ là gái tân.

Nhưng không, nguy trang chỉ gạt được những kẻ không sành gái, chớ không gạt được chàng. Rõ ràng là Suzanne còn trong trắng.

Thật là thế gian hi hữu.

Cái đêm diễm ảo này còn có ngày mai, có rất nhiều ngày mai diễm ảo khác mà đôi bạn quen biết nhau không rời. Tuần trăng mật của họ kéo dài hằng tháng và họ tin rằng nó sẽ kéo dài bất tận cho đến ngày họ bạc đầu.

Có những hôm câu chuyện đưa đẩy Suzanne đến mỗi bản khoản nhỏ nhỏ của nàng !

- Anh sẽ cưới em làm vợ hay không ?
- Sao lại có chuyện hủ lậu như vậy ? Thanh cười đáp. Quan niệm luyến ái của đợt sóng mới lại "bà cụ" đến thế à ? Yêu nhau thì cứ yêu, yêu cho thật nhiều, chừng nào hết yêu nhau ta sẽ bị cột với nhau một cách miễn cưỡng hay sao ?

Suzanne cũng quan niệm y như Thanh. Nhưng nàng yêu Thanh quá và sợ Thanh chán nàng trước khi nàng chán Thanh.

- Thì em chỉ hỏi vậy thôi.

Đáp thế, nàng hơi buồn, vì ảo tưởng đã mất. Họ chỉ là một đôi nhân tình rã ra bất kỳ ngày nào không biết chừng. Cái ngày ấy chắc chắn là không xa, vì Thanh là tay ăn chơi không còn tin tưởng nơi tình yêu cho lắm. Chàng chỉ thấy khía cạnh bóng sắc và xác thịt nơi người con gái thôi và như con bướm, chàng bay hết đóa hoa này đến đóa hoa khác mà không đậu lâu trên bông nào cả.

Chưa chi đã có dấu hiệu chán chê đó vì những lần hò hẹn giữa họ cứ thừa lần. Tuần lễ đầu chàng đến mỗi đêm, tuần lễ thứ nhì, chàng đến ba đêm một lần, qua tuần thứ ba Suzanne phải dùng điện thoại kêu gọi chàng mới chịu nhận một buổi hẹn miễn

cưỡng và từ đó về sau buổi hẹn nào cũng do Suzanne sắp đặt, chớ cứ để vậy, có lẽ không bao giờ chàng tới nữa.

Thật là tai hại cho cô gái này. Nếu bị bỏ rơi tàn nhẫn sau một thời gian yêu nhau khá lâu có lẽ nàng sẽ đau lắm, nhưng rồi cũng nguôi được niềm đau mà không mất lòng tin nơi tình yêu.

Đằng này, Thanh lại không bỏ rơi nàng mà chỉ không thật tình chơi cái trò chơi tình ái thôi. Chàng xem như yêu là uống rượu, rượu ở quán nào lại không thế, chiêu đãi viên nào mời mọc lắm thì vào giải khát chơi, không thì thôi, hoặc thì đi nơi khác tùy cảm hứng, tùy sự tình cờ của bước chân.

Suzanne đâm ra hoài nghi, tự hỏi ái tình có thật trên đời hay không. Rõ ràng là sau cái đêm có thể gọi là đêm tân hôn của họ, Thanh khám phá ra nàng là trinh nữ, hẳn yêu nàng ghê lắm. Xem ra hẳn rất là chơn thật trong tình cảm của hắn. Vậy mà không quá một tuần trăng, tình yêu ấy chỉ còn là một thói quen, chàng đến căn lầu của nàng như là tới ngày tóc dài là phải đi hót thợ cạo, không thích tới đó mà cũng chẳng sợ tới đó mà có phần lại sợ nữa vì hót tóc sẽ bị đầu các cọng tóc rơi vào bên trong áo ngực ngứa khó chịu lắm !

Một thứ tình cảm phù du quá như vậy có phải chẳng chỉ là trò bịa đặt của bọn thi sĩ họ nói ra để nghe cho hay vậy thôi, để che đậy, để thi vị hóa các việc bản thú là việc xác thịt ?

Suzanne tự hỏi nếu một người thanh niên khác, đẹp mã y như Thanh - mà Saigon này chứa hằng khối thanh niên ca líp đó - chinh phục nàng thì nàng có yêu họ hay không ? Chưa trả lời được, Suzanne sống lại những năm tưng bừng của nhà nàng, những năm mà "đêm đêm hàn thực, ngày ngày nguyên tiêu", những năm mà vương tôn công tử lui tới dập dìu trong những tiệc tùng, dạ hội mà cha mẹ nàng tổ chức để quyến khách hầu mong gả nàng về chỗ tốt.

Năm đó, nàng đã gặp nhiều thanh niên đủ điều kiện và đã xúc động vì vài anh chàng.

Chỉ tại họ không chịu cưới nàng, còn yêu suông cho vui thì không thể được, bởi nàng bị mẹ giữ riết.

Chẳng hạn như anh chàng Bên. Chàng là y sĩ trong quân đội, chàng đẹp trai còn hơn Thanh nữa, Thanh có vẻ công tử bột, ốm yếu như một thư sinh trong sách Tàu, còn Bên thì đẹp một vẻ đẹp thể thao và tác phong rất là hiên ngang.

Nàng đã mơ Bên, đã ước ao được nằm trên tay Bên và ngày mà Bên thuyên chuyển đi Kontum, để không bao giờ trở về nữa, ngày đó nàng đã rơi lệ, và mãi đến mấy tháng sau vẫn còn tương tư vị bác sĩ quân y ngang tàng đó.

"Thế là tình yêu không có thật. Suzanne kết luận, bởi nàng có thể yêu người khác hơn là Thanh và nếu giờ mà Bên trở về, nói một tiếng là nàng sẵn sàng ngã ngay".

Không, tình yêu không có thật. Nếu có thật, nó phải duy nhất. Nghĩ như thế, Suzanne không hôn Thanh nữa. Hết hôn Thanh, nàng cũng bớt yêu Thanh, bớt sâu,

bớt tủi. Lòng nàng chai lẩn như là đã lẩn lóc quá nhiều trong tình trường, mặc dầu chỉ mới yêu trong mối tình đầu.

Với tâm trạng ấy, Suzanne phải ngã trước những cuộc tấn công như vũ bão của lão Trung, lão ta làm đủ áp lực, đưa ra đủ quyên rũ để đẩy nàng vào thế phải ngã.

Và nàng đã ngã.

Suzanne không có hối hận, sau chuyến đi sở cao su Long Thành với ông phó giám đốc hãng Navishipping, chuyến đi tội lỗi chó không trong sạch như những chuyến đầu mà nàng chỉ nhận lời cho vui lòng lão ta, đi mà vẫn tự vệ.

Nếu tình yêu không có thật thì giữ gìn là điên rồ, nhưt là khi mà người ta tặng nàng những món quà đế vương để đánh ngã những sự giữ gìn của nàng, bỏ phòng thủ là quà vào như nước.

Nàng không hối hận, chỉ hơi ngượng khi thấy mặt Thanh thôi. Nhưng đêm ấy hẳn tới như là thăm bầy, tới rồi đi ngay, sau bảy ngày không đến. Con tức giận của Suzanne xóa được sự xấu hổ thâm của nàng, vì thái độ lạnh nhạt của Thanh đã giúp nàng có được cái "chánh nghĩa" trong sự phản bội.

oOo

Từ đêm mà Ngàn ra khỏi căn nhà này đến nay là ba tháng rồi, Suzanne đã sống qua hằng hai ba năm đời sống tình ái. Nàng đã yêu, đã phản bội, không vì tình, mà vì tiền, đã chán chê tất cả, đã mất nhiều niềm tin của một người trẻ tuổi trước cuộc đời.

Với tâm trạng ấy, nàng không hoảng hốt bao nhiêu khi nàng nghe dấu hiệu thọ thai và nghe xác nhận của nhà chuyên môn khi nàng đi thử thỏ.

Nàng ra khỏi phòng mạch của bác sĩ rồi bật cười một cơn cười mặt dày mày dạn và tự hỏi: "Không biết là con của thằng nào. Nhưng chắc chắn là không thằng nào chịu nhận cả. Mặc kệ, cốt là phải bắt cho được một thằng nhận cho dẫu là nó phải chịu oan. Lũ nó chó má như nhau cả thì tại sao mình lại không chó má với lũ nó để phải chịu thiệt. Ừ, phải nắm đầu một thằng bất luận thằng nào trong hai đứa, miễn có kẻ đưa vai ra để gánh cái gánh này".

Nhưng cả hai thằng này đều chó má đến độ tốt cùng nên cả hai đều vượt khỏi tay nàng. Tệ hơn nữa, lão già Trung lại tống cổ nàng ra khỏi sở, ngỡ làm thế thì dứt hậu hoạn.

Bây giờ, nàng chỉ còn mỗi một nước thôi là đi kiện xin tìm cha đứa bé. Vụ kiện này sẽ kéo dây dưa mãi cho tới ngày nàng nở nhụy khai hoa, bởi không có đứa bé, pháp y không thể truy tầm thủ phạm được.

Nhưng một vị luật sư quen đã cho nàng biết rằng đứa bé ra đời rồi và nó mà là con của ông A đi nữa, cũng khó lòng mà nắm đầu ông A được.

Pháp y, hiện nay, chỉ biết dựa vào loại máu để định đoạt. Đứa bé sẽ đồng loại máu với ông A điều đó không chứng tỏ gì nhiều bởi có hằng triệu người đàn ông khác đồng loại máu với đứa bé.

Viện thử máu không chứng tỏ gì hết mà cần những bằng có khác nữa. Những bằng có ấy Suzanne không có nắm trong tay.

Vì thế mà rồi nàng lại không đi kiện.

oOo

Thấy khách vò tấm chương trình toán vút xuống đất, Suzanne nói:

- Ông làm ơn cho em xem một chút.

Khách vội banh tấm chương trình ra vuốt cho thẳng thớm rồi trao lại cho người láng giềng kiểu diễm của hắn.

Từ ngày trái bom nguyên tử nổ, nghĩa là từ ngày Suzanne báo tin cho hai thú phạm rằng nàng thọ thai, cô gái này phải chịu cảnh đi xi nê một mình, vì lũ nó cút mất sau mấy trận cãi vã với nàng.

Đêm nay nàng đến rạp chiếu bóng hơi sớm, và có lẽ cái thai làm cho hai chơn nàng dễ mỏi, nên nàng vào rạp ngay, còn lâu lắm màn bạc mới sáng lên nên nàng tìm cách giết thì giờ, mượn chương trình của người bên cạnh vì khi vào cửa, nàng không có lấy chương trình theo thói quen.

Suzanne đã đọc hết chuyện phim bằng hai thứ tiếng, tiếng ta và tiếng tây rồi mà cũng vẫn chưa có gì, nàng mỉm cười trao trả chương trình và nói cảm ơn.

- Cô giữ đi, tôi không cần nữa.
- Em cũng không cần. Vậy bỏ đi ông nhé !
- Tùy cô.

Khách là một thanh niên xoàng xoàng, nhưng có gương mặt rất đạo mạo, thất cả vạt hẳn hòi, ra vẻ chững chạc lắm.

Thấy ai cũng có đôi cả, Suzanne nghe tủi thân và buồn vô cùng. Nàng bắt chuyện với người ngồi bên cạnh này để qua buổi chờ đợi.

- Ông chỉ đi một mình à ?
- Vâng.

Khách hơi ngạc nhiên trước câu hỏi này và tiếng trả lời của y run run, chứng tỏ rằng y bối rối trước sự đường đột của phụ nữ và có lẽ y không quen.

Tánh tình nghịch, Suzanne thấy vụ này hay hay nên hỏi đùa:

- Thường thì người ta đi với nội tướng hay với bạn gái. Ông đi một mình thì hơi lạ.
- Còn cô ? Cô cũng đi một mình.
- Phụ nữ không thể có sáng kiến mời bạn trai đi xi nê.
- Tôi là người xú lạ, không có bạn ở đây.
- Vậy à ?

Suzanne bấy giờ mới hiểu. Hắn có vẻ quê.

- Thưa ông, ông từ đâu đến.

- Tôi là giáo viên ở Long Xuyên. Nói rõ thêm, tôi làm hiệu trưởng một trường tiểu học quận. Mùa bãi trường, tôi lên đây theo khóa tu nghiệp thường niên.

À, ra vậy, thảo nào hấn đạo mạo lảm. Nhà mô phạm có khác !

- Còn trẻ quá mà ông giữ chức vị như thế thật là ít có.
- Thời nay ta thiếu cán bộ nên không chọn lọc kỹ càng được. Có lảm ông hiệu trưởng những trường Trung học to, còn trẻ hơn tôi nhiều.
- Ông đi tu nghiệp một mình chớ không đưa gia đình theo à ?
- Tôi còn độc thân, thưa cô.
- Thế à ?

Suzanne thỉnh linh vụt nảy ra một ý. Thoạt tiên, nàng mừng rỡ hết sức, nhưng rồi thấy rằng tàn nhẫn quá, nên ngần ngại mà suy tính.

Những quảng cáo đầu tiên đã được chiếu, mặc dầu đèn chưa tắt. Rồi bóng tối trùm xuống lần lần.

“Thật là tàn nhẫn, Suzanne nghĩ. Kẻ ăn mắmm người khát nước thì có chết người ta không chớ ! Nhưng mà, mình có đòi hỏi gì đâu, có bắt hấn nuôi mình đâu. Mình chỉ cần đưa bé được nhìn nhận cho đỡ kỳ thôi”.

Hai người đều bận xem phim, không nói gì nhau nữa, mãi cho đến lúc hai chữ “The End” hiện lên màn bạc, họ mới đứng lên cùng một lượt và Suzanne hỏi:

- Ông về đâu ?
- Tôi ở nội trú trường Gia Long.
- Nhưng có bố buộc như học trò không ?
- Không. Bằng có là tôi được đi xem chiếu bóng thư cô thấy.

Ra tới cửa Suzanne lại nói:

- Nếu không có gì bất tiện cho ông, em xin mời ông tối mai đi ăn cơm với em.

Đây là một sự thay bực đổi ngôi dị kỳ, nhưng thanh niên không biết thế, ngỡ rằng gái tân thời ở Saigon đều như vậy, họ mời nam phái đi ăn cơm là thường.

- Thưa cô, không có gì bất tiện hết. Tôi chỉ ngại thôi vì mới được quen biết với cô.
- Trước lạ sau quen. Vậy ông đồng ý chớ ? Tối mai, bảy giờ rưỡi.

Thanh niên trù trù một chút nữa rồi đáp:

- Hay xin để tôi mời cô ?
- Như vậy thì càng hay.
- Nhưng tôi sẽ tìm cô tại đâu ?
- Tại nhà em.

Suzanne cho người thanh niên lạ địa chỉ của nàng rồi hai người chia tay nhau.

Ông hiệu trưởng Khương ấy không ở nội trú nữa sau đêm đi ăn cơm với Suzanne.

Ông ta biết rằng đây là cuộc phiêu lưu nguy hiểm, nhưng cứ lao đầu vào vì Suzanne không đòi hỏi gì cả. Ông đoán rằng có lẽ Suzanne là một cô gái không đứng đắn,

nhưng đến lúc muốn kiếm chồng để nương dựa, nên quyết cột ông, chỉ có thể thôi. Và nếu chỉ có thể, cũng chẳng đáng sợ là bao.

Vì vậy mà ông xách va ly về ở với người bạn tình cò gặp gỡ.

Một tuần lễ sau đó, một đêm mưa dầm kia thành linh Ngàn xuất hiện.

Suanne chỉ ngạc nhiên có mấy giây thôi rồi tươi cười giới thiệu hai người với nhau ...

- Anh Khương, vị hôn phu của tôi. Anh Ngàn cháu của má em.

Ngàn thả rơi mình xuống ghế, trí bán loạn chỉ ù hủ với Suzanne và Khương mà hồn chàng đi vắng rất xa. Giấy lát sau, chàng đứng dậy cáo từ ra về.

oOo

Từ hơn ba tháng nay, chàng đã mất đi hết tám kí lô thịt vì những đêm trằn trọc.

Chàng nghe tình chàng đối với Suzanne cứ lớn dần lên. Cái đêm chót của thời hạn mà Suzanne đã ra, đêm ấy chàng chuẩn bị sẵn sàng để đến căn lầu Phan đình Phùng thì dọc đường chàng đụng phải một đứa bé. Chàng đưa nó đi nhà thương rồi bị điều tra lại đụi tới 12 giờ đêm mới xong.

Mười hai giờ đêm tức là hăm bốn giờ, tức là giờ cuối cùng của ngày đó. Chàng có thể gọi cửa, Suzanne chắc cũng sẽ mở cửa. Nhưng ngộ lỗ nàng ăn gian bảo rằng đã quá thời hạn rồi thì sao. Ngàn lui thủi ra khỏi bót cảnh sát, chạy bậy mấy mươi vòng rồi về nhà luôn để mà đau khổ.

Suzanne có bảo trước rằng, quá thời hạn nàng không bảo đảm gì nữa hết mà chỉ trả tiền lại cho chàng thôi. Chàng không cần tiền. Mà cũng không cần hưởng Suzanne nữa. Như vậy bảo đảm hay không, cái tiết trinh của nàng không đáng kể.

Chàng chỉ cần tình yêu của Suzanne thôi. Mà tình yêu đó, khó lòng mà chàng được.

Đêm nay vẫn không hy vọng gì, chàng dật dờ tới thăm Suzanne, thất thểu như một xác chết mà một tay phù thủy cao tay ấn đã dán bùa lên, cho đi đứng, cử động mà không có hồn, chàng đẩy cánh cửa chưa đóng, bước lên lầu để rồi chạm trán với một người thanh niên mà Suzanne giới thiệu là vị hôn phu của nàng.

Ngàn ra khỏi nhà đó rồi lái xe chạy như rượt ăn cướp hay như chàng là ăn cướp bị lính rượt.

Sáng ra, chàng bán xe, bỏ nghề, đi Đà Nẵng để làm một công việc rất buồn cười: đứng bán hàng cho một hiệu ba da to của một người quen ở Chợ Lớn mới lập ra ngoài ấy.

Một năm qua.

Tình cảm của gã si tình biến chuyển rất dị kỳ. Niềm tuyệt vọng biến thành hận thù. Chàng thù kẻ mà chàng định ninh rằng đã cướp Suzanne trên tay chàng. Vì thế nên chàng lại bỏ việc, về Saigon để báo oán.

oOo

Trời đầu mùa mưa to rồi mưa dầm suốt nửa tháng rồi nắng trở lại như mùa nực.

Đêm rồi, tối thứ ba, mưa to quá. Ngàn nằm nhà. Đêm nay thứ tư, trời nắng ráo, dễ đi đứng, nhưng chàng lại sợ chúng nó đi xi nê xuất tối. Ừ, có một hạng người chỉ đi xem chiếu bóng vào đêm chót thôi, để tránh cảnh chen lấn.

May quá ! Đèn trên lầu còn sáng trưng. Đêm nay, nhút định phải ra tay. Ngàn tự bảo thầm, nếu không, sẽ không bao giờ dám nữa.

Chàng tới đây thật sớm, hồi bảy giờ, và cũng cứ ngồi ở cái bàn hàng hiên của hiệu cà phê bình dân đối diện với nhà Suzanne.

Chàng ngồi đó cho tới tám giờ rưỡi, và nếu nhà có khách và khách có nói chuyện dai đến đâu cũng đã ra về rồi.

Thế là đêm nay, chàng chắc ý tới hai điều: Suzanne vẫn còn chiếm ngụ căn nhà này; nhà hiên không có khách.

Tám giờ 45 !

Tim Ngàn lại bắt đầu đập mạnh, lần thứ ba trong buổi đầu hôm này.

Chín giờ !

Chàng vụt đứng lên rồi băng qua đường thật lẹ, quyển sách rọc nửa chừng, kẹp nơi nách. Kẹp thật mạnh cho con dao rọc giấy không rơi.

Tới khung cửa sau, Ngàn một tay bấm chuông một tay đẩy thử cánh cửa. Thì ra cửa không có khóa.

Chàng nghe có tiếng giày xuống thang, xuống được nửa chừng thang rồi, khi chàng mở rộng cửa để bước vào nhà.

Đó là tiếng giày phụ nữ.

Chàng ngược lên thì ...

Hai người nhìn nhau rất lâu, kẻ trên người dưới, cả hai đều dùng chơn lại, khi chợt thấy nhau.

Suzanne Trâm vẫn mặc đầm như đêm hôm kia... Nhưng đêm nay nàng không choàng áo mưa nên Ngàn thấy rõ y phục của nàng.

Nàng mặc duýp-se-rê kiểu lạ, có lẽ là kiểu mới nhút, ở dưới hơi rộng và dún tai bèo, những cánh tai bèo lớn, nhìn kỹ lắm mới thấy. Duýp và vết-tông ở trên đều bằng Tergal thật mỏng, màu cà phê sữa.

Tóc nàng đã khác. Nàng uốn theo lối Kennedy phu nhon.

Nếu gặp nhau ngoài đường, có thể Ngàn không nhận ra người đẹp năm ngoái bởi quãng mắt nàng sao mà sâu quá và đôi má nàng hóp quá. Hơn thế, nàng hóa trang theo lối phong trần, phấn trắng bạch chán, môi chẳng những không son mà lại bị đánh phấn lên đó nữa, lối hóa trang mà một hạng đàn ông rất mê cũng như một đạo họ đã mê loại Văm vậy.

Cô lẽ Trâm chỉ sống sờ vì cuộc thăm viếng không hề mong đợi này thôi, chớ Ngàn không thay đổi, không thế nào mà nàng phải bươi trí để tìm một kỷ niệm nào.

- Anh Ngàn !
- Cô Trâm !
- Anh tìm nhà ai ?
- Tôi ơ... hơ... đến thăm cô.
- Vậy à ? Vậy thì mời anh lên.
- Nhưng cô lại sắp sửa đi.
- Không hề gì.

Con người lịch sự là Ngàn rất khó chịu mà phải ngăn trở, phá rối chương trình của Trâm chớ sự nhận tiếp khách của nàng rất thuận lợi cho việc thi hành kế hoạch của chàng.

Trâm xây lưng lại rồi leo thang. Lưng nàng vẫn cứ là lưng con kiến vàng, và thân thể nàng là một con số tám rất khéo. Dáng đi của người đẹp vẫn cứ uyển chuyển như dáng đi của một con thú thuộc giống mèo, giống báo. Chỉ có gương mặt là biểu lộ sự đồi trụy cơ thể mà tối hôm kia chiếc ca buýt sông che khuất nên chàng không thấy rõ được như đêm nay. Và đêm hôm kia hai người cách nhau một con phố và một bức màn bước mưa.

Họ đã vào buồng khách.

- Mời anh ngồi.

Ngàn không ngồi làm gì, hỏi ngay:

- Còn anh ấy ?
- Anh nào ?
- Anh Khương, chồng của cô ?

Trâm mỉm một nụ cười chua xót rồi đáp:

- Anh ấy đã qua đời rồi.

Ngàn lại té ngồi xuống ghế như cái đêm năm trước mà chàng nghe Trâm giới thiệu Khương với chàng.

Nhưng lần này thì sự rụng rời của chàng vô lý hết sức. Chết vì bệnh hoạn, vì tai nạn, vì chiến tranh hay chết dưới lưỡi dao rọc giấy của chàng, Khương cũng vẫn cứ không còn trên đời này. Kẻ thù của chàng không còn nữa thì mối thù được tiêu tan.

Thế mà chàng lại nghe tuyệt vọng, làm như là hắn đã vượt khỏi tay chàng. Giây lâu, ý thức lại được rằng "thằng ấy" không còn nữa, chàng vẫn tức hận mà không được giết hắn bằng chính tay của chàng cho đã cái nư giận, cho hả niềm oán ghét nuôi dưỡng từ gần một năm nay.

- Chết rồi !

Ngàn nói khe khẽ câu ấy cho chính mình nghe, với một giọng kêu than, làm như chính chàng là người góa phụ khôn người, người thân yêu của Khương, đi xa về, nghe tin bất ngờ.

- Ủ, anh ấy đã qua đời rồi !

- Tròi ơi, chết rồi.

Chán nản, chàng ném quyển sách lên mặt bàn sa lông và con dao rọc giấy bằng bạc rơi xuống mặt bàn bằng chất Formica, kêu một tiếng “keng”, vì chất Formica cứng như kim khí.

- Có gì ? Hình như là anh quen với anh ấy nhiều lắm phải không ? Coi bộ anh buồn quá khi nghe tin này.
- Không.
- Nếu không thì thật là khó hiểu
- Tôi đến đây, chỉ ở... tới thăm cô.

Trâm bật cười:

- Nhưng sao coi bộ anh gắn bó với Khương dữ vậy ?
- Tôi buồn giùm cô. Ngân đáp láo.
- Cám ơn anh. Có thật là anh đến thăm tôi hay không ?
- Chớ cô còn muốn tôi tìm ai ở đây nữa ?
- Anh đến trễ quá, trễ những một năm và ba tháng rưỡi.
- Cô nhớ dai nhỉ, nhớ từng tháng, từng ngày.
- Không có gì lạ, bởi tôi đã mong anh trở lại trong cái tháng mà tôi đã dành cho anh, mong nhiều lắm và khó quên.
- Nhưng chuyện ấy không còn quan trọng nữa.
- Cố nhiên, đã quá hạn lâu rồi.
- Không phải vậy. Tôi có cần đòi nợ đâu như cô đã biết. Tôi càng không cần cô trả nợ bằng cái kia.
- Mặc dầu trễ, tôi vẫn không quên lời hứa. Anh có cần tiền không ?
- Đã bảo tôi không cần đòi nợ kia mà.
- Như vậy cuộc viếng thăm của anh hoàn toàn bất vụ lợi. Xin cám ơn anh một lần nữa.
- Cô đã tái giá chưa ?
- Có đâu mà lạ đến thế. Và lại anh không thấy sự xuống chơn của tôi hay sao ? Tôi mới sanh có bốn tháng.
- Vậy à ?

Ngân ngạc nhiên, rồi nhảm tính: “Nó lấy chồng vừa đúng một năm, nhưng lại sanh đẻ được bốn tháng. Sao có chuyện lạ thế ? Chắc là sáo thai”.

- Có thể tôi đòi truy cũng vì sinh nở và vì mệt nhọc trong việc nuôi con.
- Vậy à ?

“Thì ra nó không sáo thai. Cái mới lạ”

- Cháu trai hay gái ?
- Gái.
- Tốt chớ ?
- Tốt lắm. Mời anh xem.

Bức màn là bức màn năm ngoái. Bụi thời gian đã làm phai lợt màu sắc của nó như đã làm lợt phấn phai hương chủ nhân nó.

Trâm vén màn đứng vào cái nơi mà một đêm năm ấy chàng đã vén.

Một chiếc giường sắt nhỏ chụp mũnng tuyn trắng. Ngàn bước tới dòm qua lưới tuyn thì thấy một đứa bé gái trắng trẻo, gương mặt rất xinh, nằm ngủ thong dong như bất kỳ đứa bé dồi dào sức khỏe nào.

- Nhưng cháu không giống như anh Khương cũng chẳng giống cô !

Ngàn buột mồm thốt ra nhận xét ấy rồi thấy mình nói hớ đánh trống láp:

- Cô sắp sửa ra đi. Bỏ cháu một mình à ?
- Không. Có con nhỏ giữ em. Nó ngủ ngoài hàng hiên.

Ngàn im lặng đứng đó nghĩ lung tung rất nhiều về đời một người con gái. Sáo ngữ báo đó là kiếp hoa, quả không sai.

Trâm thở dài:

- Mới có một năm mà bao nhiêu tang thương đã lướt qua đây phải không anh ?

Ngàn không đáp. Chàng trở ra sa lông, ngồi lại trên ghế rồi nói:

- Tôi phải đi kéo trễ công việc của cô.
- Không hề gì, anh cứ ngồi chơi.

Nàng đi đâu mà gần như là mỗi đêm ? Ngàn tự hỏi, có lẽ đêm rồi nàng cũng đi như đêm hôm trước kia mà mình thấy ?

- Cô chỉ đi dạo mát hay sao mà không sợ trễ ?
- Không, tôi đi làm.
- Vậy à ? Vậy thì tôi càng muốn tránh cho cô trễ giờ làm.
- Trễ cũng không sao.
- Cô làm gì, ở đâu ?
- Tôi coi két trong Moulin Rouge.

Ngàn cười thâm "coi két mà không sợ trễ giờ ! Họa chẳng nàng làm ca ve thì mới muốn đến giờ nào tùy thích. Nhưng dầu sao cũng nên buông thả nàng ra".

- Tôi đưa cô đi có tiện hay không ?

Ngàn muốn kiểm soát thử xem Trâm nói láo hay nói thật về cái chỗ làm nên đề nghị như vậy. Chàng hơi ba gai trong đề nghị này, bởi nàng có thể nói láo và phép lịch sự cấm chàng tò mò về đời tư của người không thân.

- Tôi chỉ sợ anh mất công thôi.
- Không có gì mà mất công. Ta đi xe.

Trâm không khóa cửa. Có lẽ con bé giữ em chỉ nằm hóng mát ngoài hàng hiên chớ chưa ngủ và chính nó sẽ đóng cửa.

Đi song đôi với Trâm trên ngõ, Ngàn bỗng nghe tủi thân và nao nao buồn buồn. Phải đợi cho người con gái đẹp này xuống chơn đến như thế, chàng mới được sánh vai với nàng. Mà được sánh vai cũng không có nghĩa gì cả.

Ra tới đầu ngõ, Trâm ngoái nhìn sau rồi hỏi:

- Xe anh đâu ?
- Bán rồi năm ngoái lúc sắp đi xa.
- Đi đâu ?
- Đi Đà Nẵng.
- Anh về từ bao lâu rồi ?
- Độ một tuần lễ.
- Chùng nào trở ra ngoài ấy ?
- Không trở ra nữa.

Ngàn bắt một chiếc tắc-xi, cả hai lên xong, chàng dặn tài xế:

- Chạy vô Huỳnh-Mẫn-Đạt rồi quẹo xuống Trần Hưng Đạo.

Chàng lại cười thêm: “Nếu nó định đi Đa-Kao hay Phú-Nhuận thì nó sẽ tốn tiền xe đũ lắm, vì sau khi mình bỏ nó xuống trước Moulin Rouge, nó lại phải trở ra.”

Rồi chàng nói lớn lên:

- Vài hôm nữa tôi sẽ đến thăm cô, ở Moulin Rouge.
- Không nên. Em giò tự do, anh cứ đến nhà.

Ngàn lập ra ba giả thuyết sau lời can ngăn ấy.

- 1) Trâm không có làm ở Moulin Rouge.
- 2) Nàng làm ca ve và sợ chàng biết sự thật.
- 3) Nàng quả coi kết thật nhưng có bồ, bồ này đến mỗi đêm.

Trong ba giả thuyết ấy, chắc chắn có một giả thuyết đúng, chắc chắn như vậy.

Trâm cố thuyết phục Ngàn:

- Nó đập ghê lắm. Khách có hà tiện, không ăn gì, không uống rượu mạnh, cũng mất ba bốn trăm bạc. Anh biết chế độ mới về vũ trường chó ?
- Không, tôi lười về tình, chó không theo dõi đời sống ăn chơi ở đô thành nữa.
- Theo nguyên tắc thì vũ trường không được có ca ve chuyên nghiệp mà khách phải dặt bồ tới. Nhưng dặt bồ tới thì tốn hao kinh hồn, nếu cứ theo luật mà thi hành thì kỹ nghệ vũ trường không còn làm ăn gì được nữa cả.

Vì thế mà ca ve chuyên nghiệp lại biến thành chiêu đãi viên.

Khách khỏi lấy tích kê vũ nữ, nhưng phải trả 200 đồng tiền thuế. Họ ngán. Vũ trường lại nghĩ ra mưu đóng bao cho nhà nước một đêm xa cạ là bao nhiêu đó. Cố nhiên là rồi họ đập lại khách để gỡ. Một ly trà đá hồi đó ba chục, bây giờ một trăm. Chiêu đãi viên ngồi nói chuyện với khách được khách mời giải khát, mà tụi nó cứ kêu thứ dữ rồi bỏ không uống, để vũ trường gián tiếp đập khách thêm.

Thành thử khỏi đóng 200 bạc thuế lại phải gián tiếp đóng lu bù thứ khác, còn mắc tiền hơn là đóng thuế nữa.

Ngàn có cảm giác rằng Trâm cố ý dọa cho chàng không dám tới Moulin Rouge để biết những gì nàng muốn giấu.

Chàng cười thâm: “Em nhỏ ơi, anh đây là một cây ăn chơi, đâu có ngán những trò vật ấy mà em đưa ra để hù anh. Anh sẽ biết sự thật !”

Khi xe từ đại lộ Thành Thái quẹo tay trái để xuống Huỳnh Mẫn Đạt thì từ đằng xa, bốn cánh đỏ của cái chong chóng điện của vũ trường xuất hiện lên nền trời đen thui.

Ngàn dặn tài xế:

- Tới Trần Hưng Đạo quẹo trái rồi đậu lại trước Moulin Rouge nhé.

Dặn xong, chàng liếc qua nhìn phản ứng của Trâm và thấy nàng cứ bình thản như thường, không có vẻ gì sợ lộ tẩy cả, ít lắm là đêm nay mà nàng biết chắc chàng không vào vũ trường.

Bấy giờ cái chong chóng đỏ to lên khổng lồ trong không trung, và như là quay mau hơn mặc dầu tốc độ của nó cứ bất di, bất dịch.

Tắc-xi tấp lại ở ngã tư để đợi hết kẹt xe. Ngàn lại liếc nhìn bạn, và thấy nàng vẫn cứ bình thản.

Khi này vì phép lịch sự, chàng để Trâm lên xe trước, thành thử Trâm ngồi bên trái. Chàng nói:

- Cô nhóm lên, bước qua tôi để sang bên phải hầu xuống xe. Tôi còn đi nữa.

Trâm vừa làm y theo lời chàng vừa hỏi:

- Anh đi đâu ?
- Về nhà.
- Anh ở vùng nào ?
- Cầu Ông Lãnh, đường Nguyễn Thái Học.
- Té ra anh lại phải quay về mặt công quá.
- Không hề gì.
- Tôi cứ ngỡ anh ở trong Chợ Lớn.

Ngàn cười mà rằng:

- Cô không tin rằng tôi có thể đưa một người bạn đi một nơi mà người ấy cần đến, chớ không phải chỉ thuận đường mà cho người bạn ấy quá giang hay sao ?
- Không, em không có nghĩ như vậy.

Cái tiếng “em” mà Trâm vừa dùng lần đầu tiên với Ngàn không rõ nàng quen miệng mà nói ra hay là cố ý. Đó là một tiếng ngắn, chìm trong cả câu, nhưng Ngàn nghe thấy liền, làm như nó là cái chong chóng khổng lồ kia, nổi bật lên, không sao không thấy được cả.

Tắc-xi quẹo trái và đậu ngay trước cửa kiếng lớn của vũ trường.

Trâm mở cửa xe bước xuống vỉa hè và nói:

- Cám ơn anh nhé !

- Không có gì.

Nàng đi thẳng vào trong, không day lại lần nào.

Ngàn bảo tài xế khoan chạy, mặc dầu xe đậu gần khúc quanh quá vì cái cửa kiếng ấy ở ngay góc đường, chàng còn muốn rình Trâm. Người cảnh sát viên đứng gác nơi đó, đưa tay ra hiệu cho tài xế tránh chỗ, nhưng chàng bảo tài xế khoan đã.

Từ đâu không biết nhiều người đẹp đi qua cửa kiếng trong, để lên thang lầu mà chân thang nằm ngay sau cửa. Họ day ra ngoài mà cười với Trâm.

Ngàn chắc bụng một trăm phần trăm rằng quả Trâm làm nơi đây, nên cho xe chạy.

Thình lình, trước khi đẩy cửa kiếng, Trâm day lại mỉm cười và gật đầu chào chàng một cái.

Chi tiết rất vụn vặt này lại là một biến cố rất lớn đối với Ngàn, khiến chàng thù người ra mãi cho đến lúc xe chạy tới ngã tư Năng-xi chàng mới tỉnh lại.

Hạng người của Trâm không giàu hơn ai, nhưng có bề ngoài sang trọng lắm. Nếu họ có bỏ đưa rước thì đó là hạng bỏ đi xe Huê Kỳ. Đưa rước cho họ bằng tắc-xi làm cho họ xấu hổ, nhứt là nếu cảnh đưa rước lại có hơn chúng như trong trường hợp này.

Có sao Trâm chẳng bị mặc cảm như bao nhiêu cô khác, mà dám day lại chào chàng trước mặt đồng nghiệp của nàng.

Bỗng dưng chàng muốn trở lại Moulin Rouge ngay. Nhưng sực nhớ rằng trong túi chàng còn không tới năm trăm bạc, chàng lại thôi.

Chàng lại có ý muốn về Phan đình Phùng để nằm chờ Trâm với lại cũng để lấy quyển sách và con dao rọc giấy bằng bạc, mà chàng bỏ quên trên bàn.

Nhớ tới con dao rọc giấy, chàng rùng mình. Món khí giới ấy có thể đã vấy máu, như Khương còn sống, và giò này chàng đang nằm trong bót.

Để làm gì ? Cuộc liều mạng đó ? Không để làm gì cả ! Thật là vô lý hết sức. Giò con ác mộng đã qua, Ngàn mới chợt thấy là mình điên.

Thật là kỳ. Đã ba mươi tuổi trên đời rồi, đã ăn chơi non mười năm, thế mà chàng vẫn cứ si tình. Khó hiểu thay cho con người. Mà si ai mới được chớ ? Si một cô bé đã bán mình hụt cho chàng và có lẽ rồi sau đó cô lại bán mình cho người khác.

Kỳ lạ hơn nữa là bây giờ, đóa hoa ấy đã tàn rồi, thế mà chàng vẫn cứ bị nó thu hút. Chàng nghe rằng chàng còn bị thu hút mạnh hơn trước nữa.

Gương mặt thiếu máu của Trâm, bị lối hóa trang phong trần cho tiêu tụy thêm, lại để mê vô cùng. Sao phụ nữ họ lại tài đến thế, biết được sở thích của đàn ông đương thời rõ quá như vậy ?

Năm năm trước đây lối hóa trang ma trơi của Trâm chắc là cho nam phái chạy trốn, giờ thì nó lại "ăn vô gờ", cái mới kỳ.

Dự định sau, rồi Ngàn cũng bỏ, bởi con bé giữ em chắc sẽ đuổi chàng đi, vì chàng lạ hoắt đối với nó, và khi này nó lại không thấy chàng vào nhà.

- Ngừng lại !

Thình lình Ngàn la lớn lên như vậy khiến người tài xế tắc xi hoảng hốt thắng thật gấp làm chàng chúi nhủi tới.

Cũng may là đằng sau không có xe.

- Gì đó cậu ?
- Vô sát bên trong rồi lùi lại ! Chàng đáp.

Trong khi tài xế tắc-xi y lệnh thì Ngàn day ra sau, dòm qua cửa kiếng. Một thanh niên đứng đợi dưới trụ xe buýt trước Cảnh Sát Công Lộ.

Người con trai ấy là Khương, hay ít ra cũng là một người giống Khương như đúc.

Tắc-xi lùi tới nơi, Ngàn trả tiền xe, mở cửa thật lẹ rồi nhảy xuống vỉa hè cát, sợ xe buýt tới nơi người kia đi thì hỏng cả.

Thanh niên đợi xe cứ nhìn vào hướng Chợ Lớn không thấy gì cả.

- Rua !

Hắn giựt nảy mình, day lại thì rất ngạc nhiên mà hắn thấy một người đàn ông lạ đưa tay ra chào hắn.

Hắn trở mắt, há miệng mà nhìn sừng Ngàn, lâu lắm mới đưa tay ra đáp lễ rồi cười nói:

- Hơi nhớ, mà vẫn quên. Xin lỗi !
- Có phải anh Khương không ?
- Chính tôi, còn anh ?
- Tôi là ... ơ... hơ... anh bà con của Suzanne Trâm.

Cả hai cũng như nhau, Khương hơi sợ vì hắn đoán rằng hắn bị Trâm cho người truy tìm, còn Ngàn thì lại sợ ma. Người chết sao lại hiện hồn về giữa Sài Gòn ? Chàng hỏi một câu vô lý hết sức:

- Anh vẫn ơ... hơ... còn sống chứ ?

Khương bật cười rồi nói:

- Nếu không thì tôi là ma à ?

Xe buýt đã tới, nhưng Khương không lên.

Hắn hỏi:

- Ai nói với anh rằng tôi chết ? Chắc cô Trâm ?
- Không.
- Ta không có bạn chung với nhau, thì hắn kẻ bếp xếp là Trâm, anh đừng chối vô ích.
- Nhưng ơ... sao hai người lại xa nhau ?
- Té ra anh không biết gì hết sao ?
- Hoàn toàn không biết.
- Hay lắm, câu chuyện của tôi y như là tiểu thuyết trinh thám ba xu.

- Có thể cho nghe được không ? Anh đi đâu ?
- Đi thăm bà con ngoài Saigon.
- Hay là ta cùng đi, bằng tắc xi ?
- Cũng được.

Lên xe xong, Khương bắt đầu câu chuyện ngay:

- Năm ngoái, tôi là giáo viên ở tỉnh, tôi lên đây dịp bãi trường để theo khóa tu nghiệp hiệu trưởng thì tình cờ gặp Suzanne Trâm. Chính nàng đã "o" tôi và đem tôi về nhà ở với nàng. Sống chung với nhau gần tới ngày tựu trường nghĩa là một tháng rưỡi thì tôi biết rằng nàng có thai đã bốn tháng rồi.
- À, ra vậy.
- Nàng cố níu tôi ghê lắm nhưng tôi trốn đi. Sau đó tôi được chuyển về đây. Giờ đây sành đời rồi, nhưng vẫn không hiểu sao mà Trâm làm như vậy. Nàng níu tôi làm gì ? Nàng không đòi hỏi gì hết, không bắt cưới, không bắt nuôi, chỉ muốn tôi ở chung cho tới ngày nàng sanh thôi.
- Anh xuống đâu ?

Xe đã tới bên binh và Ngân thấy rằng câu chuyện không còn hay ho gì nữa cả, nên định chia tay với anh con trai mà có lẽ không bao giờ chàng gặp lại.

- Tôi xuống đây.
- Thôi, anh xuống trước bót Lê Văn Ken, tôi đi nữa.
- Cũng được.

Nửa phút sau họ chia tay nhau và Ngân trở về căn gác trọ, thuê trên lầu một hiệu chạp phô các chú quen biết.

oOo

"Anh đến trễ quá, trễ những một năm và ba tháng rưỡi !"

Lời của Trâm còn văng vẳng bên tai Ngân. "Nhưng không, chàng nghĩ, mình đến rất đúng lúc. Nếu đêm ấy không đụng phải thằng bé đó, chắc chắn mình phải hưởng nó, đã thỏa mãn và không còn nhớ đến nó nữa. Một khi hưởng một người con gái mà ta yêu thâm, hưởng bằng quyền lực, ta nghe ghê tởm chính ta, không tin nơi tình yêu của ta, ta giết tình yêu lúc ấy nó chưa trưởng thành.

Giết tình yêu ! Để nó sống làm gì ? Mình có cần tình yêu hay không ? Cần, cần lắm". Ngân tự hỏi rồi đáp như vậy.

Chàng giống như một nhà tỷ phú Huê Kỳ, đi du lịch hoàn cầu bằng máy bay siêu thanh biết tất cả mọi thành phố danh tiếng trong vòng 48 tiếng đồng hồ, nhưng không kịp mướn thành phố nào cả.

Trong địa hạt yêu đương, Ngân đã du lịch tốc hành như vậy và người thanh niên đã biết rất nhiều gái này, chưa hề yêu và được yêu thật sự, đúng cái nghĩa yêu của nó.

Chàng cần tình yêu lắm và Trâm là mối tình lớn của đời chàng.

"Không, mình không tới trễ, chàng lại nghĩ. Nếu mình tới trong lúc Khương bị Trâm bắt cóc, mình đã giết Khương, và hiện giờ mồ của tên tử tội là mình đã xanh cỏ. Còn

như mà có dàn cảnh để hạ sát hắn như mình đã nghĩ ra dạo nào, thì giờ mình vẫn còn đền tội ở Côn đảo, và không bao giờ được Trâm cả.

“Không, mình tới rất phải lúc, Cô gái kiều hãnh đã xuống chơn, mà tình yêu của mình còn nguyên vẹn”.

Ngàn sống lại những giây phút trước Moulin Rouge. Bên trong cửa kiếng, ba bốn người đẹp nhìn ra. Ngoài góc đường một chiếc tắc xi tồi tàn, một chiếc Rô-nô 4 mà sạp xe vá hằng hơn một chục miếng thiếc cũ, cửa xe mở và đóng bằng một sợi dây kẽm 3 xu và giữa hai thái cực ấy, một cô Trâm kiều hãnh tay đẩy cửa, mặt day ra để mỉm cười chào người ngồi trên chiếc tắc xi xập xí nhìn đó.

Đã ba mươi tuổi đầu rồi mà Ngàn còn ngây thơ quá. Có lẽ chàng đã chọn lầm nghề nghiệp vì bản thể của chàng là bản thể của một kẻ mơ mộng, của một thi sĩ. Chàng cứ tưởng rằng cô gái Phan đình Phùng - à không, bà mẹ Phan đình Phùng - cũng bán khoán như chàng, cũng bị cuộc tái ngộ này ám ảnh y như chàng vậy và trong nhạc, dưới đèn, nàng đang thần thờ trông gà hóa quóc, lầm lẫn những tờ giấy một trăm với những tờ giấy năm trăm mà khách xĩa ra trên đĩa và bồi bàn mang lại cho nàng.

Ảo tưởng của giống đa tình đa cảm giúp chàng sung sướng cho tới hơn nửa đêm trong căn buồng hẹp của gác trọ của chàng.

oOo

Mới xa Saigon có một năm mà Ngàn đã gần thành nhà quê rồi. Về đây gần hai tuần, chàng bận “rà” lại bộ máy ám sát nên chưa kịp làm quen lại với đô thành, nhứt là làm quen lại với các chốn ăn chơi sang trọng để rửa bớt bụi quê mùa của chàng.

Vì thế mà đã háo hức vào Moulin Rouge từ đêm rồi, đêm nay chàng lại hơi sợ khi ra khỏi nhà. Chàng bị mặc cảm trĩu tầu.

Ngàn nhớ đã nghe một thằng bạn sĩ quan, nó đi Kontum hai năm về nói chuyện lại cái đêm xuất chinh đầu tiên của nó, nghe rất là buồn cười.

Có lẽ người khác thấy chàng gàn lảm. Chàng soi kiếng rất nhiều lần, trước khi ra đi cũng hơi thấy như vậy, nhưng cố gạt gẫm mình rằng là mình bánh lảm, bánh y như hồi còn đầy đủ phong độ trong cái nghề cuộc chè mấy năm trước.

Chàng làm cuộc chè lớn, mà đại bản doanh của bọn cuộc chè lớn là trà thất vũ trường, tầu lâu quán rượu. Họ vào đó một cách dễ chịu như xuống nhà bếp của họ, chớ có đâu mà hồi hộp như chàng đêm nay.

Ngàn bật cười mà nghĩ đến thầy giáo tỉnh là Khương. Chắc Khương năm ngoài đã bị Trâm hớp hồn vì hắn nhiều mặc cảm như chàng năm nay.

Đêm nay, Ngàn xuống xe cách vũ trường xa lắm. Chàng không muốn làm một người khách đi tắc-xi, các em ca ve sẽ nghĩ sao về con ếch có tham vọng là con bò ? Mình uống trà đá vì không tiền, nhưng mình sẽ bảo rằng mình không biết uống rượu. Sự nói láo đó nghe ổn lắm, chớ còn bảo rằng đi tắc-xi vì xe hư thì khó nghe, bồi dân bánh thì luôn dùng xe mới, hư làm sao được mà hư.

Tuy đề phòng như vậy, Ngàn vẫn còn nghe mặc cảm vì chàng biết chàng còn hôi mùi tình xa. Chàng đến hơi trễ, nên không bị người đẹp nào thấy cả, lúc chàng đi tới trước cửa kiếng ở góc đường.

Ngàn chọn chiếc bàn gần quầy tiền nhất, mặc dầu khi len lỏi để đến đó, chàng thấy người ngồi kết không phải là Trâm.

“Có lẽ hai người chăng và tụi nó thay phiên nhau, mỗi đứa làm một đêm?” Ngàn tự hỏi.

Nghề giữ kết là một nghề của người thường chớ không phải nghề của những người lấy đêm làm ngày, nên thường thì họ làm như vậy vì họ không chịu nổi thức khuya từ đêm này đến đêm khác và từ năm này qua năm khác.

Tuy nhiên, Ngàn vẫn cho gọi chị tài phán để hỏi thăm.

- Chị nè, tôi hỏi chị điều này mà không mong chị giúp cho gì được, bởi các em luôn luôn dùng biệt hiệu mà tôi thì chỉ biết tên thật của người tôi tìm mà thôi. Ở đây có em nào tên Trâm hay không?
- Trâm à? Suzanne Trâm hử?
- Đúng rồi.
- Kìa, nó ngồi đằng kia.

Đèn mờ quá, với lại anh Ngàn nhà quê mắt không được tinh như những năm về trước nên chàng có tìm kiếm mà không thấy.

Thì ra Trâm không giữ kết như nàng nói, mà làm ca ve, làm chiêu đãi viên trá hình.

Hình như người khách cùng bàn với nàng là người Tàu, một mái chính nào đó, Nhân quen với người Tàu nhiều quá rồi, nên nhìn gương mặt của họ là biết ngay, mặc dầu họ cũng da vàng mũi xẹp như ta.

- Cảm ơn chị. Lát nữa chị cho nó biết rằng tôi đợi nó.
- Tôi sẽ làm vui lòng cậu.

Sau đó, Ngàn đối diện với một chiêu đãi viên khác hàng giờ mà không nói gì cả, cũng không tham gia vào cuộc nói chuyện mà nàng gọi ra, cũng không nhảy lên nào.

Chàng là con ốc mượn hồn đang nghĩ lung tung về cuộc đời.

Dẫu sao Trâm cũng là một tiểu thơ khuê các. Nàng lấy chồng thầy giáo tỉnh cũng là đã xuống lắm rồi. Nhưng lại cũng không được làm vợ một thầy giáo tỉnh nữa.

Chàng chán biết cái nghề của Trâm, bên ngoài thì thế này nhưng bên trong lại khác, trừ một vài người hiếm hoi thì không kể.

Tuy nhiên Ngàn vẫn sung sướng. Cái bản mặt của Trâm vẫn khinh khỉnh như ngày nào, đó là bản mặt không cần gì ai, coi trời bằng cái vung và coi người như cỏ rác.

Cái bản mặt ấy hẳn không được ông khách nào si tình cả, và cũng chẳng thêm si tình ông khách nào.

Anh chàng điên này tưởng tượng rằng Trâm chỉ si tình một người thôi, mà người đó chắc chắn là chàng.

Áo tướng thi sĩ !

- Sao anh không nhảy ?

Cô chiêu đãi viên ngồi bàn với chàng hỏi thình lình câu đó, sau một hồi im lặng rất lâu khiến chàng giật nảy mình.

Chàng nhìn lại thấy cô ta đẹp ghê hồn, đẹp gấp ba Trâm, lại tươi trẻ đầy đặn hơn nhờ không đòi trụy cơ thể như Trâm.

- À, ơ... anh chỉ biết nhảy có một bản thôi, nhưng bản ấy bị cấm.
- Tuyệt à ?
- Không, bản kia.
- Bản nào ?
- Bản ấy ấy đó.

Cô chiêu đãi viên chợt hiểu nên bật cười.

Thình lình, Ngân nghe thoải mái lạ, mất hết mặc cảm tự ti. Chàng đã trở thành con cá trong nước y như vào mấy năm trước và nghĩ rằng mình có thể vui được kể từ giờ phút này.

Nhưng số kiếp của chàng là số kiếp thi sĩ, nghĩa là phải buồn tâm ruồng, phải thương vay, khóc mượn nên mới bắt đầu vui được thì tang tóc lại đến.

Người mái chính đã đi lúc chàng nói đùa với cô em xinh tươi trước mặt. Trâm đã được báo tin và tiến tới bàn chàng.

Nàng khựng lại mấy giây khi thấy mặt cái người mà nàng đã hù để hấn không dám đến, nhưng là một bản ngã mạnh, nàng trấn tĩnh lại được ngay nên bước tới ngồi lại tự nhiên.

- Anh trả tự do cho em. Ngân đuối khéo cô bạn trước Trâm.

Hai người này lại im lặng.

Lâu lắm, Ngân mới hỏi:

- Sao "em" nói dối với anh làm gì ?

Trâm tế nhận được rằng cái tiếng "em" này có một âm sắc khác thường, chớ không phải là tiếng "em" vô hồn mà bất kỳ người khách nào cũng dùng với nàng.

Từ thuở giờ, Ngân vẫn gọi nàng bằng cô; có thể giờ chàng dùng chủ quyền của người khách để thay đổi lối xưng hô.

Nhưng không, chắc chắn là không phải như thế đâu.

Vì thế mà cô chiêu đãi viên này tự ban cho mình cái quyền sân si và vô lễ với khách. Nàng nổi giận nói:

- Anh không có quyền chửi người ta.
- Anh chửi ai, hồi nào đâu ?

Trâm giận đến ghen ngào và Ngân thấy rõ cục ghen chạy lên chạy xuống ở cuống họng Trâm, cục ghen mà nàng trọn trạo nuốt không trôi.

Thình lình Trâm òa lên mà khóc, khiến những ẩm khách ở các bàn kế cận đều mỉm cười đoán đây là một anh chồng ghen, hay một ông khách quen, quá si tình đến đây làm xì-căn-đan.

Năm phút sau, cơn uất ức của Trâm đã theo nước mắt mà vợi xuống. Nàng nức nở nói:

- Anh là người tàn nhẫn nhất trên đời. Anh chửi em đến hai lần mà lần nào cũng chửi thậm tệ.
- Trời, sao em lại nói vậy ?
- Anh đã vút tiền lên đầu em năm nào, giờ anh lại tìm biết bí mật của em. Chắc anh rất sung sướng mà nghĩ rằng em đã bị "lột mặt nạ".

Cái tiếng "em" của Trâm cũng mang một âm sắc khác thường, chớ không phải là tiếng em vô hồn mà nàng dùng để xưng hô với bất kỳ người khách nào. Điều này, Ngàn cũng tiếp nhận được.

- Ta nên đi, ở đây mà làm như vậy kỳ quá, rủi gặp người quen, họ cười anh chết.

Trâm lau lệ rồi nói:

- Em đi sao được giữa giờ làm việc.

Ngàn cười khà mà rằng:

- Em khinh khách Đà-nẵng quá. Anh có dốt đâu. Để anh trả tích kê trọn đêm rồi ta đi nhé.

Trâm lại cắn môi, cảm hận dâng lên đầy mắt nàng. Nàng nói:

- Đúng như vậy. Anh làm thế thì em đi được. Nhưng "được" có nghĩa là nơi này để cho em đi, chớ không phải là anh có quyền lôi em đi. Đi hay không là tùy em.
- Cố nhiên. Vì thế anh mới phải xin phép em. Không có gì mà em giận anh. Đây không phải là khám phá thứ ba của anh và em bị lật tẩy lần thứ ba đâu. Đó là thông lệ trong giới của em, nhưng vẫn có ngoại lệ, mà người ngoại lệ có thể là em. Danh dự, tự ái của em được bảo vệ toàn vẹn đối với anh.

Ngàn đưa Trâm đi bộ cho khỏi đó rất xa rồi mới bắt một chiếc tắc-xi. Trâm hiểu ý chàng nên nói:

- Anh khéo lộn xộn, em không như tụi nó đâu, em đến đây bằng xe buýt nữa kia.
- Em đi một mình thì dùng phương tiện nào lại không được, nhưng đi với anh thì cũng phải cứu vãn bề ngoài phần nào đối với lũ nó.
- Anh đến làm gì ?

Trâm hỏi sau khi xe chạy được một hồi.

- Anh làm sao mà không đến được.
- Em đã bảo là chỉ nên tới nhà thôi kia mà !
- Nhưng em đã nói dối thành thử anh càng có lý do đến để biết sự thật. Ai lại không tò mò.
- Em nói dối, ừ, nhưng sao anh biết rằng em nói dối.

- Đêm rồi, anh làm khách ở đây ngót một tiếng đồng hồ. Coi kút không hề đi trễ một tiếng đồng hồ. Em nói dối rất dở.
- Em không cố gắng nói dối cho khéo vì em đâu có dè anh kiểm soát. Em ngỡ không bao giờ anh lại nữa.
- Sao em lại ngỡ như vậy ?
- Từ ngày có bé Anh thì bạn hữu em, người nào cũng tránh em hết.

Họ lại im lặng một hồi nữa rồi Trâm lại hỏi:

- Anh tốn bao nhiêu tất cả ?
- Hai ngàn. Con bé ấy nó uống tới hai cái công-xom ma-xông, nói đúng ra, nó đồ tới hai cái công-xom ma-xong. Em đồ của thằng mái chính ấy bao nhiêu ?
- Ba cái.
- Hoan hô !
- Hoan hô ai ?
- Hoan hô con bé ấy. Nó đã nương tay cho anh.
- Con Phượng.
- Phượng đẹp quá hở em ?
- Ừ, đã yêu chưa ?
- Nếu yêu, anh đã không đuổi nó đi.
- Em sốt ruột quá. Anh ném tiền qua cửa sổ như triệu phú. Đạo này anh làm gì ?
- Thất nghiệp.
- Còn nhà in đâu ?
- Nhà in cái khi mốc. Em tin bằng lời chị mối ấy à ?
- Vạy mà đem tiền đổ sông đổ biển ?
- Mặc anh chớ.
- Mặc lũ khác, và tụi em mong cho lũ nó cứ ngốc như vậy mãi tụi em mới sống được. Nhưng riêng anh thì em khó chịu.
- Sao vậy ?
- Em cũng không biết nữa.
- Em làm đủ sống hay không ?
- Vừa đủ.
- Tụi nó dư nhiều lắm. Có đưa mở chương mục ở ngân hàng nữa.
- Đúng như vậy. Con Phượng ấy, bồ nó mở chương mục cho nó, đóng ngay hai trăm ngàn lần đầu. Em không có bồ.
- Em cũng hấp dẫn lắm chớ.
- Nhưng còn tùy may mắn nữa.

Phong cách và lối hóa trang phong trần của Trâm giúp cho nàng dễ mê như gái Liêu Trai. Nhưng gái Liêu Trai chỉ được những người có tâm hồn nghệ sĩ mê thôi, mà những người này thì không xu, không thể bắt bồ với nàng.

Bọn thương gia, thầu khoán, kỹ nghệ gia chỉ biết thưởng thức các em tươi trẻ thôi.

Khi xe từ Cao Thắng quẹo tay mặt để vào Phan Đình Phùng, Ngân hỏi:

- Con bé giữ em sẽ nghĩ sao về anh ?

- Chắc nó ngộ anh là ba của bé Anh. Từ ngày em sanh bé Anh tới giờ, không có người đàn ông nào tới nhà em hết.
- Như vậy anh đỡ khó chịu.

Con bé vừa dụi mắt, vừa cười hỏi:

- Sao cô về sớm dữ vậy ?
- Sao mày biết tao về sớm ? Trâm cũng cười mà hỏi lại. Mày mà làm sao đo được giấc ngủ của mày là bao lâu ?
- Em chỉ mới ngủ đây thôi, và em còn buồn ngủ lắm. Mọi lần cô về thì em ngủ gần đã thêm rồi.
- Hay, con bé thông minh lắm. Ngàn khen.

Con bé kể như là không có Ngàn. Nó lo đóng cửa mà chẳng thèm nhìn chàng lần nào.

Bỗng dưng Ngàn nghe đau nhói nơi tim. Chắc chắn là nó đã thấy nhiều người đàn ông qua đây rồi, nên không buồn để ý đến ai nữa cả. Một lần nữa, Trâm lại nói dối.

Cửa chỉ đầu tiên của Ngàn khi bước vào nhà là vén màn cúi xuống dòm bé Anh qua lưới mừng tuyn. Chàng nói:

- Bé Anh sẽ đẹp lắm.
- Ủ, nó giống cha nó như đúc.
- Ba nó đẹp trai lắm à ?
- Đẹp số dách.
- Có là mối tình đầu của em hay không ?
- Anh tin hay không thì mặc anh chứ quả anh Thanh ấy là mối tình đầu của em.
- Anh ghen ghê lắm.
- Sao lại ghen ?
- Vì hắn đã được em yêu.
- Chuyện đã qua rồi.

Trâm cởi giày rồi vút giày bằng chơn vào góc tường. Đêm nay nàng cũng mặc đầm, nhưng là một chiếc áo suông từ trên xuống dưới, gài và cài ở sau lưng bằng lối khóa éclair. Nàng nhờ Ngàn mở hộ cái khóa dài ấy, lấy bộ bi-da-ma máng ở đầu giường rồi đi chơn không ra nhà bếp, cái nhà bếp bỏ không, để thay y phục.

Khi Trâm trở vào thì thấy Ngàn đang sắn soi con dao rọc giấy bằng bạc mà chàng đã bỏ quên tại đây cùng với quyển sách đêm hôm qua.

- À, quyển sách con dao ! Em tự hỏi anh bỏ quên thật, hay cố ý bỏ quên để có có mà trở lại?
- Tại sao em lại nghĩ rằng anh tìm có để trở lại ?
- Em cũng không biết tại sao.

Ngàn thử mũi dao trên cổ tay chàng và nói như nói một mình:

- Suýt nữa thì con dao này đã đâm lộn người.
- Lầm lộn người nào ? Không, em biết chắc là của anh và chỉ trả lại cho anh thôi, nếu anh trở lại.

- Không phải vậy. Suýt nữa nó đã chui vào lồng ngực của Khương nếu Khương còn ở đây. Nhưng kẻ mà nó đi thám hiểm trái tim là anh Thanh nào đó.

Trâm đã ngồi xuống ghế đối diện với Ngân. Nàng há miệng, trố mắt nhìn người khách kỳ dị này rồi đâm sợ. Hắn nói chuyện giết người một cách vô có, mà là người hắn không biết. Hắn có hóa điên thành linh không ?

Nàng càng hoảng hơn khi nhớ ra là con bé giữ em đã khóa cửa dưới nhà khi này. Nàng có thể chạy kịp nếu Ngân nổi cơn điên toan hạ sát nàng, nhưng chạy tới cửa vẫn trễ vì cái cửa đã khóa.

- Anh nói gì mà lạ vậy ? Trâm hỏi để được ra khỏi sự im lặng dễ sợ.
- Anh thú thật với em rằng đêm hôm qua, anh định đến đây để giết Khương bằng con dao này.
- Giết Khương ? Sao lại giết anh ấy ?
- Vì anh ngỡ hắn đoạt em trên tay anh.
- Hồi nào ?
- Thì năm ngoái chớ còn hồi nào.
- Trời !
- Anh đã trễ hẹn, vì gặp rủi ro dọc đường vào đúng cái đêm hết thời hạn mà em cho phép anh trở lại. Anh đã đau khổ, đã tiếc ghê lắm. Nhưng thấy đã trễ rồi, anh nhẫn nại nằm nhà, ba tháng sau, chịu không được nữa vì sự giày vò, anh trở lại thì thấy em đã có vị hôn phu.
- Nhưng tại anh trễ hẹn.
- Đành là như vậy. Nhưng tình cảm đã làm anh hóa điên, suy luận sai. Anh cố oán Khương cho rằng hắn cướp em, em mà anh còn có quyền.
- Thật là điên.
- Ủ, anh đã điên. Đêm đó anh chạy như điên, rồi anh bỏ cả, đi thật xa, mong người sầu. Không dè rồi anh lại điên thêm. Niềm oán hận thành hình trong thời gian đi xa ấy.
- Trời, em đâu có dè !
- Dè cái gì ?
- Em đâu có dè rằng anh ... đã ... đã... yêu.

Ngân thở dài rồi nói:

- Suýt nữa là Khương đã chết oan.
 - Sao anh không còn nghĩ rằng Khương đã cướp em trên tay anh ?
 - Một là vì em bảo Thanh là mối tình đầu của em...
 - Điều đó không chứng tỏ gì hết.
 - Chứng tỏ nhiều lắm. Tháng đó, em bảo đảm là giữ mình cho anh. Nghĩa là em chỉ yêu Thanh sau tháng ấy thôi.
- Lẽ thứ hai là đêm rồi anh có gặp Khương.
- Anh có gặp Khương ?
 - Ủ, sau khi rời Moulin Rouge. Khương đã được chuyển về Sài-gòn. Anh chỉ biết sự thật hắn chỉ là nạn nhân của em thôi. Em cũng tàn nhẫn lắm đấy nhé !

- Lúc đó tâm trạng của em khác. Em thấy nam phái là một lũ chó má như nhau cả thì nắm được đầu thằng nào cứ nắm.
- Em đã nguy về tài chánh lắm à ?
- Không, nhưng đẻ con không cha thì cũng dị.
- Thành thử giờ đã trót chịu đựng rồi, em không còn cần ai nữa ?
- Ừ, em không cần ai nữa cả.
- Nếu lúc Khương trốn đi mà anh trở lại thì em có bắt anh làm quà quạ hay không ?
- Anh thì không.
- Sao vậy ?
- Ờ... hơ... em cũng không biết sao. Nhưng em thú thật rằng em có nhớ đến anh.
- Vì lẽ gì ?
- Em nghĩ rằng người đàn ông độc nhất không chạy trốn, chỉ có thể là anh, không chắc lắm, nhưng anh là người duy nhất có thể không đợi em gạt gẫm, cầu xin mà vẫn chịu đưa vai ra gánh.
- Sao em lại nghĩ như vậy ?
- Vì em biết rằng anh muốn chinh phục em bằng số tiền năm chục ngàn rút ra mà không thèm hưởng. Thất bại, anh dám đổi chiến lược chinh phục em bằng cách gỡ rối cho em trong thế bí của em.
- Ha...ha... ha... Té ra anh là thằng ngốc. Chắc em vừa nghĩ như vậy, vừa cười anh dữ lắm.
- Không, anh tin hay không mặc anh, nhưng quả thật không. Si tình theo lối của anh không gọi là ngốc được.
- Em có ý nghĩ tới anh ! Ngàn nói lắm lắm chỉ để cho mình nghe thôi.

Nhưng Trâm lại làm tiếng vang:

- Em có nghĩ đến anh và có nhớ anh nữa.
 - Có thật không ?
 - Anh không bắt buộc phải tin, thì đừng hỏi làm gì.
 - Sao lại nhớ anh ?
 - Em thương bé Anh, tội nghiệp cảnh không cha của nó và tự nhiên mỗi lần tội nghiệp như vậy lại nhớ đến người có thể chịu làm cha nó và người ấy có thể thương em, mặc dầu hết si.
 - Đúng, em nghĩ đúng. Thành ra TRÂM nhớ mà NGÀN đã thương. Và em có biết hay không là nơi lòng anh có cả TRĂM nhớ NGÀN thương ? Chỉ khác nhau một cái dấu trên chữ A, dấu ^ và dấu v.
- Nhưng em đã nói sai một điều là anh hết si em. Không, anh vẫn si em như xưa.
- À, bây giờ thì em mới cười anh là thằng ngốc đó. Năm xưa anh si một người trinh nữ thì còn có lý, bởi anh mong mỗi tình yêu nơi người trinh nữ ấy, và có hy vọng toại nguyện.
- Giờ thì không !
- Sao lại không ?
 - Vì một cô ca-ve mà yêu là chuyện tiểu thuyết, ngoài đời không thể có.
 - Em sẽ yêu anh.

- Không, đừng có mong hão. Anh đâu còn là học trò nữa mà mơ mộng tầm ruồng như vậy.
- Chớ mấy thằng nó tốn bạc ngàn tiền rượu mỗi đêm trong ấy không mong như vậy à ? Lũ nó cũng toàn là bọn lớn đầu cả chớ có phải là con nít hết đâu.
- Không, anh đừng hiểu lầm. Lũ nó không điên như anh đâu. Lũ nó buồn, đến đó để mua ảo ảnh, chỉ có thế thôi. Người ta vẫn sung sướng với ảo ảnh được trong một tuần một tháng, một năm, nhưng người ta không quên thực tế.
Anh, anh định yêu thật và mong được yêu thật.

Ngàn thờ dài, đoạn để con dao giữa quyển sách, xếp sách lại. Chàng nhìn hai bàn chơn không guốc dép của Trâm một hồi rồi đứng dậy nói:

- Thôi anh về.
- Anh về à ?
- Ừ.
- Lại chinh phục nữa. Anh vẫn cứ còn điên. Năm xưa, anh chinh phục em bằng năm chục ngàn còn không được, giờ anh tưởng một ngàn bạc tíc-kê hữu hiệu hơn à ?
- Không, không phải vậy.
- Chớ lời em về đây để chỉ nói có bấy nhiêu câu chuyện ấy thì ở trong đó cũng cứ nói được như thường.
- Tại em khóc, anh sợ họ cười cảnh lối bịch đó nên mới chịu tốn tiền để mà trốn vậy thôi.

Thấy Ngàn xây lưng để đi, Trâm hỏi:

- Vĩnh biệt hay giả từ ?
- Anh sẽ vào trong ấy mỗi đêm.
- Đừng, em van anh.
- Em đâu có gì phải giấu anh.
- Không phải vậy. Em không muốn anh tốn tiền một cách lãng xẹt như thế. Anh không phải là triệu phú.
- Em muốn ta vĩnh biệt nhau đêm nay à ?
- Thì anh cứ đến đây.
- Ban ngày anh không rảnh. Còn ban đêm thì em phải đi.
- Em có thể ở nhà với anh.
- Bỏ sở làm à ?
- Không bỏ, nhưng thỉnh thoảng không đến, có sao đâu.

Ra tới ngưỡng cửa, Ngàn lẩm bẩm:

- Trâm nhớ Ngàn thương !

Trâm tiến theo Ngàn bèn gót và cãi:

- Không, Trâm nhớ, Ngàn thương chớ !

Ngàn day lại, nhìn Trâm rồi hóm hỉnh tươi cười hỏi:

- Sao em lại sợ anh tốn tiền ?

- Em cũng không biết tại sao.

Lúc lên tắc xi, Ngân ngước mắt nhìn cửa sổ lầu, Trâm đứng đó mà nhìn xuống. Nàng nhìn theo chiếc xe, chớ không phải để hóng mát.

oOo

Trâm nhớ Ngân thương ! Trâm nhớ Ngân thương !

"Thế là nó đã có nhớ đến mình. Không, nó không nhớ mình như nhớ một người nào, nhưng đã có nhớ. Vậy, mình không phải hẳn là con số không trong đời nó.

"Nó đã không sợ xấu mặt với bạn hữu nó mà có một người bồ xê dịch bằng tắc-xi.

"Nó sợ mình tổn tiền.

"Nó đã nhìn theo mình qua cửa sổ mãi đến lúc xe chạy.

"Nhưng nó lại cả quyết rằng không có yêu được nữa, nhất là không yêu mình.

"Dầu sao, mình cũng không hẳn là con số không đối với nó.

"Con số không ấy đã mọc râu, và có thể mọc thêm một cái vòi cong ở trên để thành con số 6 hoặc mọc thêm một cái đuôi ở dưới để thành con số 9 hay chẳng ?

Trâm nhớ, Ngân thương !

"Thương quá ! Tội nghiệp nó quá ! Nó làm phách lăm, nhưng lương thiện, đã quyết trả nợ mình, bằng cả món hàng quý của nó nữa !

"Sự lương thiện nơi một người bậy, rất đủ để tha thứ cả tội lỗi khác của người ấy.

"Không biết thằng Thanh là thằng khốn nạn nào mà đã xô nó xuống vực sâu như thế.

"Nhưng lạ sao ! Sao bây giờ mình lại không thù hận Thanh như đã thù hận Khương ? À, có lẽ... ơ... hơ... tiềm thức mình nhìn nhận rằng nhờ Thanh xô nó xuống vực, nên mình mới được nó hết coi như con số không. Như vậy thì Thanh là người ơn của mình.

"Nhưng có phải chẳng là mình chỉ còn thương hại nó mà thôi ? Không, mình mê nó y như hồi nó còn là một bông hoa chóng nở.

"Mình mê cái phong cách phong trần của nó ghê đi !

"Chỉ có những kẻ phong trần mới yêu thật nhiều, bởi vì họ không còn mong mọi gì nữa, nơi cuộc đời, gặp được một mối tình cuối mùa thì như là anh giեն đang thiếu nhựa và vớ được một hộp thuốc phiện nguyên chất.

"Tình yêu xét kỹ ra, thật là ích kỷ. Người ta yêu không phải để mà yêu, mà đúng ra là để được yêu. Như thế yêu gái phong trần mới là yêu chớ cô Suzanne Trâm năm nào, cô ấy mơ đến hằng trăm vương tôn công tử chớ có dành trọn lòng cô cho độc một người đâu".

Người con gái phong trần này, phong trần trong ánh mờ hơn là ở nhà. Về nhà là nàng vội tẩy ma-ki-da ngay, như đêm mà Ngân đã lôi nàng từ Moulin Rouge về Phan Đình Phùng.

Lối hóa trang Liêu Trai ấy, giọng cười cố tươi trẻ, yêu đời, nhưng không che giấu được đấng cay, giọng cười ấy chỉ có thể nghe được ở chốn mà cô ta bán cười một cách miễn cưỡng, giọng cười ấy ngậm ngùi lắm mà Ngân thích nghe.

Vì thế mà đêm sau, chàng lại vào “Cối xay gió đỏ”. Chàng vào đó trong giờ khuya khoắt, nghĩa là giữa lúc đời sống vũ trường náo nhiệt trong đêm, để khỏi bị Trâm ngó thấy.

Ngân ngồi một mình, uống rượu suông. Chàng phân vân tự hỏi có nên uống rượu mạnh hay không? Uống rượu mạnh thì say và quên ghen. Nhưng cũng có thể ghen dữ vì quá say. Như vậy chàng sẽ làm rầy, và Trâm sẽ không thêm biết tới chàng nữa.

Nhưng rốt cuộc chàng uống rượu mạnh.

Thần trí và mắt kẻ uống rượu mạnh không sáng suốt được. Họ thức mà như là chiêm bao khi uống quá cái tửu lượng của họ.

Như vậy, không khí Liêu Trai càng Liêu Trai hơn bao giờ cả, quầng mắt sâu và đôi má hóp, đôi môi trắng bạch chán của Trâm càng phong trần hơn lên, tiếng cười của nàng ngậm ngùi gấp bội.

“Có lẽ mình đã chọn lầm nghề nghiệp hay chẳng?”, Ngân tự hỏi như vậy khi chàng nhớ đến một nhóm văn nghệ sĩ đồng chí với chàng về phương diện hộp đêm quen biết mấy năm trước.

Trong bọn ấy có một thằng rất là dị hợm. Nó chỉ mơ bị tình phụ để mà đau khổ, chỉ ước ao được một người đẹp hát hủi nó, chỉ mong mỏi bị tình địch cướp người yêu trên tay nó để nó được ghen. Nó thích ngậm ngùi mà nhìn một người đẹp xưa suy đồi, hưởng cái ngậm ngùi ấy một cách khoái trá y như là khoái trá hưởng người đẹp lúc người đẹp còn đầy đủ phong độ.

Tụi nó nói thằng đó là thi sĩ.

Nếu thi sĩ là như vậy thì chàng là thi sĩ đứt đi rồi. Chàng đã làm nghề cuộc chè như một linh hồn đi đầu thai lộn, bởi chàng nghe sung sướng lắm trong nỗi ngậm ngùi nhìn từ đằng xa cái bóng ma của nàng tiểu thơ xinh đẹp năm ngoái.

Chỉ nghe sung sướng mà đau cái niềm đau của nàng, niềm đau cho cánh tàn tạ nhanh chóng quá. Chỉ có 365 ngày qua mà Trâm đã như sống qua gần hết kiếp người.

Ngân đã uống đến ly thứ ba. Tửu lượng của chàng kém lắm nên chàng không còn thấy rõ hình thù của người nữa. Tất cả đều hoạt động quanh chàng như là những cái bóng chập chờn trên tường.

Không biết ai đó đã lại ngồi trước mặt chàng hồi nào cũng không hay. Người ấy nói:

- Anh lại đến nữa.

Ngân mơ màng nghe như là tiếng nói xa vắng lắm vọng lại.

Chàng cười mà đáp:

- Cấm anh giải trí à?

- Anh mua sấu chó giải trí cái khi mốc gì. Nếu anh mua vui thì cũng còn tạm được đi.
- Anh vui chó.
- Anh vui với cái mặt đũa đám ma của anh đó hả ?
- Nói đúng ra là anh sung sướng. Như vậy là đủ rồi, không cần phải vui.
- Anh sung sướng cái gì ?
- Sung sướng trong không khí này, ở nhà chịu không được.
- Có chắc như vậy không ?
- Chắc một trăm phần trăm.
- Để em xem.

Người ấy đi hồi nào, Ngàn không hay. Lâu lắm khi rượu đã lần lần, chàng nghe buồn ngủ nên ra về.

Đêm sau khách thật là thưa. Mặc dầu nơi này công chức ít lui tới, những ngày cuối tháng và giữa tuần như đêm nay, ở đây có lẽ vẫn lổ vổn như thường. Bọn nhà giàu họ không cần đợi ngày lương mới đi chơi được, nhưng họ vẫn đợi vì không khí của những ngày thường làm cho họ lạnh.

Ngàn đã kiếm được tiền, không phải nhờ nghề cuộc chề mà chàng trở vào chưa được, mà nhờ buôn lậu vài món hàng.

Cái nghề cuộc chề lớn, chỉ lời chuyện chơi bời, bởi họ thương lượng với nhau tại các hộp đêm, kiếm được bao nhiêu đổ vào đó hết, hễ nghỉ thì chỉ còn có hai bàn tay trắng thôi.

Nghề buôn lậu tạm bợ của Ngàn bây giờ cũng thế.

Chàng chợt nhận ra rằng mình chỉ làm ăn toàn bằng những thứ phiêu lưu và mạo hiểm. "Rõ ràng mình là thi sĩ rồi", chàng nghĩ, thi sĩ cả trong việc thực tế hết sức là việc làm ăn, thảo nào mà mình chẳng si tình như cái thằng gàn trong nhóm quen năm nọ.

Khách thưa có thể đếm được từng đầu. Nhưng Trâm thì không thấy đâu cả. Thoạt tiên chàng sợ bị nàng bắt gặp rồi rầy rà. Nhưng thấy rằng sợ cũng vô ích bởi mang vào đây, tức là như dựng cột bẫy Bang, không ai là không thấy mặt cả, nên rồi chàng lại đưa mắt tìm Trâm.

Mười giờ rưỡi ! Bỗng một ý nghĩ loé lên khiến Ngàn nổi ghen toan đứng dậy để chạy đông về Phan đình Phùng.

Đêm mà chàng đến đó toan ám sát Khương, Trâm đã tiếp chàng ngót một tiếng đồng hồ.

Nếu không có khách, nàng không có lợi gì để mà đến trễ như thế này.

Nhưng trước khi đi, chàng vẫn cẩn thận hỏi thăm chị tài phán. Chị ấy nói:

- Con Suzanne nó đã xin thôi từ khuya đêm rồi.
- Xin thôi ? Sao lại xin thôi ?

Chị tài phán cười chế nhạo:

- Cậu hỏi mới lạ chớ ! Tôi biết sao được. Nhưng cũng chẳng có gì khó hiểu. Tụi nó đổi chỗ làm là sự thường. Có thể có nhà triệu phú nào bao nó và không cho nó đi làm nữa cũng nên.

Ngàn vọt chạy bán sống bán chết như vừa cướp tiền két trong đó.

Đến nơi, chàng ném cho anh tài xa tò giầy năm chục mà không đòi tiền thối, tông cửa xe chạy riết vào ngõ, tới khung cửa, chàng bấm ngón tay lên nút chuông điện và không buông ra.

Người trên lầu phải hoảng hốt vì hồi chuông dài bất tận của chàng không biết là do ai bấm, nhưng nó khác thường quá, hồi thúc quá, vô lễ quá và khiêu khích quá thì họ phải hoảng. Hoảng sợ họ buộc lòng phải mở cửa thật lẹ, hoặc nín luôn giả ngủ. Cả hai trường hợp đều giúp chàng biết cái gì.

Quả thật trên lầu đã hoảng hốt. Ít lắm đó cũng là cảm giác của chàng. Cửa được mở ra mau lẹ và con bé giữ em cũng lộ mặt ra.

- Cô mấy có ở nhà không ? Chàng hỏi lớn, giọng giận dữ, như là chàng rất có quyền ở đây.

- Dạ có.

Ngàn không đợi con bé trả lời vì hỏi xong, nó chưa kịp đáp, chàng đã leo thang từng ba nấc một.

Chàng băng qua phòng khách có hai bước, vén màn như là một anh chồng đi bắt ghen và dưới ánh đèn đầu giường thấp sấn, chàng thấy Trâm đang... nằm ngủ... một mình.

Nàng nằm sấp, day mặt vào trong y như vào cái đệm mà chàng bị dụ vào đây để cho nàng trả nợ, chỉ có khác là lần này nàng ăn mặc kín đáo chớ không dám khiêu khích bằng bộ bi-da-ma bằng vải ba-tit hồng không quần áo lót như đệm ấy.

Ngàn cụt hứng và hơi ngạc nhiên tự hỏi sao Trâm ngủ mà lại thấp đèn sáng quá như vậy.

Giường của Trâm thấp lắm, không thể nào một người lớn mà chun để trốn dưới ấy được. Chàng bước ra hàng hiên thì chỉ thấy có chiếc ghế bố nhỏ của con bé giữ em. Chàng lui đi mau ra nhà bếp bỏ không, mở đèn xem xét cùng hết, cả buồng vệ sinh cũng bị lục soát: không có ai cả.

Tiu nghiu và mắc cỡ, Ngàn định đi về. Nhưng mệt quá vì đã chạy nhiều, đã giận dữ, chàng còn đứng đó mà thở hổn hển. Một lát nghe khoẻ lại, chàng bật cười mà bảo thầm: "Vô lý hết sức, mình hành động như người có quyền, thật là điên. Nếu khi này thấy thằng nào nằm với nó trên giường thật mình không biết làm sao ! Lại còn nghi người ta chui xuống giường trốn nữa ! Ai có tội gì với ai mà phải sợ ai, đến đổi phải trốn ? Mình là một thằng gàn !"

Chế nhạo mình và chửi mình xong, Ngàn từ nhà bếp bước lên nhà trước và đi ngang thang lầu, chàng phân vân tự hỏi nên xuống thang hay vào trong.

Chàng đã bị dụ vào bẫy một lần rồi và cảnh hôm nay giống đêm nào quá. Đèn đầu giường của Trâm còn cháy tức là nàng chỉ giả đồ ngủ thôi và chắc chắn đã nghe thấy chàng đến.

Giờ mà về thì giống y như là kẻ gian đi trốn. Phải ra mặt luôn mới được. Nghĩ thế chàng quả quyết bước trở vào buồng khách và thấy Trâm đang ngồi trên ghế, nhìn chàng mà cười.

Chàng hỏi:

- Sao bữa nay em không vô trong ấy ?
- Em hỏi lại anh rằng sao bữa nay anh vẫn vô trong ấy ?
- Anh đi giải trí.
- Còn em, em ở nhà vì cháu ấm đầu.
- Vậy à ?

Ngàn bước thẳng vào giường bé Anh, vén mùng lên, sờ tay lên trán nó thì nghe da nó mát rượi.

Chàng trở ra, cười mà rằng:

- Nó lạnh thì có, lạnh vì bị em bỏ bù lăn bù lóc chớ có ấm đầu hồi nào đâu.
- Còn anh, anh đi cuồng trí thì có chớ có giải trí hồi nào đâu ?
- Sao em lại xin thôi việc ?
- Điều tra giỏi dữ. Có làm xi-căn-đan trong đó hay không ?
- Không, anh biết lịch sự, em đừng lo. Em định làm ở đâu ?
- Bí mật. Anh đừng tìm biết.
- Sao vậy ?
- Để trốn anh.
- Cứ mặc anh chớ.
- Nhưng em không thể mặc anh. Anh làm em khó chịu quá.
- Máy thẳng khác nó si tình em, em khó chịu thì lấy gì mà sống ?
- Lũ nó khác, anh khác.
- Tại sao em lại khó chịu ?
- Anh xài tiền mà không hưởng gì hết, uổng quá. Anh cứ gọi bất kỳ đứa nào, hoặc em cũng được để mà vui, chớ anh ngồi chình ình như tượng gỗ, cứ rình em mãi rồi buồn, em chịu sao cho được.
- Nếu anh xem em là một cô gái để anh mua vui, em cũng bằng lòng nữa à ?
- Thà là như vậy còn hơn. Anh nên bỏ mối tình điên của anh đi. Không có hy vọng gì đâu.
- Em không cần tình cảm à ?
- Không cần. Em chỉ cần tiền.
- Anh có tiền.
- Nhưng em không muốn tiền của anh.
- Kỳ lạ. Em cũng điên như anh.
- Đâu có. Em ăn tiền của mấy thằng áo tượng thì ngon miệng, còn ăn tiền của người yêu, thật tình em nuốt không vô.

- Em bảo nghỉ việc để trốn anh. Nếu anh sẽ cứ tới đây ?
- Em sẽ tiếp anh vài lần, rồi bỏ nhà mà đi.
- Tàn nhẫn dữ vậy lậ ?
- Không thôi anh báo đòi mãi, em lấy gì em sống ?
- Đã bảo anh có tiền.
- Ăn tiền của anh ở chỗ anh vui được, em còn nuốt không vô, ở nhà anh không vui, em làm sao mà thọ lãnh của anh được.
- Hay là cứ để anh bao em ?
- Không !
- Sao lại không ?
- Vì anh yêu thật tình. Anh muốn làm vợ chồng. Cái đó thì không được.
- Sao lại không được ?
- Em không thích làm vợ miễn cưỡng một người mà em không yêu.
- Thôi, anh về.
- Đừng.
- Bắt xác anh à ?
- Anh về sớm thế này rồi anh lại trở vô trong ấy.
- Đâu có. Anh trở vô trong ấy làm gì ?
- Để tìm bóng ma của em.

Ngàn giựt nảy mình. Quả thật như vậy. Chắc chắn là ra khỏi nhà này rồi chàng sẽ trở vô "cối xay gió đỏ", cũng như là một anh chàng mà người yêu vẫn số, đi thăm mộ nàng mỗi hôm.

- Sao em lại muốn cứu anh còn Khương thì em nỡ hại ?
- Đâu có hại. Khương hẳn chỉ nhà quê thôi, không si mê như anh. Hẳn thích em vài tháng rồi hẳn vỡ mộng. Em coi người không sai. Em chỉ cần hẳn vài tháng thôi. Hẳn sẽ không khổ vì em.
- Anh cũng không khổ vì em.
- Cái mặt đưa đám ma của anh ! Chưa chi mà đã như vậy rồi. Chừng anh thấy em lạnh lạt với anh, anh sẽ tự tử mất.

Con bé giữ em rót nước trà nóng bưng ra với lại một hộp bánh loại nướng hai lần của ngoại quốc mặc dầu chàng không hề nghe lệnh của chủ nó.

Rõ là có cuộc sắp đặt và khi này Trâm không có ngủ.

Nàng với tới nâng hộp bánh đã khai đầu từ hồi nào nhưng còn đây ăm ắp chưa thiếu chiếc nào, nâng cao lên trước Ngàn. Chàng rút ra rất khó khăn chiếc bánh đầu tiên rồi nói:

- Anh biết hàng trăm cô vũ nữ lấy chồng.
- Ủ, rồi sao ?
- Tại sao em không lấy chồng ?
- Ai bảo anh rằng em không lấy chồng ? Em chỉ không lấy anh thôi chớ.
- Tàn ác. Em nói trắng trợn quá không ngại anh khóc hay sao ?
- Thà là thế còn hơn.

- Ra em còn thù hận anh nhiều quá.
- Anh hiểu lầm hay cố ý làm bộ hiểu lầm. Em đã nói là em không muốn giả dối với riêng anh.
- Anh vui lòng với sự giả dối của em. Cứ coi anh như kẻ mua ảo ảnh, ảo tưởng đi.
- Không thể được.

*Bánh cầm tay chưa cắn
Mà sao nó đắng thôi là đắng !*

Anh chàng cuộc chề đầu thai lộn cũng thuộc được vài bài thơ. Anh ta nhớ ngay đến hai câu thơ trên đây, và ngậm lên nho nhỏ cho mình nghe.

- *Xin em một nụ cười
Cười là sao nhỉ, em quên rồi
- Xin anh chút nước mắt
Mạch lệ anh từ lâu đã tắt.*

Chính Trâm đã ngậm tiếp bài thơ ấy, bốn câu kế chót.

- Em cũng thuộc thơ nữa à ?
- Cũng chỉ lai rai vậy thôi.
- Buồn hay vui ?
- Biết đâu, nên hỏi cuộc đời.

Hai câu đối thoại này chính là hai câu thơ cuối cùng của bài thơ đắng ấy mà họ dùng để nói chuyện với nhau như là văn xuôi.

Người này nghe được người kia nhai bánh, bánh nướng hai lần vừa mới khai, giòn rụm dưới những hàm răng còn trẻ của họ.

Họ có thể “Ngồi suốt đêm trường không nói năng” mà vẫn nghe được những lời thâm lặng của nhau.

Họ ăn một chiếc bánh lâu quá và cả hai chén nước đều nguội, nên Trâm gọi con bé giữ em bảo nó đem bình thủy đựng nước trà ra rồi cho nó đi ngủ.

- Bịnh sâu xú cũng khó chịu lắm.

Trâm hơi ngạc nhiên, không biết Ngàn muốn đi tới đâu mà nói đến chuyện nhớ nhà.

- Ai sâu xú ?
- Anh. Anh sâu xú, khổ sở lắm. Nhưng về với quê hương, bị quê hương không nhìn nhận nên càng khổ sở hơn.
- Có chắc rằng anh đã sâu xú hay không ?
- Ta đã nói TRÂM nhớ NGÀN thương. Đó là ta chơi chữ, chớ đúng lý ra phải nói NGÀN nhớ NGÀN thương.
Em đoán đúng rằng ra khỏi đây, anh lại vào trong ấy để tìm bóng ma của em. Em là quê hương của anh.
- Em quên hỏi nghề nghiệp thật của anh là nghề gì ? Có làm nhà in thật hay không ?
- Không, anh làm cuộc chề.

- Quái dị. Anh lãng mạn, mơ mộng và điên như một thi sĩ.
- A... ha... ha...đúng là như vậy. Hai linh hồn to gặp nhau. Anh cũng thấy rằng đáng lý gì anh làm khi sĩ. Thuở nhỏ, em đi học; em có ưa thơ hay không ?
- Em làm cả thơ nữa. Nhưng giờ thì hết ưa rồi.
- Anh còn ưa, và ưa thật nhiều từ ngày tái ngộ với em. Trâm ơi, tại sao Trâm không thể cố gắng yêu anh.
- Không thể cố gắng được khi mà tình yêu đã chết.
- Nó chết hồi nào ?
- Nó ngất ngư hồi em bị Thanh bỏ rơi, rồi sau đó, những phũ phàng khác giết luôn nó.
- Em muốn anh vui ?
- Rất muốn.
- Cứ làm bộ yêu anh đi thì anh vui.

Trâm bật cười mà rằng:

- Thiếu gì đưa đẹp bằng mười em và lũ nó làm bộ rất tài. Như anh muốn, em sẽ giới thiệu anh hằng lô.
- Khỏi, tự anh, anh cũng kiếm được. Em là mối tình khôn thỏa của anh; anh bám vào em như kẻ tha hương nhớ nhà.
- Sao em lại quên mối tình đầu là Thanh được.
- Vì em đã thỏa với mối tình ấy. Còn anh thì không.
- Nè, em cần trắng trợn nói ra sự thật để anh hết lải nhải nữa. Em không còn là cô gái thơm tho năm nào. Anh sẽ chán em sau một tuần lễ. Em đã đau nhiều lắm rồi, không thích đau nữa khi anh rút lui có trật tự. Anh đâu phải học trò mà khờ đến không tiên đoán được ngày ấy.
- Chính vì anh nhiều từng trải nên tin rằng anh yêu em được lâu dài.
- Thôi đi, đừng có tâm khùng.

Hai người ăn bốn chiếc bánh và uống bốn chén trà.

Ngàn cười gằn mà rằng:

- Anh chợt thấy em tài quá. Em đuổi anh bằng cách này thì rất hiệu quả. Vô trong ấy không có em, còn tới đây để em phải bỏ việc ở nhà, anh sẽ ngại thành thử anh cũng không dám tới nữa. Hay là để anh đến bồi sự thiệt hại của em đêm nay.
- Không. Thỉnh thoảng nghỉ một vài đêm để bồi bổ sức khỏe cũng hay.
- Nhưng nghỉ để rồi thức tiếp khách có bổ khi khô gì ?
- Nếu đêm nay anh ở lại với em thì em nhận sự đền bồi mà anh đề nghị.

Ngàn cắn môi, châu mày, nuốt nghẹn rồi hỏi giọng xẵng:

- Em coi anh như là một anh lính Huê Kỳ.
- Em không bao giờ có tiếp quân như Hoa kỳ. Nhưng thà là anh làm một người khác mua vui đi, cho anh thỏa và nhứt là cho anh vỡ mộng để anh làm được cái bịnh si tâm ruồng của anh.
- Anh đau quá trước đề nghị của em.
- Thà là như vậy mà hơn.

- Anh ghê tởm em quá !
- Em chỉ mong anh ghê tởm em mà thôi.
- Anh nhòm góม, anh buồn nôn.
- Cứ tự tiện.

Ngàn xô ghé kêu một cái rột, đứng dậy thật lẹ rồi đi ngay, không thèm chào hỏi gì hết.

Nhưng lên tắc xi rồi chàng vẫn không quên được mình, ngược lên nhìn cửa sổ. Trâm đứng đó nổi bật đen thui trước ánh đèn trong buồng nhìn xuống xe. Nàng hóng mát chẳng ?

oOo

Ngàn nằm nhà hơn bốn đêm liên tiếp. Chiếc ra dờ thật bực của nhà bên cạnh, mở hết độ theo thói quen bất lịch sự của họ đã làm chàng bực mình, từ bao lâu nay, đêm nay chàng lại nghe thích.

Họ bắt nhạc đài ngoại quốc đang phát thanh những đĩa nhạc cũ ghi âm kèn của Louis Armstrong.

Nhạc kèn ngậm ngùi hơn nhạc của nhạc khí dây, của dương cầm nhiều lắm, không quen, nghe điếc tai không chỗ đỡ gạc, nhưng thường thức được thì người nghe thích vô song.

Nhạc kèn gợi nhớ không khí hộp đêm và những điệu nhạc ngậm ngùi đêm nay gợi nhớ cô gái Liêu Trai với vẻ mặt phong trần của cô ta.

Nhớ quá ! NGÀN nhớ NGÀN thương !

Liên tiếp trong bốn đêm liền, từ đầu hôm mãi cho đến khuya, Ngàn đã tự kỷ ám thị mình đọc một câu chửi: "Đồ con đĩ".

Chàng lập đi lập lại mãi câu chửi ấy như là đọc thần chú và cố tưởng tượng những điều bẩn thỉu để mà buồn nôn.

Nhưng thần chú không linh nghiệm được nữa rồi.

Ngàn bây giờ tin chắc chắn như đinh đóng vào vách gỗ rằng tình yêu chỉ là ích kỷ. Chàng chửi Trâm là con đĩ mà vẫn cứ thèm đi tìm Trâm. Chàng muốn được kẻ "hết đường" yêu nhiều mà.

Còn Trâm, Trâm lo chàng chán đóa hoa tàn mau lẹ quá cho nàng phải khổ, Trâm cũng chỉ là một kẻ ích kỷ thôi, muốn được yêu nhiều và được yêu mãi mãi.

Bài toán tới đây trở thành giản dị vô cùng trong cách giải lý: chỉ phải bảo đảm cho Trâm tin được rằng chàng sẽ yêu nhiều và yêu lâu. Chỉ có thế thôi.

Nói là giản dị mà thật ra cứ vẫn bề đầu như thường, bởi không có bảo đảm nào "đủ bảo đảm" đối với hạng gái đã mất hết lòng tin như Trâm.

oOo

Ngàn mặc y phục vào để ra đi ! Tám giờ kém năm. Từ đây lên Phan-đình-Phùng, tốp năm phút tắc xi, nếu Trâm không đi làm nơi khác, hẳn nàng còn ở nhà.

Năm phút sau chàng đến đầu ngõ hẻm quen mà lạ, lạ mà quen, không thân cũng không được là thù nghịch nữa.

Chàng vào ngõ, bấm chuông. Con bé, trái với lệ thường, đứng ở trong cửa nhà hỏi vọng ra:

- Ai đó ?
- Cậu đây em.
- Cô em không có ở nhà.
- Chắc không ?
- Dạ chắc.
- Nhưng cũng cứ mở cửa. Cậu sẽ đợi cô về. Cậu ăn bánh đêm hôm nọ đó mà.
- Dạ em ở nhà có một mình, em không dám mở cửa.
- Khi khô. Ai dám ám sát mây làm gì.
- Nhưng em sợ lắm.
- Cô mây trốn ở trên rồi dạy mây nói như vậy đó hả ?
- Dạ không có.

Ngàn nổi giận đá vào cửa kêu đánh rầm lên một tiếng như ăn cướp ở nhà quê phá nhà các khổ chủ của chúng, rồi bỏ đi.

Ra tới đường, chàng đứng đó mà thần thờ rất lâu.

Saigon có đến bao nhiêu hộp đêm, bao nhiêu là những cái ba, có những cái ba riêng của người ngoại quốc ở tầng thượng của một vài buyn-dinh, người mình vào không được. Như thế, tìm Trâm khó hơn ở thôn quê ban đêm thấp thoáng đi tìm một ống thuốc trụ sinh.

Trâm đã đi mất rồi ! Trâm đã chết rồi !

Ngàn cố gắng mà tưởng tượng như vậy để được ngậm ngùi thương tiếc. Chàng ngậm ngùi thương tiếc hơn là hưởng lạc nữa. Đã bảo chàng điên kia mà !

Mà quả Trâm đi mất thật. Biết đâu mà tìm bây giờ. Khi người ta muốn trốn chàng, người ta không dại gì mà tới làm ở những nơi chàng có thể đến.

Ngàn thả bộ ra Lê văn Duyệt, nhìn con đường rộng thênh thang mà tương đối vắng xe, nghĩ đến cảnh quạnh hiu của nơi chốn rồi liền tưởng về cảnh quạnh hiu của đời chàng.

Những năm trước, chưa yêu ai, trừ Trâm, mà cũng chẳng yêu Trâm cho đậm lắm nữa, chàng không hề nghe cảm giác cô độc như thế này. Chàng vui được với bất kỳ cô gái bá vợ nào, và trong giữa cơn vui lại còn nghĩ đến các cô gái bá vợ khác mà chàng cũng sẽ vui được với.

Giờ sao mà chàng nghe rằng chàng chỉ có thể sống với độc một người thôi.

Ngàn tin rằng mình sẽ không vỡ mộng như Trâm đã sợ chàng. Chàng có làm Trâm với một cô con gái nhà lành bao giờ đâu mà có chuyện vỡ mộng ? Chàng biết về

Trâm, cả đến thân thể nàng, tuy chàng chưa được thấy lần nào, chàng cũng đoán được rằng không có gì tuyệt vời cho lắm ! Trâm chỉ là một người đẹp ngang hàng với bao nhiêu người đẹp đông vô số kể ở cái đất Saigon này, có hơn họ ở cái điểm phong trần dễ mê ấy thật, nhưng nàng cũng không phải là người đàn bà độc nhất mang được nét dạn gió dày sương.

Không, chàng sẽ không vỡ mộng, sẽ không chán Trâm vì Trâm, bởi vì thật ra chàng chỉ yêu mối tình, chứ không phải yêu đối tượng của mối tình ấy cho lắm.

Trong đời chàng, chàng chỉ có mỗi một mối tình này đây thôi, mối tình sanh ra trong lúc chàng vừa để chơn vào cuộc đời, rồi vì nghề nghiệp, chàng bận ăn chơi không hề có dịp yêu nữa. Con người chỉ yêu được có một lần mà thôi sao ? Chắc là không. Nhưng Ngàn gắn bó với mối tình học trò ấy vì như đã nói nó là một niềm sâu xứ không nguôi.

Mà cũng có lẽ vì chàng không gặp được người nào khác mà hơn Trâm. Trong đời người, sở thích về đàn bà cứ thay đổi mãi lần theo tuổi tác, mà nơi người này sở thích ấy không giống nơi người khác cùng tuổi.

Ngàn đang bước vào giai đoạn thích người đàn bà loại ho lao của các thi sĩ Pháp thời Lamartine chứ không mê những cô gái đầy ứ sinh lực nữa.

Đang vào lúc này thì chàng gặp lại Trâm. Chàng biết rằng còn nữa, còn lắm đàn bà má hóp và quảng mắt sâu, nhưng Trâm lại dính dáng với niềm sâu xứ nói trên.

Ngàn thả bộ trên đại lộ, đi lần xuống cho tới trước dãy quán bình dân trên vỉa hè đối diện với rạp Nam Quang.

Dãy quán bình dân này cũng đông chiều đãi viên lắm. Chàng mỉm cười nghĩ rằng trong đó có một cậu cũng đang si một cô, vô lý y như chàng si Trâm. Nhưng cậu ta hơn chàng và cô này chắc sạch sẽ, thơm tho hơn Trâm và có thể yêu cậu chứ không thờ ơ như Trâm đối với chàng.

Nhưng chàng không nghe mình thua người ta. Mối tình của cô cậu ấy là một mối tình tầm thường. Mối tình lớn là mối tình của chàng, lớn đối riêng với chàng, mà cũng lớn đối với loài đàn ông nữa.

Những kẻ yêu ở đây, họ giản dị trong tình cảm của họ, và tất cả đều lành mạnh, không đam mê.

Bỗng dưng chàng có ý muốn ghé lại đây để ăn cái gì. Ở đây, cả khách lẫn chiêu đãi viên, ai cũng có vẻ yêu đời cả. Ở đây, không có tâm hồn rắc rối gần như bệnh hoạn để hoài thai những mối tình lớn.

Mối tình lớn ! Thật là vô ích cho loài người, cho kẻ yêu nữa. Lớn để làm gì ? Nhân loại vẫn tiến mạnh tới được như thường mà không cần mối tình lớn nào cả.

Biết vậy, Ngàn vẫn thích niềm đau của chàng, vẫn hãnh diện mà nghe mình hơn người ở cái bệnh của chàng. Muốn vào quán, chàng chỉ đứng bên kia đường nhìn qua, không dám vô. Chàng sợ nơi này có một bác thợ nề, khách ở đây, sợ "Cối xay gió đỏ".

Trong “Cối xay gió đỏ” có rất nhiều thằng điên, nhưng lũ nó không xách chai la ve mà đập lên đầu nhau, như ở trong cái quán bình dân mà chàng thường nghe nói đến.

Ngàn đứng bên kia dãy quán mà nhìn qua. Chàng tự hỏi sao mà cái lũ khách của các hộp đêm sang trọng lại không xách chai le ve mà đập lên đầu nhau. Đó là một lối giải thoát sự nén tâm một cách hữu hiệu, con người coi mở như vậy không thể bị uất khí đè lên tâm hồn họ, họ không thể bình hoạn tâm hồn để mà hoài thai những mối tình lớn rất là vô ích.

Ngàn nhìn họ vui. Ở đây, họ vui trong ánh sáng chan hòa, không ai cần núp dưới bóng đèn màu mờ cả, cái gì cũng thật, cũng phơi ra ánh sáng ban ngày. Ở đây không có gái Liêu Trai cũng không có thư sinh bạc nhược từ bên ngoài lẫn bên trong.

Sung sướng thay, những người giản dị tâm hồn !

Nhận xét trên đây tới với Ngàn cùng lúc với ý muốn tìm đến một nơi có rất nhiều người rắc rối. Đó là tình tương thân giữa những người đồng bệnh với nhau.

Là kẻ ho lao, Ngàn thích sự gần gũi những người ho lao khác, mặc dầu chàng vẫn thấy những người chạy nhảy ngoài bãi cỏ, dưới ánh nắng mai tà sung sướng.

Năm phút sau, Ngàn đổ bộ dưới Tự Do.

Hộp đêm ở đây cũng thuộc vào hạng A, Trâm không dại gì mà bỏ “Cối xay gió đỏ” để đến đây mà làm cho chàng dễ đuổi theo. Nhưng chàng cũng cứ vào thử.

Ngàn thấy rằng mình phải tìm kiếm một cách khoa học, nghĩa là vào từng nơi, chớ không thể cầu âu như đánh lức lắc. Cầu âu có thể gặp may mắn mau lẹ, mà thường thì chỉ làm tốn thì giờ rất nhiều.

Trâm không có ở đây thật. Chàng hỏi thăm tài phán thì cũng chẳng có ai mới vào làm trong tuần.

Tuy nhiên khí hậu ở đây cũng giúp chàng dễ chịu nên Ngàn không đi. Chỉ có không khí hộp đêm mới làm cho chàng ngậm ngùi thương nhớ Trâm đến tột độ. Nỗi ngậm ngùi thương nhớ đem lại sung sướng cho chàng. Nó là nhựa, có thể tạm thay cho á phiện thuần chất, nghĩa là một bệnh hoạn nhỏ thay cho bệnh lớn. Con bệnh này không muốn lành bệnh chút nào.

Có ai không nghiện bệnh hay không ? Có. Chính chàng là kẻ nghiện bệnh thuở chàng còn bé. Thằng bé Ngàn ho gió và được cho uống thuốc si rô, rất thơm và rất ngọt. Nó thích bị ho mãi để được uống thuốc mãi mãi.

Si rô ngày nay đã không ngọt mà còn đắng cay, nhưng sở thích của nó đã thay đổi rồi. Chẳng có người ưa cắn từ miếng ớt lớn để rồi hít hà chảy nước mắt hay sao ?

Công việc “kiếm” hộp đêm của Ngàn kéo dài suốt hai tuần lễ nhưng cuộc truy nã con “hồ ly tinh” hoàn toàn thất bại.

Ngàn đâm ra thích câu ca “Anh ơi bây giờ anh ở đâu, Bến Hải hay Cà Mau ?”

Điệu nhạc không có gì đặc sắc, lời ca cũng xoàng và quá cũ, nhưng lại vang lên một cách huy hoàng khiến chàng say sưa nhắm mắt lại để lắng nghe cô ca sĩ có cái giọng eo éo không mỹ thuật chút nào, làm như cô ta là một danh ca quốc tế.

Những bản nhạc bài ca trình bày ở các hộp đêm, được ưa thích vì nhiều lẽ, mà trong đó có cái việc nhắc nhở đến tâm sự riêng của từng ông khách một, những bản nhạc, những bài ca xoàng nhứt cũng được ưa thích là nhờ thế.

Mệt mỏi quá, Ngàn lại nằm nhà nhiều đêm liên tiếp để ngủ bù cho những đêm trắng.

Khi chàng bồi dưỡng sức khoẻ rồi thì trí chàng trở nên minh mẫn ra và bỗng nghĩ đến một phương cách giản dị hết sức mà chàng không hề nghĩ tới.

Thế nên đêm ấy, chàng đi xi nê xuất tối. Xem chiếu bóng xong, chàng tìm một quán cháo trắng ở vùng bình dân rồi ngồi đó ăn cháo để đợi một tiếng đồng hồ nữa.

Xong đâu đấy là đã một giờ đêm rồi. Bảy giờ chàng mới đón một chiếc tắc xi hiếm hoi để lên Phan đình Phùng.

Hành động như thế này, chàng chỉ phải neo xe độ hơn một tiếng đồng hồ thôi là bắt gặp Trâm về nhà, chàng không hà tiện tiền xe, nhưng ngồi trên xe lâu quá sẽ buồn chán chết đi.

Thật là giản dị. Trâm phải về nhà mà đêm nay không phải là tối chúa nhứt thì nàng không về khuya lắm đâu.

Trâm sẽ bị chụp ngay tại đầu ngõ, không tài nào thoát khỏi tay chàng nữa cả, cũng không kịp vào nhà bế môn lại để thủ thành.

Ngàn trả tiền xe trước, trả đủ cho khỏi lời thôi, tính phỏng theo giá tiền của hai tiếng đồng hồ.

Thấy Trâm là chàng rời xe chàng được tức khắc, chớ không vướng bận vì vụ tiền xe tổn thì giờ.

Chàng không cho xe đậu ngay ở đầu ngõ, cho Trâm khỏi nghi ngại, mà cũng không cho đậu xa quá, sợ chạy tới không kịp.

Nếu Trâm có thấy chiếc xe, nàng cũng sẽ nghĩ rằng đó là xe ngủ, chủ xe không có ga ra nên để nằm đường.

Ngàn ngáp dài và ngáp lớn. Người tài xế cũng ngáp. Hắn có thể chạy tới sáng mà không mệt, nhưng ngồi không thế này, hắn khó chịu lắm.

Ngàn tưởng tượng có lẽ hắn đang lập ra nhiều giả thuyết về sự rình đón của chàng. Chắc hắn không sợ bởi vì bọn cướp không rình như chàng. Chàng chỉ có thể là một anh chồng ghen thôi.

Hai người hút thuốc như hai ống khói tàu, điều này mỗi qua điều khác, không thèm dùng diêm quẹt.

Ngàn nghĩ rằng người tài xế định bụng trưa mai sẽ đón báo xem coi có án mạng nào xảy ra ở đường Phan Đình Phùng hay không? Hắn sung sướng trước mà thường thức bí mật ban đêm này mà chỉ có một mình hắn là biết thôi.

Có lẽ háo danh hắn sẽ tới bót làm chúng, khai ra buổi rình đón này, để được nhứt trình đăng hình cho le chơi.

Sẽ có vài tờ báo đăng những cái tít lớn: *Hé màn bí mật. Đây là anh tài xế đã chứng kiến đoạn đầu của khúc phim Tình, Tiên, Thù đường Phan đình Phùng. Anh ta còn giấu vài điểm bí mật nào nữa chăng ?*

Chắc anh tài xế đang sung sướng ghê lắm. Anh ta sẽ tiểu thuyết hóa buổi chờ đợi này khi kể lại câu chuyện cho bạn đồng nghiệp nghe, tại đại bản doanh của giới tắc xi, đường Bùi Chu, sẽ tả chàng như một nhơn vật phim Hít Cóc khiến anh xem qua đã nhiều bận đứng tim và toát mồ hôi lạnh.

Hai tiếng “án mạng” nhắc cho Ngàn nhớ lại tâm trạng và dự định của chàng tháng trước.

Nếu đêm ấy mà chàng gặp chồng của Trâm, và anh chồng ấy là Khương, án mạng đã xảy ra, và hiện chàng đang nằm trong khám. Chàng sẽ lành bệnh trong những năm đến tội, và chừng chàng ra khỏi khám, Trâm đã ho lao thật sự, đã thân tàn ma dại rồi.

Ngàn nghĩ rằng xã hội nên tìm ra cho kịp lúc những thằng bệnh tâm hồn như chàng để mà đưa lũ nó vào một thứ bệnh viện đặc biệt, hầu ngừa hậu hoạn, vì biết đâu, ngày kia, chàng lại không giết Trâm vì lẽ gì đó ?

Hiện giờ thì chàng chỉ hơi hơi muốn tự hủy mình thôi. Khi mà người ta yêu nhiều mà bị hắt hủi hay bị đối xử thờ ơ, người ta chỉ tự giết chó không muốn giết, bởi vì hủy mình là một hình thức nói lên cái tiếng nói đau thương một cách thiết tha tột độ cho kẻ thờ ơ chịu nghe và bị xúc động. Nàng nghe được tiếng nói ấy thì đã trễ quá rồi, nhưng người quyên sinh rất được an ủi trong lúc hấp hối, mà nghĩ rằng ít ra nàng cũng sẽ nhớ đến linh hồn hắn bằng hơn là nàng không bao giờ thêm biết đến hắn cả.

Ngàn cho xe đậu bên mép trường Kiến Thiết vì chàng đoán rằng vào giấc khuya, đường trống Trâm bất cứ từ hướng nào đến cũng bảo xe đậu sát ngõ, nghĩa là bất kể đậu tay trái hay đậu tay phải. Như vậy, chàng ít bị Trâm thấy hơn là đậu ở mép bên kia. Trâm rất thông minh, có thể tiên đoán được vụ rình rập này và đề phòng mỗi đêm. Nếu nàng sanh nghi, nàng có thể bảo xe chạy luôn. Chàng không thích thủ vai trong một cuộc rượt bắt sôi nổi bằng xe tắc xi.

Hai người trên xe ngáp và lạng lẽ hút thuốc và đập muỗi. Muỗi đường đêm nay chắc ngạc nhiên lắm mà gặp thịt bất ngờ. Chúng nó sẽ chết vì hút phải máu bệnh của chàng chẳng và nguy hơn nữa, chúng nó sẽ truyền bệnh tâm hồn của chàng qua người khác chẳng ?

Từ lúc xe đậu lại tới giờ, cả hai đều đã mấy phen giựt mình mỗi lần có xe cộ chạy qua, Ngàn ít giựt mình hơn vì chàng thì chú ý đến tắc xi, còn anh tài, vì không biết gì hết về người bị đón đường, nên xe nhà, xe xích lô đạp, xích lô máy gì cũng làm hắn hồi hộp cả.

Ngàn rất sợ cái cảnh này: Trâm về trên một chiếc xe Hoa Kỳ. Nếu thằng ấy mà đi theo nàng lên nhà thì chàng sẽ đau không biết bao nhiêu, nhưng mà dễ tính. Trường hợp ấy xảy ra thì chàng chỉ còn nước đi về thôi.

Nhưng nếu nó chỉ đưa người đẹp về nhà, rồi đi thì phiền lắm. Vì lịch sự, nó sẽ đứng đợi cho nàng vào nhà đóng cửa xong mới đi. Điểm lịch sự Âu Châu ấy hẳn nó phải biết. Như vậy, chàng làm sao mà dám rượt theo nàng ?

Chàng không sợ phải đánh nhau với nó. Ừ, nó sẽ làm anh hùng nghĩa hiệp mà đánh lộn để cứu người đẹp. Chàng không sợ cái đó, mà sẽ rất xấu hổ nếu bị Trâm hắt hủi trước mặt nó.

Ngàn sợ nhất là phải chứng kiến cảnh này: hai đứa nó hôn nhau thật dài trước khi nàng xuống xe. Chắc chàng không ngăn được, vác đá mà chọi cho bể kiếng xe của thằng ấy.

- Đồ con đĩ !

Người tài xế giựt mình đánh thót một cái vì vụt thành linh Ngàn chúi lộn lên vì quá tức giận trong tưởng tượng.

Bây giờ thì người tài xế đã biết chắc tánh cách của cuộc rình đón này, Ngàn chỉ là một anh chồng ghen.

Hắn vừa yên dạ thì tới phiên trống ngực của Ngàn đánh lên. Một chiếc tắc xi đậu lại tại đầu ngõ từ hướng Lê văn Duyệt chạy đến.

Người xuống xe là Trâm.

Lẹ như kếp trong phim trinh thám, Ngàn mở cửa xe, nhảy xuống đường và phóng nhanh qua bên kia.

Trâm không ngạc nhiên, không sợ hãi chút nào khi thấy anh chàng khó chịu này xuất hiện một cách kiêu hiệp như vậy.

Nàng mỉm cười, chào bạn khe khẽ:

- Anh.

Rồi đi vào ngõ, không hỏi gì thêm, cũng không cựa Ngàn khi nghe Ngàn bước theo.

Anh tài xế bị neo xe. không chạy ngay. Hắn tò mò theo dõi khúc phim thất vọng hết sức mà không nghe ai to tiếng với ai, không thấy ông khách thộp ngực cô vợ đi ngoài tình về, hoặc đến với tình nhân ở trong ngõ này.

Nổi dóa, anh ta cho rô máy liên và sang số thật mạnh. Cuộc đòi phăng lạng của anh ta thế là cứ phăng lạng, nhứt trình sẽ không bao giờ đăng hình của anh ta cả.

Tới cửa, Trâm mới hỏi, vừa hỏi vừa cười hóm hỉnh:

- Anh tốn bao nhiêu tiền neo xe ?
- Dầu sao cũng rẻ hơn tiền rượu trong các hộp.
- Nhưng buồn hơn.
- Nhưng chắc ăn hơn.

- Anh mới nghĩ ra kế này hay nghĩ lâu rồi ?

Hai người cùng leo thang lầu song đôi nhau khi Trâm hỏi câu đó.

- Mới nghĩ ra.
- Em thì em nghĩ ra lâu rồi, biết trước sẽ có đêm bị anh bắt chột.
- Em thông minh hơn anh, vì thế mà em mới trốn được tới ngày nay.

Trâm không đánh thức con bé vì nàng có chìa khóa riêng.

Cả hai đều đi thẳng vào buồng chớ không ghé lại buồng khách vì Trâm thì mệt còn Ngân thì tò mò muốn biết bé Anh ngủ ở đâu lúc mẹ nó vắng nhà gần một đêm.

Trâm mở đèn đầu giường. Trong buồng không có ai cả.

- Nếu cháu khóc thì ai lo cho cháu ?
- Cửa trước không có đóng. Con bé nó nghe khóc nó sẽ vô. Cháu nó dễ lắm anh à, không bao giờ đau ốm hay hỏng nhèo.
- Nó thiếu săn sóc.
- Em biết làm sao bây giờ.

Trâm lại nhờ bạn mở nút éclair sau lưng nàng vì đêm nay nàng vẫn mặc loại áo đầm một mảnh suông đuồn đuột.

Nàng thoát y ngay trước mặt Ngân và nói:

- Xin lỗi anh, em mệt quá cần nằm ngay.

Mùng chưa được buông xuống sẵn và Trâm thót lên nệm mà nằm liền, trên thân thể nàng chỉ còn đồ lót trong mà thôi.

Ngân bối rối không biết nói gì, không biết làm gì, cứ đứng đó mà nhìn qua lưới tuyen con bé múm mím đang nằm ngủ ngon lành.

Nếu Trâm cự chàng thì chàng đã có đầu đề câu chuyện. Nhưng... Trâm không mừng, không giận, không trách, thật là khó chịu và khó xử. Chàng đến đây để mà giận hờn, để mà rầy rà, nhưng người ta xử đẹp quá, chàng không biết làm thế nào.

Trâm chỉ có một chiếc gối nằm. Nàng đổi dùng gối áp để kê đầu, nhưng chiếc kia lại rồi mời:

- Anh nằm đây rồi muốn nói gì thì nói, em mệt quá, không thể tiếp anh ngoài kia.

Ngân rất ngỡ ngàng và rất tức giận. Thì ra Trâm vẫn coi chàng hơn con số không. Người đàn bà chỉ thay y phục trước mặt chồng họ, hay nếu họ là gái làng chơi, họ thay y phục trước mặt bất kỳ ai.

Chàng không phải là chồng của Trâm, nghĩa là chàng thuộc nào cái đạo binh vô danh "bất kỳ ai ấy".

Tệ hơn nữa, chàng lại bị mời nằm cạnh với kẻ đang gần như là lỏa thể, chỉ có một chiếc xì líp và một chiếc xú-cheng che thân thôi.

Ngân muốn tát tay Trâm mấy cái như thiên lôi giáng, chửi nàng vài câu rồi bỏ đi, nhưng không hiểu sao rồi chàng lại ngoan ngoãn nằm xuống.

- Giận em lắm hay không? `
- Khỏi phải hỏi.
- Em làm mai con Phượng cho anh nhé. Nó nói giọng Sài Gòn, nhưng gốc miền Bắc, mà anh dư biết người đàn bà miền Bắc nói chuyện dễ mê lắm chứ không cục mịch như ta. Anh sẽ mê nó và mọi việc đều giải quyết, cho đến ngày anh thắt kết, vào tù hay tự tử vì ghen.

Ngân bật cười:

- Nhứt định phải đi đến đó à ?
- Ừ, ít ra với Phượng.
- Chắc chắn là không. Với em thì sẽ như vậy.
- Anh khác sẽ như vậy. Nhưng anh, thì em không lôi anh xuống hố đâu.
- Anh đang ở dưới hố, một cái hố sâu không thấy mặt trời là em.
- Mặt trời em lu mờ.
- Vẫn sáng chói đôi với anh. Em trốn anh mãi như thế này hay sao ?
- Ừ.

Trâm ngáp một cái rồi đáp như vậy.

- Liệu trốn được mãi hay không ?
- Ba tháng nữa anh sẽ quên em thì em khỏi phải trốn nữa.
- A... ha... ha... em cứ tưởng như vậy ! Hèn chi ! Anh sẽ đến đây mỗi đêm vào giờ này.
- Em biết anh đủ lịch sự để tự ngăn mình quấy rầy mãi một người buồn ngủ muốn chết sau khi đi làm về.
- Anh sẽ đến ban ngày.
- Cửa sẽ không mở.
- Anh sẽ phá cửa.
- Lính bắt. Vào tù.
- Mặc kệ.
- Nhưng không đẹp. Em tin rằng anh sẽ không làm như vậy.

Ngân đui lý, thở dài giầy lát, chàng nói:

- Trâm ơi, nên cho bé Anh một người cha.
- Không cần thiết lắm. Ngày sau có lẽ nó cũng sẽ làm vũ nữ như em là cùng. Nếu nó lấy được chồng, cũng sẽ không có đám cưới, không có làm hôn thú để phải trình giấy hộ tịch ra cho chồng nó khinh nó là con không cha.
- Trâm ơi, anh yêu em.
- Cái đó đã nói rồi nhiều lần, khỏi phải lập lại mất công.
- Và anh muốn được em đoái hoài đến.
- Như thế này là không đoái hoài đến à ?

Trâm nằm nghiêng qua, gát tay lên ngực chàng gát chơn lên giữa vế và bụng chàng. Nàng thì thầm:

- Đêm nay anh ở lại nhé ?

Ngàn không có gần đờn bà hơn một tháng nay rồi, nên thoát tiên xác thịt chàng bị xúc động.

Trâm không dừng lại nơi đó mà bắt đầu hành động rất là “bác học”. Nàng hành động mà như là không có làm gì cả, người đàn ông không tế nhị, bị khiêu khích mà không dè rằng có kẻ chủ mưu. Bác học là ở chỗ đó.

Bỗng Ngàn hiểu cả. Nàng không đi tây ma-ky-da, nói là mệt lắm phải vội nằm ngay và những trò xảo thuật bây giờ đây tất cả những thứ ấy đã được sắp đặt sẵn theo một kế hoạch: nàng khiêu khích chàng để chàng chịu vui một đêm, vì nàng ngỡ như thế, chàng sẽ thỏa và không quấy rầy nàng nữa.

Con tức giận nổi lên, Ngàn hất mạnh tay chân của Trâm và quát:

- Mặc quần áo vào ngay coi nào.

Quát xong, chàng hối hận và sợ hãi quá. Chàng không có quyền và Trâm có thể đuổi chàng đi ngay.

Nhưng Trâm lại riu ríu nghe lời chàng và ngồi dậy lấy bộ đồ bi-da-ma máng ở đầu giường.

- Anh xin lỗi em nhé.
- Không hề gì.
- Trâm ơi, anh là cuộc chè, anh đủ khả năng tài chánh để cho em sung sướng tới già...
- Anh nên đổi nghề là hơn. Em không nói cho em, mà cho anh đó. Ba em cũng làm cuộc chè nên em mới như thế này.
- Vậy à ? Anh cũng định xoay qua nghề khác nhưng chưa tiện. Nhưng chắc chắn là anh sẽ nghe lời em. Nghề em cũng bấp bênh như nghề cuộc chè của anh. Ngày kia em sẽ phải giải nghệ.
- Chừng đó em lấy chồng.
- Sao không lấy bây giờ ?
- Không ai lấy. Còn bắt chồng thì chưa cần phải bắt lắm.
- Không ai lấy ? Nếu có ai lấy thì em không từ chối chứ.
- Không.
- Sao em lại cứ xô anh ra ?
- Vì anh yêu và bắt em phải yêu lại. Người chồng khác không bắt điều đó. Họ chỉ ngầm tưởng như vậy khi em nói “ừ” một tiếng.
- Em cứ giả đồ yêu anh, nói dối rằng yêu anh đi. Anh chỉ mong em nói dối để mà tin. Em thông minh lắm, anh tin là em sẽ giả dối rất tài và anh sẽ tin thật sự. Hạnh phúc không hẳn phải ở trong tình thật mà có thể được tạo bằng một thứ tình giả rất khéo tay.
- Giả dối mệt lắm chứ anh tưởng sướng gì sao. Người giả dối phải cố gắng giữ gìn luôn luôn, không thôi thì ló đuôi mất. Không, mệt lắm.
- Chớ em khỏi phải giả dối với một người chồng khác hay sao ?
- Vẫn phải giả dối. Nhưng họ không tế nhị để thấy ở chỗ hớ của em như anh đã thấy ! Em khỏi phải cố gắng nhiều.

- Anh đã thấy gì đâu ?
- Lần nào em giả dối anh cũng biết cả. Như khi này đây chẳng hạn.

Ngàn lại thở dài, Trâm thì thầm:

- Anh ! Anh hôn lên tóc em một cái đi.
- Ích gì ?
- Cho em sung sướng vì em yêu anh.

Trâm nói rồi cười giòn lên. Ngàn cũng bắt cười. Chàng khó tánh nhưng luôn luôn tham gia vào các trò đùa, vì lịch sự. Trâm đang đùa, vừa từ chối giả dối rồi lại nói ngay rằng mình yêu.

Vì thế mà chàng làm vừa ý bạn. Cái hôn của chàng rất nhẹ, chỉ phớt qua trên những lọn sóng tóc thôi. Chủ của mó tóc này chắc chắn không hay biết nếu nàng không để tâm chờ đợi cái hôn đó. Nhưng nó nhẹ mà rất dài.

Chàng lắng nghe trong cái hôn này, nghe gì ? Nghe tiếng bước chân của tình yêu của chàng, tiếng bước cô đơn nó vang lên một mình, tro troi trên đường đời, không một tiếng vang nào đáp lại cả.

Hình như là Trâm có nghe một tiếng nấc ngẩn. Nhưng nàng không chắc chắn lắm. Nàng không tin rằng đàn ông mà khóc được.

Trâm day lại và cũng hôn lên tóc bạn một cái thật dài:

- Nè yêu đây nhé ! Đã thỏa mãn chưa. Có thể đợi em một năm rưỡi được không ?
- Anh sẽ đợi em cho tới kiếp sau.
- Thôi đi tía nội. Bọn đàn ông các anh, em biết nhiều lắm rồi. Em chỉ xin một năm rưỡi thôi.
- Thời hạn ấy ít quá thì anh dư sức chờ đợi.
- Vậy à ? Vậy thì một năm rưỡi nữa, đúng một năm rưỡi từng ngày một, anh sẽ vô "Cầu Vồng" hỏi chị tài phán thì tìm được em. Chừng đó em sẽ yêu anh thật sự.
- Sao lại ly kỳ như là phim trinh thám vậy ?
- Vì lẽ riêng, không tiện nói ngay. Nhưng hãy nghe cho hết cái đã. Em sẽ giao cho chị tài phán quen biết ấy hai bức thơ đánh dấu A và B.
Nếu anh tới sớm, thì anh chỉ được nhận bức A thôi. Bức A chẳng những không đưa tin gì hay đến cho anh, mà còn làm anh khổ thêm.
Bức B chứa đựng bí mật mà anh muốn biết nhưng chỉ giao đúng cái ngày cách hôm nay một năm rưỡi thôi.
- Nếu chị ấy không còn làm ở đó nữa ?
- Thì chỉ làm nơi khác và họ sẽ mách anh trong trường hợp chỉ chết thì anh tới đường Triệu-Quang-Phục, trong Chợ Lớn số 734. Đó là nhà của một bà mẹ xấp, bạn của chị tài phán. Bà này chuyên phá thai cho các vũ nữ, mà chỉ qua lời giới thiệu của chị tài phán đó thôi, nên họ thân với nhau như ruột thịt. Hai người có hẹn trối trăn với nhau mọi việc thuộc về họ. Anh tới hỏi bà mẹ ấy thì anh sẽ cứ được hai bức thơ đó như thường.

Ngàn bật cười. Có lẽ Trâm gạt chàng cho chàng về để nó ngủ. Tuy nhiên nó bịa câu chuyện cũng khá hay.

Là kẻ biết điều và lại cũng không còn gì để nói nữa, chàng ngồi dậy mà rằng:

- Thôi, anh về. Chờng nào anh đến được ?
- Năm hôm nữa em nghỉ một đêm. Anh tới chơi sớm một chút cho em đỡ phải thức cả trong đêm nghỉ nữa.
- OK.
- Anh hôn em một cái rồi hãy đi. Nhưng lần này hôn má hôn môi gì tùy anh, chớ em không chịu hôn tóc nữa đâu.

Ngàn do dự mấy giây rồi nghĩ rằng không nên bất lịch sự trước một đòi hỏi vô hại, chàng cúi xuống hôn nhẹ lên má của Trâm, Trâm bá láp đầu chàng đẩy mặt chàng xit trích qua vài phân và môi hai người đụng nhau.

Nếu đây là một sen chiếu bóng thì khán giả thấy là hai người hôn nhau. Nhưng người trong cuộc biết sự thật. Chính Trâm đã hôn Ngàn, trong khi Ngàn chỉ thụ động thôi.

Ngàn đoán là con hồ-ly-tinh định khiêu khích lần chót, nhưng chàng chiến đấu để không ngã, thử xem mình đủ mạnh mẽ cá tánh hay không. Vì vậy mà chàng đã để cho cái hôn này kéo dài thật lâu.

Trong giây phút, chàng lại đâm tin rằng Trâm yêu chàng thật vì cái hôn có thể giá chớ hai tay của Trâm xoa ót, xoa đầu chàng thì không.

Lâu lắm chàng được buông thả ra và chàng thấy Trâm lim dim mắt thở dài.

- Anh đi nhé ! Em nhớ đóng cửa dưới nhà.

oOo

Trong năm ngày chờ đợi buổi hẹn, Ngàn vừa yêu đời vừa chán đời.

Chàng yêu đời vì Trâm không trốn chàng nữa.

Nhưng nhớ đến hai phiên bị khiêu khích về xác thịt, chàng buồn nôn quá.

Nếu Trâm mà cứ giờ thủ đoạn ấy mãi thì chàng sẽ nhòm tòm Trâm một ngày gần đây. Chàng chỉ mong nhòm tòm nàng được cho thật nhiều để mà quên. Nhưng chàng lại tiếc mối tình. Ừ, chàng tiếc mối tình chớ không phải tiếc Trâm cho lắm đâu, mặc dầu hai thứ dính liền với nhau.

Mất Trâm, không biết chàng sẽ đau trong bao lâu nhưng mất mối tình, vỡ mộng vì đặt lầm tình yêu vào một nơi không phải chỗ, chàng sẽ đau trọn kiếp.

Được cái là chàng khỏi phải thức đêm nữa, thật đỡ khổ.

Cái khổ đếm từng ngày, coi vậy mà không to và số ngày cứ sụt lún lún.

Gặp Trâm nữa để làm gì ? Để đi tới đâu ? Chàng tự hỏi và không đáp được. Nhưng chàng cứ muốn gặp, làm như hôm gặp chàng sẽ được đọc bức thơ chữ B.

Nhớ đến hai bức thơ trinh thám, bí mật, ly kỳ, éo le, gây cấn, Ngàn bật cười. Cô bé này hẳn đã xem phim nhiều lắm nên mới sáng tác nổi một câu chuyện bịa trong đó có một nhơn vật kỳ lạ là cái bà mụ xẩm chuyên môn phá thai các vũ nữ.

“Nó nói láo tài thế. Ngàn nghĩ, vậy mà nó không chịu giả vờ yêu mình cho mình sung sướng. Nếu nó giả vờ, mình sẽ mắc lõm ngay.”

Đúng vào đêm kỳ hẹn, Ngàn đến Phan Đình Phùng lúc thành phố lên đèn.

Chàng bấm chuông và ngạc nhiên mà thấy cửa không mở sẵn để đợi chàng.

Giây lát, cửa mở ra và một người đàn ông lạ mặt hỏi:

- Ông tìm ai ?
- Tôi đến thăm cô Trâm ở trên lầu.
- À, cô ấy đã dọn đi rồi, ba hôm nay.
- Thật à ? Sao lại dọn đi ?
- Tôi biết sao được.
- Thật à ?

Người đàn ông lạ mặt có vẻ bất bình. Có lẽ ông ta không quen bị ai nghi ngờ mà người khách này cứ lặp lại mãi hai tiếng “thật à” để ghét ấy.

- Sao ông lại không tin tôi ?

Nghe giọng hỏi gây gổ của người này, Ngàn chợt nhớ là mình bất lịch sự nên nói:

- Xin ông tha lỗi cho tôi. Cô Trâm ấy là vợ tôi, cô ấy bỏ tôi mà đi, tôi tìm được cô ấy ở đây hôm nọ, nay trở lại thì ...

Ông chủ nhà thấy khách đau khổ thật tình nên thương hại rồi nói:

- Mặc dầu tôi không có bốn phận gì, mà ông cũng không có quyền gì, tôi cũng xin mời ông lên trên ấy xem đồ đạc và vợ con tôi, cho ông khỏi nghĩ là bị tôi gạt.

Bấy nhiêu đó đủ bảo đảm sự chơn thật của người đàn ông tự xưng là chủ mới căn lầu, nhưng Ngàn vẫn theo y.

Quả thật vật đã đổi, sao đã dời. Chủ mới trang trí căn nhà lầu với nào là bàn thờ ván gỗ, không còn lấy một chỗ để mà đi thông thả trong đó. Ông ta có đến sáu đứa con, lúc nhúc với một bà vợ rất già.

Ngàn tần ngần đứng lạng hồi lâu, mắt muốn ứa lệ. Không còn dấu vết gì của Trâm trên đời này cả, cho đến một nấm mồ hoang cũng chẳng có để thỉnh thoảng chàng đến đó mà hành hương.

Chỉ có ông chủ nhà ái ngại giùm chàng, bà vợ và mấy đứa con trở mắt ngạc nhiên mà nhìn người khách lạ không biết có quen với ông gia trưởng thế nào và tại sao thái độ lạ kỳ thế.

Nghẹn ngào, Ngàn nói:

- Xin ông thứ lỗi cho tôi, và xin muôn vàn cảm tạ ơn ông.
- Không có gì. Ông đã thỏa mãn rồi chứ ?

- Vâng.

Chủ nhà xuống theo khách để đóng cửa. Bà vợ già của ông ta lắng nghe tiếng bước nặng nề của người khách lạ mà bà đoán rằng đang đau ốm gì, sắp té sụm xuống đến nơi.

Ngàn chỉ còn là cái xác không hồn khi ra tới đầu ngõ.

Vĩnh biệt cái ngõ đau khổ này nhé ! Cái ngõ đã làm chàng hồi hộp nhiều phen, kể từ đêm định hạ sát một người, cái ngõ mà nơi đó chàng đã nuôi nặng nhiều hy vọng, cái ngõ mà năm xưa chàng đã mắc bẫy, rồi năm nay lại bị gạt gẫm không biết bao nhiêu lần, cái ngõ khốn nạn này thế mà như có linh hồn, dính líu chặt chẽ với đời chàng một thời gian khá dài, bởi đêm nào, hễ nhắm mắt lại thì chàng thấy ngõ này và căn lầu này.

Chàng xây lưng lại, ngược mặt nhìn lên khung cửa sổ sáng đèn trở ở hông lầu. Không có bóng ai nhìn theo chàng hết và không bao giờ có bóng ai nhìn theo chàng cả.

“Tại sao lần nào nó cũng đứng nơi cửa sổ mà nhìn theo mình, nếu không có mây may nào cảm tình với mình như nó đã quả quyết ?

“Trời ! Con bé giả dối tài xuất chúng ! Đêm nọ nó hẹn tình bơ, đổ ai mà dám ngò sự thành thật của nó, đổ ai mà nghi rằng trong đầu nó, nó đang chuẩn bị cuộc tang thương này một cách lạ lùng.”

Ngàn thất thểu ra đi, không mục đích. Đêm nay, chắc chàng sẽ lê gót suốt đêm khắp các đường phố. Về nhà nằm một lát có lẽ chàng sẽ nổi cơn điên lên.

Thì ra, Ngàn lại nghĩ, rất có thể là hai bức thư mà Trâm nói đến, có thật, chớ không phải là bịa chuyện để đánh cù cưa với chàng. Cả cái bà mẹ quái dị ấy cũng có thể có thật tuốt.

“Thì ra buổi hẹn thật tình là mười tám tháng nữa, chớ không phải đêm nay. Nó gạt cho mình đi, rồi nó dọn nhà đi nơi khác để được yên thân.

“Nhưng tại sao lại mười tám tháng nữa ? Nếu nó có thai, mới cần thai đi nữa thì, vừa đẻ vừa dưỡng sức, lâu lắm là mười một tháng. Nếu nó đang có bồ thì sao nó biết rằng mười tám tháng sau sẽ bị bỏ rơi ? Hay là bồ Huệ Kỳ, hấn sẽ hồi hương năm tới ?

“Mà không. Hễ yêu là yêu, có một trăm bồ, nó cũng cứ yêu như thường, chớ không đợi bồ đi rồi mới dám yêu”.

Thật là quái dị, cái con bé này. Mình đã biết vô số người đẹp hơn nó, mà chỉ có một mình nó là quây mình muốn điên cái đầu lên.

Sau cái đêm thức sáng trắng ngoài đường ấy, Ngàn nằm liệt giường đến bốn ngày. Chàng mệt tâm não hơn là thể xác.

Đó là một sự oái gân tiếp liền theo những xúc cảm dữ dội, sự chán nản trong lòng ảnh hưởng tới cơ thể, nhứt là tới bộ thần kinh.

Nhưng qua cơn khủng hoảng dữ dội, tinh thần chàng lên trở lại nhờ một kích thích mới. Chàng định đi tìm chị tài-pán ở “Cầu Vòng” để nhận bức thư A mà Trâm bảo là có thể nhận sớm được.

Nàng đã dọa rằng thơ ấy đem khổ lại cho chàng. Nhưng mặc Trâm đã hù chàng nhiều lần, lần nào cũng láo khoét hết thì lần này chắc cũng thế thôi.

Có lẽ đây chỉ là một trò chơi trẻ con, nhưng ít ra chàng cũng có hi vọng biết được cái gì.

Dự định này xóa dần dần cơn oải gân và qua đêm thứ sáu là chàng đi chơi được rồi.

Ngàn tới Cầu Vòng thật sớm mong hỏi chuyện được nhiều. Sợ lát khuya chị ấy bận quá, không nói gì được.

Sau câu hỏi của chàng, chị ấy hỏi lại:

- Cậu cho biết quý danh ?
- Tôi là Ngàn.
- Như vậy, cậu có quyền nhận thư. Rất tiếc là tôi ở nhà. Tối mai cậu trở lại đây vậy.
- Thế à ? Tưởng lâu, chớ tối mai thì tôi đủ kiên nhẫn.

Chị tài-pán nhìn Ngàn cười rồi nói:

- Nhưng tôi khuyên cậu đừng nhận.
- Sao thế ?
- Vì nhận bức A rồi thì năm tới không thể nhận bức B là bức thư quan trọng. Rồi cậu sẽ hối tiếc chẳng ?
- Hình như là chị biết cái gì ? Tội nghiệp em lắm chị ơi ! Làm thế nào mà em đợi được ! Xin chị thương xót em út vậy.
- Rất tiếc cậu à. Tôi có lời thế.
- Chị đã thế về gì ?
- Thế không đưa bức thư B trước một năm rưỡi và thế không thối lộ gì về Trâm hết. Thôi, cậu cứ vui và suy nghĩ. Dầu sao tối mai, tôi cũng sẽ mang bức thư ấy đến. Nếu cậu vào thì tôi đưa cho. Nhưng một lần nữa, tôi xin nhắc rằng cậu sẽ hối hận.

Ngàn cảm thấy buồn. Chàng vội đi để về nhà nằm suy nghĩ xem nên nhận hay nên chờ.

Câu chuyện bỗng trở thành nghiêm trang rồi chớ không phải là một trò đùa nữa. Chị tài-pán này có lẽ đã trên bốn mươi, mặc dầu chị khéo hóa trang nên mới xem ngỡ chị cao niên hơn chàng vài tuổi là cùng.

Chị ta nghiêm nghị đàng hoàng lắm, không thể tham dự vào một trò đùa được.

Lại có cái lời thế đó nữa. Nếu là một sứ mạng chơi chơi, một cô vũ nữ không làm sao mà dám bắt tài-pán thế.

Chuyện nghiêm trang thì chàng phải nghiêm trang mà cứ xét nó ở nơi thanh vắng.

“Sao câu chuyện lại giống nhiều đoạn truyện cổ tích quá như thế này. Một cậu bé được một vị thần trao cho hai cái hộp dặn rằng...”

Kỷ niệm tuổi thơ sống dậy, Ngàn nhớ rằng chàng đã tiếc cho những cậu bé tò mò trong truyện không nghe lời thần mà phải lỡ dịp may trong đời.

Chàng lại nhớ đến bức cấm nang mà nàng Giáng Tiên đã trao cho Từ Thức, căn dặn về trần rồi hãy xem. Nàng Giáng Tiên của chàng sẽ khép cửa động đào và:

*Trời đất từ đây, xa cách mãi,
Ngàn năm thờ thần bóng trắng chơi.*

Ngàn không bao giờ là một đứa trẻ ngoan, một đứa trẻ vâng lời thần, không mở hộp ra xem thử trước. Đứa trẻ không ngoan ấy đã thành một người lớn và càng khôn ngoan hơn.

Thế nên, tối hôm sau chàng lại vào Cầu Vồng. Đêm nay thì chàng vui đây. Chàng nháy nữa. Nhưng chàng vui để quên sự ngứa ngái muốn nhận thư.

Hồi mười một giờ, chị tài phán đi ngay qua bàn chàng và nói:

- Tôi có mang theo đây, cậu nhận hay không? Chắc là không. Tôi đã theo dõi cậu từ lúc cậu mới vào, can đảm lắm và đáng được thưởng lắm.

Không có ai ác hơn chị đàn bà này. Chị ta vừa khen vừa chìa bức thư ra trước mũi chàng. Con quỷ Sa Tăng cũng không thể ác hơn và không thể khéo hơn trong thuật xui dại.

Ngàn nhìn phong thư đến mấy lượt, muốn chụp lấy nó rồi ra sao thì ra. Kẻ trọn quyền lấy, lạ thay, lạ sợ.

Chàng lắc đầu mỉm cười mà rằng:

- Em cảm ơn chị lắm. Nhưng thôi.
- Còn tới ba tiếng đồng hồ nữa mới đóng cửa. Nếu cậu đổi ý, cứ tìm tôi.

Đây là lời xui dại tối hậu. Chị ta biết rằng nếu đêm nay mà chàng thoát được là thoát luôn. Then chốt là đêm nay. Có dự dõ anh con trai này được hay không cũng chỉ đêm nay thôi.

Ngàn đã thắng không phải vì cá tánh chàng mạnh mà vì chàng đánh hơi được cái gì.

Chị tài phán chỉ có một công việc gián điệp là giao thư. Nhưng chị ra đã tham gia thật sự vào âm mưu của Trâm, bằng cách quyến rũ chàng. Quyến rũ tức là tích cực hành động mà tích cực hành động là tham gia. Sự tham gia của chị ta để chàng đoán có âm mưu, mà âm mưu này hay lắm nên chị mới tham gia.

Âm mưu gì, chàng không đoán được. Nhưng lẽ phải dạy chàng tránh mắc bẫy. Làm trái lại ý muốn của kẻ quyến rũ là tránh được bẫy vậy.

Ngàn không đau ốm tương tự vì chàng không hết hi vọng.

Buồn thì quá buồn ghê đi. Chàng bắt đầu lẩn xả trở lại vào nếp sống bừa bãi cũ, trác táng không phải để tìm vui mà để tìm Trâm.

Lẽ nào lại không có một vũ nữ biết Trâm, và lẽ nào Trâm lại dặn đủ mặt vũ nữ kín miệng về nàng. Và có dặn cũng không hiệu quả. Họ có biết anh Ngàn là anh nào để mà giữ miệng. Có hằng trăm anh con trai hỏi thăm Trâm chớ có phải chỉ có một mình chàng đâu.

Nhưng hoàn toàn vô ích. Chỉ có ở "Cối xay gió đỏ" là Trâm lấy tên thật thôi. Ở "Cầu Vòng" thì chỉ có một mình chị tài phán là biết tên thật của nàng. Mọi nơi khác, ai cũng ngỡ ngác trước cái tên Suzanne Trâm cả.

Buồn ơi là buồn !

oOo

Ngàn đến trễ tới bốn ngày. Trên hai tám lịch tháng, tháng tám năm ngoái vẫn còn treo, và tám năm nay chàng xóa từng ngày bằng bút chì nguyên tử.

Mỗi chữ thập gạch lên một con số là mỗi mảnh của khối khổ dịch của chàng được rơi xuống. Tám lịch càng đầy những dấu tréo, nỗi buồn của chàng càng voi xuống và phần khởi của chàng càng dày lên.

Đã đúng một năm rưỡi từ bốn hôm trước, nhưng biết đâu người ta lại không tính theo ngày âm lịch, hoặc theo cái gì đó không rõ, lối tính ngày của thiên hạ sai bậy bạ cả, nên chàng phải để ra bốn ngày trừ hao.

Từ hơn một năm rồi, chàng không có vào "Cầu Vòng" và không rõ chị tài phán còn nhớ chàng hay không. Điều đó không quan hệ bởi chàng nói tên chàng ra nhắc hai bức thơ là đủ rồi.

Không biết cái gì sẽ đợi chàng, Ngàn hồi hộp vô cùng.

Tình yêu Trâm vẫn còn nguyên vẹn nơi chàng, có phần còn tăng lên nữa là khác vì quá nhớ thương.

Chàng rất sợ một cuộc tang thương diễn ra trong thời gian qua trong đời của Trâm. Trâm có thể chết, có thể lấy chồng, có thể quên chàng, phủ nhận hai bức thư viết từ năm ngoái.

Lo quá.

Nhưng lo còn dễ chịu hơn là bút rút. Chàng bút rút đến muốn xé áo khi nghe rằng chị tài phán đã bỏ nghề, theo chồng đi xa lắm.

Vẫn còn bà mụ xẩm. Nhưng giờ khuya khoắt này không thể gọi cửa một tư nhơn chưa quen. Từ giờ này cho tới sáng, không uống thuốc ngủ không xong.

Ngàn đông về nhà để uống thuốc ngủ vậy, uống đến ba viên không bút rút nào chống nổi với cái liều thuốc quá mạnh ấy.

Sáng ra, sự công phạt của thuốc ngủ làm chàng bản thân quá, khiến chàng phải uống cà phê đen cho thật nhiều để kích thích thần kinh.

Chàng vào tới nhà số 734 đường Triệu Quang Phục hồi 9 giờ sáng.

Nhà lâu cửa đóng kín mít. Chàng gọi rất lâu mới có một á xẩm độ mười hai tuổi ra mở cửa.

- Em nhỏ ơi, anh kiếm bà mẹ.
- Hò, kiếm mẹ để làm gì ?

Con bé lấm lét sợ hãi rồi vụt chạy mất vào trong. Lâu lấm mới có một bà già trạc năm mươi đi ra.

- Xính xáng kiếm ai ?
- Tôi kiếm bà mẹ.

Hắn là bà mẹ chuyên môn phá thai các vũ nữ là mẹ này, vì mẹ ta cũng lấm lét có lẽ ngõ chàng là nhơn viên công lực đến để điều tra một vụ nào đã bị đổ bể.

Bà ta nín lặng rất lâu rồi hỏi:

- Kiếm làm gì ?
- Tôi là bạn của chị tài phán đảng "Câu Vòng".
- Nó theo chồng lâu đời mà.
- Tôi biết, nhưng tôi đến để nhận thư.
- Thư à ? Xính xáng tên gì ?

Mẹ ta đã hết sợ, Ngàn hồi hộp hơn bao giờ hết. Thì ra câu chuyện bịa của Trâm, không bịa chút nào. Có chị tài phán, có bà mẹ phá thai và có cả hai bức thư nên bà ta mới hỏi tên chàng.

- Tôi tên Ngàn.
- Ngàn à ? Hầy ! Xính xáng ngồi chơi.

Mẹ xẩm đi vào trong, lâu như thiên vạn kỷ đã qua. Những người cả đời chỉ có ba miếng giấy, họ cất giấy tờ kỹ ghê hồn chó không như ta, ta vụt bừa bãi vì ta ngập lụt giấy.

Nhưng rốt cuộc rồi mẹ ta cũng xuất hiện với hai phong thư mà giấy đã vàng, và hôi mùi long não của rương quần áo của mẹ ta.

Ngàn nói cảm ơn, chào mẹ xẩm rồi dông liền.

Lòng chàng nóng như lửa đốt, nhưng Ngàn vẫn đợi về tới nhà mới đọc. Kiên nhẫn được một năm rưỡi thì năm mươi phút sá gì !

Chàng sẽ thật vui hay buồn chết đi được vì hai bức thư này. Cả hai thứ tình cảm này đều phải chịu đựng ở nhà.

oOo

Bức thư A

"Lêu lêu mắc cỡ, mới có mấy hôm là đã mò vào đây để nhận thư.

"Vậy mà khoe âm lên là kiên nhẫn.

"Người nóng tánh như anh không thể yêu quá một tháng.

“Vậy đọc thơ này xong cứ vào Lido trong Dakao mà tìm em. Em đã rình thấy anh lục soát trong đó một lần rồi nên yên chí là anh không tìm ở đó nữa. Đó là nơi em trốn anh.

“Bây giờ thì khỏi phải trốn nữa rồi. Anh đã bị lộ chơn tướng thì có quấy rầy em, em sẽ tát tai cho mà coi.

“Vậy ta sẽ vui, và khỏi phải nói chuyện yêu nữa.

“Em sẽ kể chuyện cho tụi nó nghe để cả Lido đều cười mỗi lần anh đến.

“Tụi này sẽ cưng anh ghê. Đến chơi nhé !

Suzanne

Ngàn bật cười. Thật là hú vía. Nếu năm ngoái, chàng nhận thơ này thì “xíu oách” rồi còn gì !

Con bé tinh ranh một cây.

Nhưng thằng bé Ngàn không mắc mưu vị thần.

Bức thư B

“Anh yêu,

“Trong thư này, em không biết nên dùng động từ theo “thì” hiện tại hay theo “thì” đã qua, bởi em viết cho anh bây giờ mà năm tới anh mới đọc, và anh đọc bây giờ những điều em đã viết ... năm ngoái.

“Hai tiếng “bây giờ” đang làm em điên đầu và sẽ làm anh điên đầu, vì viết một lát, đọc một lát rồi không còn biết bây giờ là lúc nào nữa. Bây giờ là bây giờ hay là năm tới ? Bây giờ là bây giờ hay là năm xưa ?

“Vậy anh đã đến nghĩa là anh không quên em sau 18 tháng đợi chờ trong một hy vọng rất mong manh.

“Bây giờ, bây giờ thật sự đây nhé, nghĩa là trong giây phút mà anh đọc thư, chớ không phải trong giây phút em viết mấy dòng này, bây giờ em cần nói mau và nói trắng ra tình cảm của em năm ngoái đối với anh.

“Em đã yêu anh.

“Những ngờ không bao giờ yêu được nữa !”

Tay Ngàn run lấy bẫy. Chàng suy nghĩ đi vì sung sướng. Chàng sợ, không dám đọc tiếp. Nếu nàng yêu thì cứ chấm dứt bức thư này, sau khi cho biết địa chỉ chớ sao mà còn dài đến thế ?

Nàng còn nói gì ? “Em yêu anh mà không thể yêu được, vì tại, bởi...” chẳng ?

Nếu thế thì công lao chàng đợi hơn một năm rồi hóa ra công dã tràng à ?

Nhưng rồi chàng cũng lấy can đảm để đọc tiếp:

“Anh biết em yêu anh lúc nào không ?

“Lúc mà anh hất tay chơn em, và ra lệnh cho em mặc y phục vào. Anh đã không bị xác thịt cảm dỗ thì hẳn anh phải yêu chơn thật và yêu nhiều lắm. Em mà có gan sắt đá cũng không thể ngăn mình xúc động.

“Anh đã đeo đuổi em dai dẳng, anh đã tỏ ra chơn thành trong tình yêu, còn một yếu tố nữa là sự trung kiên với mối tình. Yếu tố ấy không cần lắm để em yêu anh, bởi hai yếu tố trước là đủ lắm rồi, nhưng em tham lam muốn được tất cả nên bắt anh chờ để biết rõ hơn lòng anh vậy thôi.

“Xin lỗi nhé. Rồi em sẽ làm nô lệ cho anh để đền cái tội chơi ác đó.

“Em không tin rằng một năm sau, anh còn yêu em, và thế em mới xin anh một cái hôn và vì thế mà em mới hôn anh. Chắc anh tưởng em đùa cho vui. Không, em đã hôn anh với tất cả thương yêu của em và em đã sung sướng hết mình mà nhận cái hôn của anh.

“Em xin và em làm như vậy là để được hưởng trong giây phút tình yêu thật sự mà không biết năm tới sẽ còn nữa hay không. Nếu năm tới anh đổi ý thì ít ra em cũng đã được yêu trong một phút đồng hồ.

“Đọc thơ này xong, anh cứ đi tìm em và sẽ gặp em nếu anh còn yêu em, em chỉ lo anh không đến nhận thơ mà thôi.

“Em không còn trốn anh nữa thì anh rất dễ tìm thấy em. Nhưng em xin quyết anh một điều: anh nên kín đáo, nếu trá hình được càng hay, gắn một bộ râu giả trên mép chẳng hạn, nghĩa là đừng để em nhận ra anh.

“Em dự liệu rằng năm tới, nghĩa là bây giờ, nhan sắc em sa sút hơn trước. Có lẽ cảnh tàn tạ nơi em sẽ làm anh thất vọng. Như thế, anh sẽ đi luôn và em sẽ gặt gẫm em rằng anh đã chết đi rồi. Cho em khỏi đau vậy mà !

“Nếu thấy anh tìm em, rồi lại thấy anh rút lui, em sẽ tủi thân biết bao nhiêu ? Chắc anh không nỡ ác với em.

“Chỉ vì vậy mà trong thư này không có một địa chỉ của em đã hứa.

“Dâu sao cũng đẹp lắm, cái chuyện tình cảm giữa chúng mình. Anh mà có kín đáo rút lui thì muôn năm vẫn còn Trâm nhớ Ngàn thương.

“Trâm sẽ nhớ mãi mãi người yêu thứ nhì của Trâm, nhớ mãi vì hẳn không có dịp phụ Trâm như Thanh. Còn Ngàn sẽ ngậm ngùi thương một kiếp người không may mắn.

“Rất mong anh, nhưng cũng sợ vật đổi sao dời.

Trâm của Ngàn

Ngàn nghĩ tới bộ râu giả của thằng Nam, thằng bạn thường hay đóng kịch tài tử.

Nhưng thỉnh linh chàng đâm ra hoài nghi tình yêu.

Định mang râu giả để trá hình tức là tiềm thức chàng đã quyết sẵn sàng rút lui nếu Trâm tàn tạ quá như chính nàng đã sợ.

A ha, thế thì còn đâu mối tình lớn nữa ? Thế thì mối tình của chàng cũng chỉ xoàng xĩnh như bao nhiêu mối tình khác, không đáng được ai nhớ làm gì, bởi cũng vẫn bắt nguồn trong nhan sắc nghĩa là không thật chút nào.

“Trâm nó là người khôn ngoan nhất trần đời. Ngàn lăm bầm: nó hành động có vẻ tiểu thuyết, có vẻ giả tạo, có vẻ làm bộ cho huê dạng mà chơi, nhưng cái trò huê dạng của nó rõ là kết tinh của sự trải đời, của sự biết thật rõ lòng người. Mình phải để mặt thật mà đi tìm nó mới được, bởi nó mà ho lao đến thời kỳ thứ ba đi nữa, nó cũng giúp cho mình hạnh phúc được trong vài tháng cuối cùng của nó, bằng tất cả kinh nghiệm về cuộc đời của nó.”

HẾT